

Giới thiệu Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ

Thể loại: Xuyên không, nữ phụ văn, cổ đại, giang hồ

Sau khi đọc xong cuốn tiểu thuyết cầu huyết, Tần Di đã không tiếc lời mà phi báng tác giả. Ai ngờ ngày hôm sau cô lại xuyên không vào đúng nữ phụ xấu tính, độc ác, kiêu ngạo cuốn tiểu thuyết đó.

Điều này khiến cô khóc không ra nước mắt mà. Một người thường như cô lại phải đương đầu với nữ chính đại tỉ của một binh đoàn sát thủ, đối mặt với Vương gia là mình chủ vô lâm.

Tần Di, một người trải qua muôn vàn sự hi sinh tranh đấu, luôn tự hỏi bản thân mình: "Liệu có thể nguyên vẹn trở về được hay không?"

Để cứu lấy bản thân mình, nàng đã không ngần ngại thay đổi toàn bộ cốt truyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hảo hảo xuyên qua , hảo hảo sống !

Tần Di vừa mở mắt tỉnh dậy mơ màng thao láo nhìn quanh, bất chợt nàng từ giường ngồi bật dậy, miệng giật giật liên hồi, nàng nhận ra đây không phải là phòng của mình, đây là một nơi hoàn toàn khác biệt và xa lạ, xung quanh nàng đều là những đồ dùng rất cổ, có thể nói từ xa xưa...Nàng xuyên không? Những suy nghĩ miên man hiện lên trong đầu nàng nhưng vẫn chưa làm Tần Di thấy chắc chắn.

Vội Vàng dơ tay giáng cho mình một cái tát... “Ui da! Thì ra chuyện này là thật à? thật sự là nàng xuyên qua? “ Tần Di trợn mắt không tin nổi thì những ký ức của thân chủ này liên tiếp hiện lên khiến nàng muốn hung hăng phun máu.

Mới vừa rồi nàng còn sung sướng muốn trải nghiệm niềm vui cuộc sống cổ đại thì giờ chỉ muốn dùng dao chọc thẳng vào tim tự sát.

Tất cả tình tiết ký ức rất quen thuộc đó chính là nội dung của tiểu thuyết ngôn tình nàng đọc hôm qua mà nàng chính là Tần Tổ Di nữ phụ đại boss a!, xuyên đâu không xuyên lại xuyên vào trùng nữ phụ đại độc ác, có đường sống không biết chạy, cứ thích chui đầu vào chỗ chết.

Kính hải miệng lắp bắp một hồi, Tần Di khóc không ra nước mắt, thời điểm nàng xuyên qua chắc chắn là mở đầu câu chuyện: Phụ thân Tần Tổ Di là đại tướng quân triều đại Thiên Quốc, trong một lần bị mai phục bị ngã xuống vách núi được nữ chính là Thanh Vi Du cứu giúp, sau đó ông ta nhận nữ chính làm nghĩa nữ và cho chuyển vào phủ, sau đó nữ chính dần dần cướp hết mọi quyền lợi của trưởng nữ Tần Tổ Di và làm nàng hạ xuống nhị tiểu thư, nữ phụ lúc đó còn non nớt nên cũng đồng ý nhường lại quyền lợi không so đo.

Nữ chính lúc đó 18, nàng hiện là 17 tuổi.. Vậy kể từ bây giờ nàng chắc chỉ là nhân vật hy sinh chính Tần Tổ Di. Hazzì

- Nhị tiểu thư a? người đây? Một bóng dáng màu hồng đẩy cửa bước vào, trên tay bê chậu đồng đựng nước vội vàng tiến vào hỏi thăm. “ Di? đã xuống nhị tiểu thư rồi sao? “ Tần Tổ Di kinh ngạc vội vàng nhận thân phận của a hoàn, a hoàn này tên A Diên một lòng trung thành với nữ phụ dù nữ phụ đi vào con đường xấu bị cả vô lâm truy diệt, nàng ta vì bảo vệ nữ phụ mà giả dạng, chết bị moi ruột gan, đầu bị cắm tại tường thành để mọi người phi nhổ. Chết vẫn không hết nhục.

” Ừm, mau đỡ ta xuống giường, ta phải đi thỉnh an nương “ Tần Tổ Di làm mặt lạnh, giọng chua ngoa như nguyên bản bắt chước theo dơ bàn tay trắng nõn mềm mại qua rèm che và được đỡ xuống một cách thận trọng

” Tiểu thư a, hiện giờ nương và phụ thân người đang ngồi trong sảnh chính cùng đại tiểu thư bàn chuyện đính ước a!” A Diên giúp Tần Tổ Di lau mặt nhẹ nhàng vừa nói vừa đưa cốc nước muối để nàng súc miệng. “A! Ta đã biết! Tần Tổ Di nghĩ ngợi: “ Vậy là hiện giờ đang ở chương 2 của truyện, nữ chính cự tuyệt những người muốn đính ước, tức giận mà tôi đi loay quanh ngoài phủ dạo hội đêm buổi tối, tình cờ bị mấy đám lưu manh chặn đường quấy rối, nàng ta đang định dụ vào chỗ vắng để thủ tiêu thì nam chính bất ngờ xuất hiện giải quyết hết, anh hùng cứu mỹ nhân, nữ chính lúc đó không biết nam chính là muội phu của mình nên cả mếu, nam chính cũng vừa gặp đã yêu nên khi biết nữ chính Thanh Vi Du là trưởng tỉ phủ tướng quân thì hủy luôn hôn ước với nữ phụ quyết lấy trưởng tỉ của nàng.

” Tiểu thư, tất cả đã xong xuôi, người có muốn ăn chút gì tại đây luôn không ạ? A Diên cẩn thận, vẫn cái điệu bộ cung kính hỏi han. Tần Tổ Di liếc nhìn A Diên nói: “ Thật sự không cần, mau dẫn ta đi thỉnh an, phiền phức! “ A Diên vẫn cúi đầu dạ một tiếng rồi không nhanh không chậm tiến ra phía cửa.

Trên đường đi Tần Tổ Di trầm trồ khen ngợi trong lòng, ở giữa gian nhà cao là một cái hồ trồng đầy sen, xung quanh còn có vườn hoa mẫu đơn nở rất đẹp, những gian nhà đều rất cổ và được khắc rất cẩn thận bên cạnh những cây cột lớn thường để một cái bình đựng nước phòng hỏa hoạn, rất cẩn thận.

Đến sảnh chính A Diên cung kính nhường đường sang bên cạnh để Tần Tổ Di đi trước, nàng đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì “két” một bóng dáng màu trắng mạnh mẽ bước ra làm nàng không khỏi đánh giá, mặt V-like đang rất thịnh hành ở hiện đại, mắt phượng màu đen tròn, tóc dài mượt như tóc ép được búi nửa đầu, cài một chiếc trâm ngọc hình hoa lan màu tím có tua bạc đơn giản mà không kém phần tôn quý, toàn thân bạch y, xung quanh có

vải trang trí hoa màu tím nhạt, thanh thoát như tiên nữ giáng trần.

”Chắc chắn, đúng là hào quang của nữ chính, thật làm người ta chói mắt và ghen tị. Tần Tổ Di khẳng định rồi mặt lạnh theo nội dung mà mĩ mai nói: “Ây dô! trường tỉ của ta có điều gì không vui sao? thật là tiếc cho nhan sắc xinh đẹp bị tị hành hạ này, xem nó ốm yếu đến chừng nào! Tần Tổ Di kiêu mị vuốt từ trán của Thanh Vi Du đến tận cằm rồi dùng ngón tay thon gọn của mình nâng cằm Thanh Vi Du lên cao khuôn mặt đắc ý, tỏ vẻ kiêu ngạo, sau đó vội vàng buông tay thì thắm vào tai nàng ta: “Đừng có mong ước cao sang quá, tì à, nếu cứ như thế sẽ không tìm được mối duyên đâu! ha ha ha “ rồi vội vàng đi vào trong sảnh khép cửa lại, tìm nàng đập thình thịch, đúng là hào quang nhân vật chính, thật đáng sợ.

- Di Nhi? mau mau lại ngồi đây a! đứng đó làm gì vậy? Một giọng nói vang lên đằng khiến nàng chợt nhớ rồi quay đầu tỉnh an: “Nương vạn phúc! Sau đó nàng nhìn lên trên ghế một phụ nhân gần 50 tuổi, mặt hiền từ, tóc búi lên hết và được cố định bằng những thanh trâm vàng, trang phục tinh xảo, chất liệu rất hiếm, đúng là đại tướng phu nhân có khác.

Tần Tổ Di nói:

”Khỏi cần, mẫu thân! Ta chỉ muốn đến xem người thế nào thôi!” Tần Tổ Di nhã nhặn.

”Vậy sao? người thật có tâm! “Đại phu nhân dùng khăn che miệng cười hiền từ trả lời. “Lúc này đại tỉ có chuyện gì mà ra cửa là thay đổi vậy? người kể ta nghe đi! Tần Tổ Di khúc khích, ánh mắt chói sáng kèm theo nụ cười tươi rói vô cùng làm người ta hận không thể đem nàng nhét vào lòng.

”Không việc gì phiền đến tiểu hài tử người cả, nương mệt rồi ta về phòng đây “ Vừa nghe Tổ Di nhắc đến chuyện, mặt đại tướng phu nhân đen hần, kiềm chế tâm trạng mệt mỏi vội thoái lui về phòng. Thân ảnh được một nha hoàn dìu tiến đi.

”A Diên? người vào đây! ta có chuyện muốn hỏi người “ Sau khi mẫu thân của nguyên chủ đã rời khỏi sảnh Tần Tổ Di mặt trở lại nguyên trạng đăm chiêu. “Dạ, tiểu thư “A Diên không nhanh không chậm tiến vào sảnh rồi thận trọng khép cửa đi vào.

”A Diên ta biết người trung thành với ta cho nên, nếu một ngày ta phát hiện người che giấu hay bao che ai đó, ta sẽ thật sự.. Không tha cho người “ Trên mặt Tần Tổ Di mang theo một cảm xúc u ám, nghiêm trọng dần mạnh từng từ ngữ.

Cảm xúc trên mặt A Diên vẫn nhàn nhạt không một sự thay đổi rõ ràng là không có gì để che giấu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Tổ Di không chút sợ hãi nói rành mạch “Mạng ta là của tiểu thư, xin người cứ tùy ý sử dụng “.

Lòng Tần Tổ Di thất lại, dù vừa chỉ tiếp xúc với nàng ta một chút, nhưng tình chủ tử của hai nhân vật phụ này rất rất cảm động, trong lòng Tần Tổ Di đã sớm gào thét nên thôi vai diễn là độc ác nữ, từ bỏ tất cả đi ngao du sơn thủy, tìm một đức lang quân như ý và sinh một đứa con sống an hưởng tuổi già...

Nhưng tất cả sự thật này vẫn rất quan trọng nên nàng cần phải hoàn thành tốt vai diễn và sớm tìm được cơ hội rời xa nam nữ chủ.

”Không, ý ta là về sau dù ta như thế nào thì người có nguyện ý theo ta? “ Tần Tổ Di nắm chặt bàn tay miệng nhàn nhạt quan sát phản ứng trên mặt A Diên.” Dù tiểu thư có gia nhập Ma Giáo, nô tì sẽ vẫn ở cạnh bảo vệ tiểu thư “A Diên quý xuống hôn nhẹ cúi đầu mà hôn lên đôi gò má mà Tần Tổ Di đang đi khiến nàng vô cùng sững sốt vừa trước hành động vừa trước lời nói của nàng. “Hào đứng lên đi, câu trả lời của người làm ta rất hài lòng.” Tần Tổ Di nhẹ nhàng dùng tay vòn lên môi nhếch miệng ra lệnh. “Dạ tiểu thư “.

”Tối nay chúng ta đi xem hội đêm, mau đi xin phép mẫu thân ta đi “ Tần Tổ Di nhẹ nhàng từ trên ghế ngồi dậy uyển chuyển bước ra ngoài. A Diên nghe vậy ngẩn người rất nhanh rồi nàng lấy lại bình tĩnh, bao nhiêu năm nàng không được đi ra ngoài dạo chợ rồi? Từ lúc được Tần Tổ Di tiểu thư mua về? chắc là lúc đó, được làm nô tì của người chính là phúc của ta! A Diên nhẹ nhàng quay đầu đi hướng ngược lại để bẩm báo, nụ cười khoe miệng còn chưa thôi nhưng rất tiếc, nụ cười đó không được chính nàng nhìn thấy một nụ cười duy nhất từ đầu đến cuối đoạn kết thúc của A Diên.

~~~~~ {Lễ Hội}

”Tiểu thư? người tìm gì vậy? “A Diên nhanh nhẹn chen chân trong đám người đi đường vừa đi vừa cố gắng mở lối đi, Tần Tổ Di nhìn quanh trên những nhà cổ có căng những sợi dây để treo đèn lồng, phía dưới là có các sạp hàng bày bán đủ thứ, người đi, người về đều đông như kiến thật khó để tìm được nam chủ ở tại đây.

Tần Tổ Di quay mặt khắp mọi bên nhưng chưa thấy người mà nàng muốn tìm. Nàng mặc y phục màu xanh dương dùng để khoác hồ vai, trong mặc một y phục màu trắng có viền hoa mẫu đơn, tóc búi cao nửa đầu và gắn cố định bởi một chiếc trâm cài tóc bằng ngọc có hình khóm hoa anh đào, nhẹ nhàng tao nhã, phong tình vạn chủng đủ để bao nhiêu người ven đường phải ngoái nhìn.

Bất chợt hai bóng dáng màu trắng đập vào mắt nàng, tâm không tự chủ được mà run rẩy trong vô thức. Nam nhân mặc hồ y phục màu trắng thân hình rắn chắc, sống mũi cao, môi mỏng khẽ nhếch, đôi mắt phượng mị hoặc kinh hồn, tóc đen buông xõa ra sau lưng thật điển đảo chứng sinh một vùng a, đúng lúc một cánh hoa anh đào rơi xuống, hần ta nhẹ nhàng dơ tay ra đón lấy, cảnh tượng vô cùng... phải gọi là vô cùng tuyệt mỹ.

Nữ Nhân bên cạnh cũng không kém gì, làn da trắng như bột, đôi mắt phượng màu to tròn, mũi dọc dừa thẳng tắp, môi hồng nhuận mê người, tóc búi nửa cố định bằng những chiếc trâm bạc, cổ đeo một chiếc dây chuyền bạc có khắc những hoa văn tinh xảo, cả người mặc bạch y, thanh khiết không nhiễm bụi trần, khí chất vương giả cao ngạo hào quang sáng hết một vùng.

Tần Tổ Di phút chốc toàn thân cứng đờ, khi nam nữ chủ kết hợp lượng hào quang ngày càng mạnh bạo, chưa kịp phá hồng đã thành đôi ... Tách.. Một tiếng động nhỏ làm nàng giật mình, tại sao nàng lại khóc? tại sao tìm nàng lại đau nhói như vậy? Là phản ứng của thân thể này ư? nỗi buồn xót xa tuyệt vọng khi chứng kiến người cùng mình lớn lên, là người mình thâm yêu, là phu quân tương lai ngày sau lại dễ dàng bị mê hoặc bởi một nữ nhân lần đầu gặp mặt? Tất cả đều đúng, nam nữ chính là những nhân vật hay bị nàng nhìn soi xét nhiều nhất, giờ đây nàng lại soi ra được nam nữ chính vô tình đến như thế

nào., Đúng là cặp đôi cầu huyết của truyện.

Tần Tố Di dùng khăn lau nước mắt được A Diên đưa cho rồi nhếch miệng cười khinh bỉ tiến thẳng tới chỗ nam nữ cầu huyết kia. Tần Tố Di nguyên chủ à.. Ta không trách cô ngày sau sẽ trở thành nữ ma đầu.

Cảm giác người đọc luôn không hiểu được cảm giác những nhân vật trong truyện nó như thế nào đâu, thật xin lỗi vì lúc đầu đã ghét cô mà không hiểu nguyên do, ta không đóng theo trong truyện nữa, cứ nhìn mà xem ta trả thù cầu nam nữ này giúp cô!

”A nha~! Thật không ngờ gặp được tí tại chỗ này a,.. Dật Phong? chàng cũng ở đây sao?” Tần Tố Di là lướt bước chậm ra về ngạc nhiên mà tiến lại gần đôi nam nữ đang ngắm hoa khiến hai người đồng thời quay lại nhìn.” Sao hai người đồng thời cùng ở đây ngắm hoa vậy? không phải có gian tình chứ? Tần Tố Di liếc nhìn hai người tròn mắt dò hỏi rất đúng chất giọng chanh chua của nguyên chủ. “Tại sao muội nói vậy? “Thanh Vi Du ánh mắt nghi hoặc cao ngạo trả lời.

”Tại sao á? Dật Phong? chàng không định nói với ta chuyện gì sao? “Tần Tố Di tròn mắt nhìn sang nam nhân tuổi trẻ bên cạnh dò hỏi. “Ngươi quen nàng? “Âm thanh trầm thấp lạnh lùng nói.

Quả là nam nữ chính một người đẽm lời một người nói bao che cho nhau, nói với nhau thì nàng và chàng, nàng nói với hắn thì ngươi và chàng, thật biết phân biệt. Trong lòng Tần Tố Di sớm đã bĩu môi, ngoài mặt vẫn phờng má giận dữ: “Nàng ta là tí tì của ta, chàng đừng mà mơ tưởng, còn tí nữa, rõ ràng đây là muội phu tương lai mà tí cũng dám quyến rũ, thật không sợ ta sẽ báo mẫu thân?”

”Muội phu sao? “Thanh Vi Du kinh ngạc nhìn Dật Phong rồi vội quay sang giải thích “Ta không có biết đây là muội phu, hắn chỉ giúp ta giải quyết mấy tên có ý đồ xấu, thực chất là chưa có gì! “Vấn âm điệu cao ngạo ấy ràng rọt giải quyết hết cả vấn đề làm cho Dật Phong phải cười nhếch liếc về phía nàng ta làm cho Tần Tố Di vô cùng gai mắt. Vậy đi, ta thành toàn cho các ngươi, xin lỗi nguyên chủ, ta làm không được.

”Hừ, nếu ta không về kịp thì sẽ có chuyện đúng không? các ngươi... các ngươi là cô nam quả nữ lại còn đã từng đụng chạm khi cứu ngươi thì thế nào đây? hu hu hu. Bất chợt Tần Tố Di khóc và nói lớn từng chữ làm người xung quanh hiếu kì vây lại xem

Làm cả hai nhân vật chính bất ngờ. “Muội..? sao muội có thể nói tí như thế? ta thanh danh trong bạch chưa từng để na nhân nào chạm qua? sao muội có thể ngậm máu phun người? Thanh Vi Du tức đến run người nắm chặt tay kim nén âm lượng

”Ngươi thật vô liêm sỉ, một nữ nhân như ngươi sao có thể độc ác như thế? Dật Phong vẫn lạnh lùng buông lời.

”Ta... ta sẽ báo mẫu thân các ngươi... các ngươi chờ đấy! Tần Tố Di bị ép đến đường cùng vội vàng quay người chạy đi.

Chỉ biết sáng hôm sau, kinh thành có tin vương gia Dật Phong hủy hôn với nhị tiểu thư phủ đại tướng do không chịu nổi thói kiêu căng của nàng, thay vào đó vương phủ xin thánh chỉ ban hôn với đại tiểu thư. Phủ Tướng quân nổi loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bị đuổi khỏi phủ ! ta khinh !

”Di Nhi? mau nói cho phụ thân biết tại sao nữ nhi mà ta thương yêu nhất lại trở thành điều ngoa nữ nhân kinh thành đồn thổi vậy hả?” Người đàn ông mặc cẩm bào, sắc mặt nghiêm trọng không kiêng nể dùng tay chỉ thẳng vào mặt nữ nhân mặc y phục màu tím kiêu sa, sắc mặt lạnh lùng đang quỳ trên nền đất lạnh không một chút run rẩy.

Đó chẳng ai khác ngoài Tần Tố Di, chuyện là sau khi nàng về nhà, nàng vào thẳng phòng để nghỉ ngơi, ai ngờ cái tên Dật Phong đó sáng hôm sau trình tấu với hoàng thượng ca ca của hắn rằng không thể chịu nổi nàng, yêu cầu hủy hôn ngay sau đó làm phụ thân nàng bị coi thường ngay trên giờ thuyết triều, ông ta tức tốc đá thẳng phòng nàng và sai nàng đến giáo phòng để dạy bảo. “Từ lúc có nàng ta, nữ nhi này người còn cần sao?” Tần Tố Di ngẩng mặt, đôi mắt đỏ uon ướt.

”Hừ! thì ra ngươi ghen tị với trường tỉ của ngươi? Thật làm ta thấy xấu hổ, thật là tạo nghiệt mà! Đại tướng quân phụ thân càng trừng mắt to, đỏ ngầu, miệng không ngừng nói là nàng tạo nghiệt, con mẹ nó, phụ thân thì hay lắm à, chỉ là con rối trong tay nữ chính để nàng ta làm bàn đạp lên làm vương phi mà thôi, thật đáng ghét.

Tần Tố Di nghĩ xong thì có tiếng đẩy cửa bước vào. Tướng quân phụ nhân mặt hốt hoảng chạy vào làm nàng vô cùng xúc động nhưng người phía sau mẫu thân như vụn tiền xuyên tim, nữ chính nhà ngươi thích đến đây xem à?? Tần Tố Di mắt lờm lờm liên tục bắn sét sang bên nữ chính.

”Di Nhi! ngươi làm sao không? quỳ nền đất lạnh thế có phải hay chẳng mỗi rồi? Mẫu thân vội vàng ngồi xuống nâng nàng dậy. “Ngươi đang phớt lờ tội danh của nữ nhi ngươi hay sao? Tướng quân phụ thân vừa người lại bị chọc giận vội cầm lấy cái roi da mà vụt xuống đất làm đại tướng phu nhân vội đứng dậy để tránh bị thương rồi lại nhìn về phía nàng với ánh mắt xót xa.

”Phụ thân, nữ nhi thấy muội đã thanh tỉnh, người không cần phải làm như vậy nữa! Muội muội còn có cơ hội để sửa sai mà! Thanh Vi Du vẫn mặc một

trang phục bạch y, tóc được buông thả, sau tai có gắn một cành hoa đào đơn giản mẽ người khí phách vương giả làm người ta không nhận mà phục tùng

” Du Nhi a! người thật có tâm địa thiện lương, người cứ như phật tử như lai thế này thì làm sao ta nỡ tìm quý tộc để gả người vào đây? làm sao nữ nhi người có thể tranh sủng được chứ? Phụ thân đại nhân vừa nghe Thanh Vi Du nói xong vội quay ngoắt thái độ, mặt trở nên hiền từ dễ chịu, âm thanh nghe êm tai hơn làm Tần Tổ Di sồn cả da gà “ Ta nôn vào mặt người! người không biết ai đâu với nữ chính sẽ có kết cục thế thảm à?, từ lúc nam nữ chính gặp nhau là bang phái của nàng ta chính thức là bang phái đứng đầu giang hồ rồi, lại có nam chính bảo kê ai dám phá nàng ta? nàng ta không giết người vì ăn nói hàm hồ là may lắm rồi! “ Tần Tổ Di khinh thường nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh lùng như xuyên thấu cả ruột gan làm Thanh Vi Du rung mình một cái, mắt phượng khẽ liếc.

” Là nàng nhìn nhầm sao? Nàng ta vừa có một cái nhìn gì đó về phía ta như nói lên Ta biết hết chuyện của người “ vậy là sao nhỉ? chắc ta nhầm, nàng ta là người không có óc! “ Thanh Vi Du nghĩ thầm rồi cái kết luận làm nàng ta phải nhếch mép cười khéo. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, nàng bất giác đỏ mặt, Dật Phong...

” Du Nhi? Du Nhi? người làm sao vậy? không có việc gì chứ? Cả người nàng ta bị lắc liên hồi làm Thanh Vi Du choáng váng, chưa kịp trả lời thì đã có tiếng nói nhanh như sợ người ta cướp vội vàng nói: “ Phụ Thân, để nữ nhi, tì ti chắc bị một chút mơ màng. “ Tần Tổ Di đã đứng dậy từ bao giờ khuôn mặt lo lắng nhưng sau khi đối diện với nàng thì nàng ta nhếch môi cười rất chi là... Đê.. Tiện!

” Chát, chát!” Tổ Di... Muội đánh ta sao? Thanh Vi Du hai tay che một bên mặt ánh mắt sùng sốt, thanh âm có chút cao hơn bình thường. “ Tì ti, may quá, muội tưởng tì ti có chuyện gì chứ, thật làm người ta lo lắng mà! Tần Tổ Di vội nhảy lên ôm chặt lấy Thanh Vi Du tỏ vẻ rất thân thiết làm cho phụ mẫu nhìn nhau mà dở người. “ Chẳng lẽ lúc này nói nữ nhi ghen tị với tì ti là sai sao? hần mắng nhầm Di Nhi ư? Già rồi nên ứng xử thật hồ đồ mà.” Tướng quân đại nhân vô cùng đảm chiêu, lấy tay vuốt trán.

” Thôi được rồi, ai cũng có chút mệt mỏi, ai nấy đi về phòng đi! Tướng quân phụ thân ngồi xuống ghế, tay phát phát tỏ ý bảo mọi người ra ngoài “ Diệu Nhu! người ở đây cùng ta bàn bạc chút chuyện! Tướng quân phụ thân nói thẳng nhũ danh của mẫu thân tức là có chuyện gì đó quan trọng rồi. Tần Tổ Di nhìn một lượt rồi khoác tay Thanh Vi Du thân mật kéo ra ngoài.

Đi được một hoa viên, Thanh Vi Du khó chịu dang tay mình ra mặt đầy quý khí, âm thanh đầy lực đe dọa: “ Người rốt cục là có ý đồ gì?

” Ý đồ? tì ti à, không phải chúng ta thân thiết lắm sao? sao lại nhẫn tâm nói với muội những điều như vậy, lòng ta thật đau a! Tần Tổ Di khuôn mặt méo xệch, nước mắt chực rơi xuống làm cho nàng ta vô cùng giật mình: “ Tần Tổ Di kiêu ngạo, chua ngoa đâu rồi? nếu ta mà lúc đầu nói như vậy thì nàng ta chắc chắn nổi điên, quyết muốn đánh mình cho bằng được cơ mà? sao sau một ngày nàng ta lại nhìn thấu ra bao nhiêu chuyện nhỉ? việc này cần phải được tìm hiểu! Thanh Vi Du âm thầm nghĩ ngợi, hai tay cầm chắc khăn thêu rồi trả lời “ Đúng là như vậy? muội làm sao có thể hại tì ti được cơ chứ, ta hiểu nhầm muội!

Cái tên nữ chính cầu huyết này, khinh thường nàng à? tưởng nàng không hiểu được sao? nghĩ là nàng không có cơ hội hại được nàng ta à? thật đề cao chính mình! xì!~ Tần Tổ Di trong lòng cảm xúc dâng trào trước thái độ tỏ vẻ mình có quyền của Thanh Vi Du trả lời “ Nhưng mà tì ti à? liệu tì ti có chắc chắn một mình tì ti có thể chống chọi được trước những tranh sủng nữ nhân không? nếu không được sủng ái hay được hần ta chú ý, liệu tì ti có chẳng thuận lợi mà dựng được nên... Thử đó? Ánh mắt Tần Tổ Di mỉa mai liếc nhìn, tay dài thon nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài được chải chuốt cẩn thận. “ Hần... ta? Thử đó là cái gì? chẳng lẽ nàng ta biết? không có khả năng...! Trong lòng Thanh Vi Du sớm đã bị hăng đi một nhịp ngoài mặt vẫn nở nụ cười cao quý: “ Hần ta và thử đó là gì vậy? Ta thật sự không hiểu điều muội định nói cho ta nha!

” Vậy à? Thế chắc muội nhầm, tì tha lỗi, mà giờ muội phải vào phòng nghỉ ngơi, tì cũng sớm trở về đi! Tần Tổ Di nhẹ thay đổi khuôn mặt sùng sốt rồi uyển chuyển bước ngang qua Thanh Vi Du rồi vai chạm nhau làm Thanh Vi Du không kịp vận nội công để giữ thì đã bị đẩy nhẹ suýt ngã. “ A Di! tì ti phải cẩn thận hơn kẻo ngã, mà đường còn to lắm sao tì cứ thích đứng giữa đường vậy nhỉ? may mà muội không bị sao đó nha! Tần Tổ Di mặt kiêu ngạo ngoảnh đầu quay lại nhìn nói rồi quay lại tiếp tục bước đi, khuôn mặt lạnh lùng đảm chiêu bỏ lại ánh nhìn nghi hoặc của Thanh Vi Du ở đằng sau.

” Di? Tiểu thư có hay không mệt?” A Diên sớm đã đứng trước cửa phòng, ánh mắt lo lắng đảm chiêu nhìn về phía Tần Tổ Di, hạ giọng hỏi. Tần Tổ Di cười nhếch môi trả lời “ Coi như là hoàn hảo đi!” sau đó nàng chậm rãi tiến vào gian phòng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đầu, tay cầm ly trà vuốt vuốt trầm tư.

” Tiểu thư? người còn... ách..là người còn vương bận về vương gia sao? A Diên nắm chặt tay cúi thấp đầu mặt vẫn lạnh có chút dò hỏi.

” Vương bận sao? nha.. Ta sao có thể vương bận vì một người không đáng? Hần ta cư nhiên vì một nữ nhân mới gặp một lần mà quên đi người đã hẹn ước với hần chín năm ròng. Đáng sao? Nam nhân như vậy thoát khỏi cũi tốt, đằng nào thanh danh của ta cũng quá là hư thối rồi,...Căn bản giờ đây ta không xứng với danh hiệu đó và ta cũng chẳng cần làm vương phi nữa.

Tâm ta lạnh thật rồi A Diên. Tần Tổ Di nhấp ngụm trà nóng thần nhiên nói không một tia oán hận, chậm rãi ngẩng mặt lên trên nhìn trần nhà hai mắt chậm rãi khép lại. “ A Diên, người ra ngoài đi, ta cần nghỉ ngơi “ Tần Tổ Di mở miệng chỉ nghe thấy A Diên dạ một tiếng rồi thối lui ra ngoài, cẩn thận khép cửa, căn phòng bất chợt trở nên yên tĩnh.

Một giọt nước mắt lăn xuống gò má của nàng, “ Tần Tổ Di a Tần Tổ Di, người căn bản đã buông tha cho hần rồi sao? giọt nước mắt này ta thấy nó không chứa sự chua xót như ban đầu nữa, cái này chính là thanh thân sao? “ Tần Tổ Di dùng cánh tay che đi đôi mắt, miệng nở nụ cười đồng cảm, thân hình chậm rãi đứng dậy hướng về phía giường, vô lực nằm xuống, chỉ biết lúc đó Tần Tổ Di căn bản đã quên một tình tiết quan trọng.

Sau khi ra khỏi phòng A Diên tâm lạnh dần, tiểu thư căn bản là người tốt, mọi người trong kinh thành đã quên là tiểu thư nàng đã từng là đại tiểu thư chân chính, cái chức danh đó bị đoạt mà nàng không một tia oán trách, chỉ có chút khó chịu nhưng tiểu thư vẫn nguyện ý nhường đi a, vậy mà mọi người đồn thổi tiểu thư nàng tâm ngoan độc, ghen tị, nhẫn tâm hãm hại Thanh Vi Du.

Thiện lương tiểu thư của nàng từ khi nào bị mọi người gán cho cái danh rắn rết nữ nhân độc nhất kinh thành? Tiểu thư lúc đó biết tin lại cười hào sảng, mặc kệ thiên hạ ăn nói lung tung nhưng nàng biết về đêm tiểu thư lại trầm mặc ngồi trên giường mà cười khổ, một câu cũng không oán. Tiểu thư chân chính như vậy thiện lương.

Vậy mà Thanh Vi Du được mọi người ca tụng tài sắc, thiện lương nữ tử, tài kỳ nữ, bạch y ngao phí tiên tử, ai biết nàng ta cư nhiên là một đồ nhân, tâm ngoan độc? không ai nhận ra sao? Nàng ta đối với tiểu thư ta rất khinh thường, luôn tỏ vẻ cao quý trước phu nhân và đại tướng quân lấy lòng hai người, làm hai người cung chiêu và thương yêu ngay trước mặt tiểu thư, ai mới là nữ nhi chân chính của tướng phủ? ai? nhìn một nhà ba người trước bàn ăn, trước đại sảnh, dù đi hội hay có yến tiệc, tiểu thư nàng luôn đi sau ba người, căn bản như một thứ nữ, tiểu thư nàng dù ghen tị cũng cho qua vậy mà dân chúng nói tiểu thư căn bản quá kiêu căng, làm cả đại tướng phủ đều chán ghét, ngay cả thân nhân cũng không ưa. Tiểu thư cứ như vậy không một lời giải thích.

Thanh Vi Du à? tất cả những thứ người có bây giờ đều là tiểu thư ta trao người, không một tia oán trách nào, rõ ràng như vậy tại sao người lại quyền rũ chủ ý lên người mà tiểu thư yêu thương từ nhỏ à? lúc đi hội về, tiểu thư như người mất hồn, vốn nói sẽ báo cho phu nhân nhưng tiểu thư căn bản không có báo, nhận hết trách nhiệm về phía mình để nàng tự chịu thanh danh, ta không hiểu tại sao tiểu thư làm vậy, làm vậy không phải tiểu thư ta lại có thêm danh tiếng hồng sao? Chính tiểu thư làm thanh danh của người thanh bạch, mà sao nàng phải nhận kết cục không đáng như vậy? Thanh Vi Du... người có nghĩ đến bao nhiêu điều mà tiểu thư ta chịu thay cho người chưa?

A Diên chậm rãi nhắm mắt tựa vào cửa phòng mà từ từ trượt xuống, hai mắt nhỏ giọt lệ, chậm rãi rơi xuống thêm đất. Tiểu thư, có hay không người vô cùng đau khổ?

*****

”Nghiệt nữ, nghiệt nữ! “một thanh âm bỗng chốc vang lên trong căn phòng làm nàng nhăn mặt, mắt nhú mày mờ, không ai khác đó là phụ thân cùng mẫu thân của nguyên chủ, cả hai người sắc mặt đều đen, phụ thân tướng quân thì mặt đỏ phừng phừng do vừa phát ngôn mắng nàng.

”Di? Đây là có chuyện gì à? Hai người sao ở tại phòng của nữ nhi? Tàn Tổ Di ngồi dậy nghiêm trang dụi mắt đầy vẻ phong tình điềm đạm, Vừa nhìn động tác của nàng cả hai người càng đen mặt, tướng quân phụ thân nghiêng rằng kéo nàng ngã xuống giường, đầu gối bị trầy xước làm Tàn Tổ Di nhíu mày “A “một tiếng đau khổ vội ngồi dậy quý trước hai người dù trong thâm tâm phản đối quyết liệt, đề nghị cần đối xử công bằng nhưng nàng biết, cái đó còn lâu lắm nên nhẫn nhịn chịu đau mà quý, mặt vô cùng ủy khuất, đầu hướng hai người ngẩng lên nói:

”Nương? Phụ thân, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì mà làm cho hai người như vậy giận dữ, nữ nhi nhất định sẽ sửa đổi mà!

”Người còn không biết tội của mình? nghiệt nữ à,, đúng là gia môn bất hạnh, bất hạnh “Tướng quân phụ thân trừng mắt, lại dùng chân đạp Tàn Tổ Di một cái làm cả người nàng va vào thành giường, làm nàng tí chút nữa phun ra máu chửi thề, lòng một mảnh hỗn loạn, nàng đã làm cái gì à? cư nhiên ngủ cũng bị tội? nữ phụ nàng cần một cái giải thích nha.

Đang nghĩ ngợi, trên giường nàng cư nhiên phát ra thanh âm của một nam tử, làm nàng tròn mắt mà quay đầu lại, một nam nhân đầu tóc bù xù, làn da ngăm đen, mắt híp, mũi hếch, miệng rộng, trang phục thô kệch... nghĩ lại cư nhiên nàng cùng tên nam nhân này chung giường tuy không đụng chạm nhưng vẫn có một chút ghê tởm, buồn nôn. Nàng xanh mặt ngăn chặn chút mùi vị chua ở cổ họng....

“..... Cái gì? đây là... Hai người tin nữ nhi, nữ nhi thề không có làm chuyện gì trái với nữ tắc, nữ nhi luôn tuân thủ, nữ nhi dù danh tiết đã bị hủy nhưng xử tiết ta vẫn luôn biết giữ mình, ta không có cùng tên cầu nô tài này chung giường à! Tàn Tổ Di hoảng hốt vội nhào lên ôm chân mẫu thân của nguyên chủ khóc lóc muốn được minh oan. Ai chả biết ở cổ đại chưa xuất giá mà đã không giữ mình thì chỉ có đáng làm ni cô, nguyên chủ danh tiết đã sớm bị hủy, nếu nay cả xử tiết không còn thì chỉ còn đường chết. Sao nàng không nghĩ tới cái vụ dâm xếp này của nam chính à? Ta hận.

”Ta thật sự không biết chuyện này, ta là còn trong sạch à, tin ta đi, tin ta đi mẫu thân! Tàn Tổ Di đau xót, mắt giờ khóc đã sớm sưng đỏ, chân đau, lưng đau, mắt cũng đau, đúng là nữ phụ mà, Tàn Tổ Di tâm lạnh, mẫu thân nguyên chủ không phải yêu thương nàng lắm sao? Nàng bị tính kẻ mà không nói một lời giúp nàng là sao? Tàn Tổ Di nghi hoặc.

”Ta thật thất vọng về người, cư nhiên ta có thể dạy dỗ người thành ra cái nữ nhi bại hoại như vậy, người thật sự chẳng xứng... Làm nữ nhi của ta “Tướng quân mẫu thân dùng tay gạt hai tay của Tàn Tổ Di đang ôm lấy chân nàng, thanh âm run rẩy phát ra làm Tàn Tổ Di sửng người... Nguyên lai, là vì sợ thanh danh đại tướng bị hủy hết thảy nên hai người đó nhẫn tâm đẩy nàng ra sao? sợ sẽ không có chỗ đứng trong triều sao? ha ha ha ha, cư nhiên là vậy, cả nữ nhi của mình cũng không cần.

Nhìn Tàn Tổ Di vừa cười vừa dùng tay lau nước mắt làm tướng quân phụ thân chán ghét gầm lên:

”Mau đem tên cầu nô tài này xuống, đánh trăm bản loạn côn, thịt cho chó ăn, phần đầu để cho chim mổ, Kể từ hôm nay, đại tướng phủ chúng ta không có nhị tiểu thư, tình mẫu, phụ tử từ nay chấm hết, ta không có nữ nhi như người, nể người từng là nữ nhi của ta, ta cho người đem theo A Diên, mau thu dọn rồi đi khỏi phủ, bắt buộc đi bằng công chính.” Nói xong tướng quân phụ thân mang theo mẫu thân hùng hổ đi ra ngoài tiếp đó là thị vệ vào lôi ra tên cầu nô tài còn đang ngu muội, không kịp để hẳn giải thích vội lôi ra sân đánh chết.

Tàn Tổ Di mặt lạnh không một tia cảm xúc, liếc nhìn A Diên gật đầu một chút rồi nhắm mắt đứng dậy, bỏ vào hành trang tất cả trang sức, ngân phiếu, y phục rồi bước ra cửa. A Diên sớm đã chuẩn bị xong đang chờ trước cổng, cả hai người bị thị vệ gác cổng không chút lưu tình nhắc chân đá ngã cả hai người, phát cho một tia khinh thường rồi đóng cửa.

Tàn Tổ Di được A Diên đỡ dậy nhìn xung quanh dân chúng kinh thành đang cười thầm, khinh thường nhìn các nàng, một tên còn mạnh bạo ném cả chậu vào người nàng rồi cười khoái trá, A Diên muốn dạy dỗ cho tên đó thì bị Tàn Tổ Di ngăn cản, hai tay dùng khăn lau sạch mặt rồi vứt đi, cầm tay A Diên bước đi. Ta thề, tuyệt đối sẽ làm các người thương tổn, không thì ta đã không là đại boss nữ phụ Tàn Tổ Di nữa.

Chương 3: Truy tìm nam phụ ! gia nhập ma giáo

Giữa chốn kinh thành đông đúc, đầy vẻ quyền quý, chức cao vọng trọng, chốn đây cũng chính là nơi có thể thu thập lượng thông tin đầy đủ nhất, cũng có thể nói là lượng thông tin chính xác nhất. Giờ đây dân kinh thành không thể nào không bàn tán về vài số sự việc mà vừa mới xảy ra gần đây.

Người qua đường A: “Đi? ta nghe nói hôm nay lão Cửu lại mang từ nông thôn về một tiểu thiếp nga, chuyện này cũng đáng để nói đến a!

Người qua đường B: “Chuyện người vừa kể ra thật làm ta không mấy hứng thú, ta nghe tin ở Mê Hồn Lâu đang mở yến chiêu đãi các quan gia bằng những mỹ nhân tuyệt trần mà được bao dưỡng từ nhỏ a, có hay không nên đi xem?

Người qua đường C: “Mấy người các người thật không biết tình thế bây giờ à? ta nhỏ, bây giờ tin nhị tiểu thư của đại tướng gia bị trục xuất mới là đáng bàn nga! Đúng là ăn ở thất đức mới có thể sinh ra một nữ nhân tâm độc như vậy, bị trục là đáng, các người nói xem ta nói có đúng không? “.

Trong những từ lâu đều có thể nhắc đến chuyện nhị tiểu thư của tướng gia như thế nào mà bị trục xuất, tin này vô cùng nóng hổi với mọi người, nhưng có những tên còn thêm mắm thêm muối để nêu rõ lên tâm tư ác độc của Tần Tổ Di nàng. Trong một góc phòng của từ lâu có hai bóng dáng đang ngồi nhàn nhạt uống trà, cả hai ngồi yên lặng đồng tai nghe những chuyện thị phi được người dân đồn thổi.

” Tiểu thư... đề nỏ tì qua đó cho bọn chúng không mở được miệng nữa?” Một nữ tử tầm 16 tuổi, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, mũi cao, thẳng, đôi môi căng hồng nhẹ, làn da trắng hồng nhìn rất có sức sống, tóc buộc thấp, trên đầu có kẹp một chiếc trâm gắn ba hạt ngọc trai, toàn thân bạch y tuy nhìn thân thiện nhưng có một chút gì đó lạnh lẽo khiến cho người xung quanh từ lâu không thể nào dám lại gần mà tiếp xúc, hai tay nàng ta giờ đây nắm chặt thành nắm, giọng nói pha chút hỏa giận nhưng trên mặt và giọng nói đều rất bình tĩnh và lạnh nhạt.

” A Diên, giờ đây chúng ta không một chút quyền lực, mấy chuyện như vậy ta quen rồi, không cần phải tức giận “. Nữ tử còn lại phát ra thanh âm đầy ma lực cuốn hút, có chút quyền uy khiến người thức thời vô điều tuân theo.

Mặt trái xoan, mắt phượng màu to tròn, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng căng tràn, làn da trắng sáng mềm mại như ngọc lụa, tóc búi nửa đầu xoắn điệu và tinh tế đầy vẻ danh giá của gia môn vọng tộc, toàn thân mặc lục sắc cao ngạo nhưng lại làm cho người ta cảm thấy được thanh thần.

” Đã biết thừa tiểu thư! A Diên trấn tĩnh thả lỏng người vội nghĩ lại sau khi nàng được tiểu thư kéo đi rồi khỏi chốn kinh thành sa hoa thì nàng cùng tiểu thư bước bộ đến Trâu Phủ làng, vốn định thuê xe ngựa để đi nhưng kinh thành ai cũng biết là Tần Tổ Di tiểu thư nên kiên quyết không chớ dù cho cả một tờ ngân phiếu làm nàng bất lực chỉ có thể nhìn tiểu thư cước bộ mà thấy đau lòng thay.

Sau khi rời khỏi kinh thành, Tần Tổ Di cũng đã vô cùng suy nghĩ sẽ đi về đâu, nàng vô cùng đau đầu suy nghĩ thì tự dưng nghĩ đến một tình tiết là sau khi nữ phụ Tần Tổ Di bị đuổi thì đã lang thang đến Trâu Phủ thì gây sự với trưởng làng, bị đánh đến gãy chân trong khi A Diên bảo vệ nàng thì bị gãy toàn bộ xương, trong lúc đó thì nàng được nam phụ Khanh Hân cứu, nguyện ý mang hai người về ma giáo trị thương, sau khi hồi phục, nữ phụ quyết tâm gia nhập ma giáo, nguyện ý phản nước để trả thù, theo nam phụ về Chiến Quốc để huấn luyện.

Nam phụ tính tình trầm ổn, nhưng hiếu chiến, trong một lần sang bên Thiên Quốc để do thám thì bị sát thủ của nữ chính phát hiện là ngoại quốc nên hết lực truy quân ám sát, bất ngờ nhảy vào đúng phòng của nữ chính nên được cứu và sau đó mọi chuyện tương tự có kết cục là nam phụ thương nhớ nữ chính, muốn đoạt nữ chính về tay mình nhưng kết cục là sau khi nam phụ đưa nữ chính vào ma giáo để chuẩn bị phong năng danh hiệu phu nhân thì nữ chính bán pháo hiệu, tung tích ma giáo bị lộ, nam chính dẫn dân chúng vô si xông vào giáo đường và dùng chính thanh kiếm nam phụ tặng nữ chính để đâm vào tim hân .... Nam phụ bị delete. Trước khi chết nam phụ có nói là: “ Cuộc đời ta ân hận nhất là gặp được nàng nhưng không hận khi yêu nàng, nếu có kiếp sau, ta nguyện chết cũng không muốn yêu nàng lần nữa. Tình yêu của nam phụ là dịu dàng, ôn nhu, tình yêu của nam chính là bá đạo và chiếm giữ.

So với nam chính, giờ nàng thích nam phụ hơn, tốt nhất để kiếp này ta thay nữ chính yêu người đi, không lo, nàng không thích ngược những nam nhân ôn nhu a. Tần Tổ Di hai mắt lóe sáng nhẹ nhàng đứng dậy cùng A Diên li khai từ lâu, trước khi nàng ra khỏi cũng đã có vài âm thanh xì xào bàn tán. Hazzì cư nhiên ở mấy chỗ thôn quê mà cũng biết đến thanh danh nàng ra sao thì thật sự mức độ rần rết của nữ phụ đúng là ghê gớm mà.

” Đi? Bá mẫu, người cho ta hỏi trưởng làng này ở đâu a?” Tần Tổ Di mang theo A Diên tìm đường, thôn quê này căn bản rất nhiều ngã đường, bên trái có suối, bên phải có đồng, trước mắt thì những gian nhà cách xa nhau không san sát như ở kinh thành, tuy nhà ít nhưng lại cách xa nhau, Tần Tổ Di nhíu mày nhìn mặt hỏi đại một đại nương bán rau trước cổng.

” Tiểu thư là mới tới đây a? nhà của trưởng làng căn bản là ở trước mắt người nha.... Nhưng vị tiểu thư xinh đẹp vậy đến nhà trưởng làng làm gì a? không sợ lão ta thu làm thiếp thất sao? Bá mẫu bán rau khuôn mặt hiền, thanh âm nhỏ giọng, mắt len lén nhìn xung quanh để phòng.

” Bá mẫu khỏi lo, cảm tạ “! Tần Tổ Di cười nhẹ gật đầu với bá mẫu rồi nhanh chân bước đi, trong làng này ai lại không biết tên trưởng làng hám sắc, nữ phụ đi qua được lão ta để ý nên mới liều mạng làng mạ lão rồi mới bị đánh.

Mà nàng lại biết trước nên căn bản chỉ cần câu thời gian chờ nam phụ đến cứu nhà, thật không biết nam phụ sẽ có dạng gì đây ...~! Tần Tổ Di nhếch môi cười thâm hiểm làm cho A Diên ở sau môi nàng giật giật vài cái. Đi được trăm bước thì cả hai dừng trước một ngôi nhà, Tần Tổ Di chăm chú đánh giá

Giữa thôn quê heo lánh thì căn nhà của lão trưởng làng căn bản là có thể nói là cũng tạm được, cột gỗ sơn đỏ, mái màu nâu, có bốn mặt cửa hướng bốn phía, cũng có lính canh gác... Không tệ. Tần Tổ Di liếc mắt nhìn A Diên ra chủ ý, A Diên gật gù đầu tiến lên nói với tên lính vài câu nhưng tên lính lắc đầu nguây nguẩy, nhưng khi nhìn thấy Tần Tổ Di thì lại dăm chiêu rồi mở cửa chạy vào trong bẩm báo.

”Mỹ nhân a! người có chuyện gì muốn tìm ta sao? Một tiếng nói khàn khàn vang lên mang theo tia hưng phấn, một lão nhân gia mặc gấm lụa, tay cầm quạt trên mặt đã có vô số nếp nhăn, cổ thì đeo vô số bạc, tay thì vòng ngọc vô số đang bước vội vàng nhưng có chút khó khăn ra khỏi cổng cười rất chỉ là dễ tiện vô năng, năng chếp miệng, một lão nhân bị ảnh hưởng giới tính.

”Là! ta bị lạc đến đây, có hay chăng có thể cho ta trú ngụ trong này một đêm? cam đoan là mai chúng ta sẽ rời “ Tần Tổ Di chậm rãi mở miệng, thanh âm dịu vang từ từ vang lên khiến cho lão trưởng làng nghe mà nổi lên cổ dục hỏa, lão nghĩ mình nên bắt nữ nhân này về làm thiếp cho tròn mười lăm thiếp thất, thanh âm êm tai, thân hình quá là..., mặt còn là mỹ nhân, thật muốn hảo hảo mà dày vò nàng ta a? Càng nghĩ, hồ hấp lão càng dòn dập, nhìn Tần Tổ Di không chớp mắt, ánh mắt lão ta ánh lên dục vọng làm Tần Tổ Di thấy kinh tởm còn A Diên trực tiếp quay đi nôn ọe làm người và lão trưởng làng một phen đen mặt vì nhận thấy rõ sự khinh thường.

”Có thể, nhưng mà người vào đây chỉ có thể là người của ta a, nếu người nguyện ý, ta sẽ lưu lại người suốt đời, trao người đầy ân sủng a!” Lão trưởng làng gấp quạt tay cầm chuỗi quạt mà nhẹ nhàng sờ sờ như nghĩ nó là Tần Tổ Di.

”Vậy thứ lỗi cho ta, ta không muốn vào trong này nữa, cáo từ! Tần Tổ Di lạnh mặt dứt lời nhanh quay đầu lại định bước đi thì đã bị mấy tên thị vệ bao quanh thành vòng tròn không thể nào chạy.

Lão trưởng làng liếm liếm môi mở rộng thanh âm quát: “ Mau mau đem nàng vào phủ a, mau đánh gãy chân nàng ta đi, đừng hòng chạy thoát khỏi lão tử, ta sẽ cho người biết thế nào là dâm khinh thường ta “

Thấy trưởng làng vừa nói xong một tên giáng luôn cây gậy vào chân trái của nàng làm nàng đau đớn mà hét lên. A Diên thì vô lực nhào vào muốn cứu nàng nhưng không loạt được đám người.

”Á! “ A Diên cầm cục đá đập vào đầu một tên thị vệ nhưng ai ngờ hắn ta không ngã mà quay lại đá cho A Diên làm nàng đập đầu vào hòn đá mà ngất xỉu. Thấy thế Tần Tổ Di đang ngồi ôm chân, mắt roi lệ: “ Ta thế sẽ không tha cho bọn người, tất cả! Ánh mắt nàng lộ rõ vẻ sát khí cắn răng nhin đau mà đứng thẳng trong thâm tâm kêu gào, nam phụ sao ta chưa thấy người xuất hiện a? ta đứng đây muốn bị thương để người có thể không nghi ngờ ta nhưng sao người chưa xuất hiện a? Mặt nàng hoa lên, tưởng chừng sắp ngã thì được một bóng dáng phi thân tới đỡ. Một nam nhân có khuôn mặt như tạc, mắt phượng mê hoặc, sống mũi cao, môi mỏng nhếch lên mỉa hoặc, tóc búi nửa đầu, cả thân hắc y đầy vẻ quý dị. Yep! Khanh Hãn nam phụ, người tới!

”Người rất khá!” Nam nhân bế nàng lên không một chút kiêng kỵ nam nhân và nữ nhân, sau đó chậm rãi bước đi mặc lại cho những tên thị vệ và lão trưởng làng há hốc rồi vội lấy lại thần, lập tức lại chạy đến chắn mở miệng đe dọa: “ Mau đặt nữ nhân của trưởng làng xuống còn có thể sống, không thì người chỉ có chết “

”Chết sao? muốn thì chết đi! “ Khanh Hãn liếc mắt nhìn tên thị vệ lạnh nhạt mở miệng, tức thì tất cả còn chưa chớp mắt đã thấy tên thị vệ đã bị đứt đầu, cái đầu của hắn lăn đến chân lão trưởng làng tức thì cả đám nhao nhao như ong vỡ tổ vội cùng lão trưởng làng lẫn vào trong phủ không một tia ho he. Tần Tổ Di cười rất chi là có ý “ thấy sự lợi hại nam nhân của ta chưa “.

”Người là...? “ Tần Tổ Di ngẩng đầu nhìn, bắt gặp Khanh Hãn cũng đang cúi đầu quan sát nàng, làn da trắng sáng mềm mại, mắt phượng mâu sâu thẳm, môi đỏ mọng nước khiến người ta chỉ muốn cắn lên nó.

”Ta là người Ma giáo! Khanh Hãn cười nhếch môi nói thẳng, tưởng nàng sẽ sợ hãi mà đẩy hắn ra nhưng không ngờ nàng có chút sùng sốt trầm mặc, điều nàng nói lên cũng làm hắn vô cùng ngạc nhiên.

”Cho ta theo người, gia nhập ma giáo!” Nàng không nghĩ đến tên nam phụ lại thẳng thắn nói thẳng ra như vậy, nàng cũng phải tranh thủ nói luôn đỡ phải mất thời gian nghĩ kế.

”Cho ta một lý do? “ Khanh Hãn bế nàng đứng im trao đổi. Tần Tổ Di nhìn thẳng vào mắt của Khanh Hãn, đôi mắt nàng tỏa ra đờ đờ sát khí nói: “ Trả thù!”

Hắn chưa từng thấy nữ nhân nào mà có hận ý lớn như nàng, ánh mắt của nàng rõ rõ lên cái sự căm thù nàng đã nhìn từ lâu, giờ bị chèn ép quá nên bộc phát. Một người như vậy cũng không phải không có ích, Khanh Hãn cười to rồi trả lời: “ Được “

”Hoạn Phong, mang nàng đi! “ Khanh Hãn mở miệng tức thì một bóng dáng đã quỳ trước mặt Tần Tổ Di và Khanh Hãn nhẹ nhàng bế lên A Diên đang ngất xỉu rồi cùng Khanh Hãn khinh công rời đi.

Hoạn Phong... Người mà A Diên yêu, nhưng lại không có cơ hội để yêu hắn. Sau khi A Diên bị giết, Hoạn Phong này đã nổi điên đi sát từng người đã hại A Diên, sau đó cũng tự sát để đến bên A Diên. Một tên cuồng si, lần này ta sẽ giúp người, A Diên, người chịu khổ vì ta nhiều rồi. Đến lượt ta bảo vệ người. Trong mắt Tần Tổ Di hiện lên vẻ kiên định, Khanh Hãn không tự chủ được mà ghi nhớ hình ảnh này thật sâu, có gì đó vừa khác lạ trong người hắn nhưng hắn đã nhanh chóng bỏ qua. Hai bóng dáng từ từ biến mất không một ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khanh hân ! với ta duy nhất đặc biệt !

”Um...?” Tần Tổ Di khó nhọc mở mắt, trước mắt nàng là quang cảnh xa lạ, giường hắc gỗ tối tăm, màn che màu đỏ quý dị, tường nhà có thể là giống mặt đá trong hang động hơn. Nhớ lại là sau khi nàng và A Diên được phép vào sảnh chính của ma giáo tại gần biên giới giữa hai nước Thiên Quốc Và Chiến quốc thì đương nhiên là phải tạo ra ấn kí để chứng minh là người của ma giáo, không phản giáo, cả nàng và A Diên đều bị thanh sắt hình hoa bi ngạn nung nóng trong than lửa dí vào người, nàng bị tạo ấn kí bên vai trái, còn A Diên bị tạo ấn gần mắt cá chân phải, dù nàng và A Diên đều được thổi lớp mê hương để tránh cảm nhận đợt cảm giác đau và mùi của da thịt bị cháy nhưng cả hai đều là nữ tử nên ngất đi a, trước khi ngất, nàng cảm giác được khí tức của nam phụ đã nhanh tay đỡ nàng và rồi sau đó một màn tối đen. Mở mắt ra đã ở cái địa phương không rõ này.

”A Diên... A Diên? Nàng vội ngồi dậy nhưng vai trái lại cảm giác được một chút tư vị tê dại, mắt không nhìn được mà quay đầu lại xem, vai trái trước trắng mịn của nguyên chủ giờ đã bị một ấn kí hình hoa bi ngạn sắc đen pha chút đỏ vì máu của nàng cùng hòa lẫn làm nổi bật vô cùng tông trắng của toàn thể phần lưng.

Đi? cư nhiên không ai bồi thuốc cho nàng, mà A Diên đâu rồi? quái lạ, kịch tình trong chương này nói về nguyên chủ rất sơ sơ, chỉ nói là nàng gia nhập ma giáo và một năm sau nàng trở thành huyết sát chi ma, gia nhập giang hồ, vì trả thù cả gia tộc mà không ngừng giết người để cho bọn họ biết uy. Tất cả đều không đề cập tới việc huấn luyện nó như thế nào a... Thật là sơ sót mà @@.

”Cư nhiên người như vậy mới thanh tỉnh? Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên, một bóng dáng màu đen không chút bạch sắc nhàn nhã ngồi ở góc phòng, căn bản là toàn thân đầy hắc phòng nên bóng dáng của hắn căn bản nàng nhìn không ra.

Môi nàng giật giật, có hay không người có thuật ẩn thân a?

”A Diên..., Hân Khanh... Người đưa nàng ấy đi đâu? Tần Tổ Di nhẹ nhàng đề nén thanh âm có chút gắng gượng che dấu sự đau xót nói.

Nhìn nữ nhân trước mắt như vậy kiên cường, không hề nghĩ tới bản thân dù trong hoàn cảnh nam nữ chung phòng như vậy, nàng ta là nghĩ ngay đến người nàng ta thấy tin cậy nhất, trong thời điểm này, mi tâm của hắn một chút giãn ra, sắc mặt thả chút ôn hòa, ho nhẹ một tiếng rồi trả lời:

”Nàng ta không có việc, hảo an tâm mà tĩnh dưỡng, ma giáo chúng ta không chứa chấp những người vô dụng!”

Sắc mặt nàng đen lại, cư nhiên nam phụ thâm độc, ấn kí cũng đã có, là người ma giáo cũng đáng để nói, cư nhiên ý của hắn là nếu nàng không có một chút kĩ năng giết người thì sẽ thẳng tay khai trừ, lúc đó hắn chứng tỏ hắn căn bản không thể duy trì một người thuộc ma giáo. Lúc đó nàng chắc phải chui lỗ để trốn mất... Ách...! Người đầu độc rồi a.

”Ta nhất yếu sẽ cố gắng vì bản thân trả thù, không thể nào nhập môn mà không học, ta sẽ cố gắng vì ma giáo hưng thịnh mà ta cũng mong người sẽ chiếu cố ta! Tần Tổ Di không kiêng nể nói ra vọng tâm của bản thân âm thanh có chút đề cao hơn thường ngày, đôi mắt phượng phát ra tia sáng, kiên định, thành thật và có chút nhu nhược.

Khanh Hân không nhìn được nhú mày, nữ tử này dám tỏ ý đồ muốn hắn che chở? Ngông cuồng, ngang ngược, do chân bị nội thương, vai lại phải tạo ra ấn kí, sắc mặt hồng hào ngày đầu gặp giảm xuống rõ rệt, nàng xanh xao, môi đỏ mọng giờ đây có chút khô và nứt, tóc vẫn búi như lần đầu nhưng đã có chút tán loạn, căn bản không còn mỹ hoặc như trước nữa. Nàng ta nghĩ nàng là ai a? Một tia chán ghét thoáng qua ánh mắt rồi được Khanh Hân ép xuống.

Bỗng dung trong đầu hắn hiện lên một bóng dáng toàn thân bạch y, sắc mặt đỏ đầy cao quý, dịu dàng, đôi mắt phượng đầy tia ám áp, lại thẳng buông bỏ những tia cao quý đầy để tự thân bằng vết thương cho hắn, dùng chính khăn tay của mình để băng vết thương cho hắn... môi mím héch lên một đường cong vô cùng hoàn mỹ. Tần Tổ Di giật mình, sao nam phụ đột nhiên ôn nhu như vậy? vốn thường hắn cũng ôn nhu nhưng cỡ này thì chắc chỉ ở cùng với Thanh Vi Du mới bộc lộ..... Từ từ, ôn nhu... Thanh Vi Du..? chẳng lẽ?

”Ta đây.. ngủ bao nhiêu ngày rồi? Tần Tổ Di khăn trương nhìn hắn cầu khẩn, chẳng lẽ vận xui cứ như vậy xông vào ôm nàng a? lạy trời mong không phải đi.

”Hừm, không lâu lắm, mới khoảng một tuần!” Khanh Hân đang hồi tưởng lại thì bị thanh âm thê lương của Tần Tổ Di phá nát, âm thanh có chút cứng rắn vang lên. Vừa nghe xong, nàng trực tiếp ngã xuống giường, chân gầy tiếp đất làm nàng hít vào một ngụm khí lạnh... Hu hu, một tuần a? mà trong một tuần đó chính xác là tiếp đến tình tiết nam phụ được nữ chủ cứu mà tương tư. Thiên a? người có hay không muốn ta cô độc cả đời a? vừa nhắm vào nam phụ, còn chưa được ít lâu mà không có cơ hội phá tình giữa nam phụ và nữ chính thì hai người đã gặp nhau rồi, số ta thật khổ, chưa kịp tiếp cận thì hắn đã tương tư rồi. Giết ta đi!

”Người bị thương sao? Lăn tiếp đất này nàng không được hắn đỡ, đơn giản muốn giữ mình vì nữ chính a, tự dung ta thấy động đến tâm người thật xa vời.

”Đi? làm sao người phát hiện? Khanh Hân nhíu nhíu mi, tay không tự chủ mà vuốt nhẹ đến bên hông. Cư nhiên nữ nhân này phát hiện? hắn không lộ ra một chút sơ hở, huyết khí hắn cũng đã tiêu trừ, nữ nhân này rốt cuộc là như thế nào phát hiện?

”Ta cảm nhận được thanh âm của người khó khăn, còn có y phục của người dù thay nhưng vẫn có một chút huyết mùi, chắc người lại động làm rách vết thương, huyết có thể thấm ra những y vải. Nhất là nữ nhân đều rất dễ cảm nhận đến nó.” Tần Tổ Di không nhanh không chậm trả lời, căn bản không lộ ra chút điểm khác biệt nào để hắn nghi ngờ.

”Người... Đối với huyết vị miễn cảm sao? “Khanh Hân từ nãy tới giờ cúi xuống nhìn thấy y phục chính xác đã làm vết thương hắn tiếp tục tràn huyết giờ hắn mới ngẩng đầu, ánh mắt có chút kinh ngạc, nữ tử trước mắt cứ nhiên nhìn vết thương của hắn mà khóc, di? nữ nhân này thật làm hắn thấy cổ quái, hắn có chút đặt một vài tia chú ý lên nàng.

”Có hay không là người rất đau? Tần Tổ Di mặc kệ chân đau, vai đau, bước nghiêng nghiêng về phía Khanh Hân. Nàng cũng không biết, tại lúc thấy hắn thật tâm với nữ chính, lại thấy vết thương hắn bị hờ hững căn bản không tự chủ được mà nghĩ đến một người, một nam nhân ở hiện đại... Người nam nhân yêu nàng không khác gì tên nam phụ này, lẽ ra là sớm hôm sau nàng có thể trả lời hắn nhưng không ngờ chỉ vì đọc và phỉ báng truyện một chút mà thành ra như thế này. Nam phụ, ta và người đều giống nhau, không thể nào chạm tay đến tâm của người khác, dù có thể đoạt thân nhưng không chiếm được chân tâm, đến lúc phát hiện người nào yêu mình thật lòng thì đã quá muộn. Đó là lý do duy nhất nàng có thể khóc một cách chính đáng.

”Người gọi cho ta một tia hứng thú! không ngại khi ta hướng dẫn người võ công ma giáo? “Khanh Hân không biết tại sao vừa rồi còn chán ghét nàng, giờ lại nhận được một câu nói của nàng ta mà xiêu lòng, chắc hẳn là hắn coi nữ nhân đó như thể thân của... Nàng vậy... Trường nữ của đại tướng.. Thanh Vi Du. Hắn sớm đã điều tra qua thân thế của nàng và cũng nhận được không ít tin tức của Tần Tổ Di. Căn bản hắn không có ý định điều tra Tần Tổ Di nhưng mà trong mỗi thông tin của Thanh Vi Du đều có nhắc đến nàng làm hắn không được thăm dò nàng đôi chút. Nàng ta tâm tư ngoan độc như thế sao? Ta không nhìn ra chút nào hay Tần Tổ Di che dấu quá tốt đây?. Mà hắn chưa nói danh tự của hắn mà sao nàng ta biết?

”Người sao biết được danh tự của ta? ta nhớ chưa từng nói cho người! Âm thanh một lần nữa lại băng lạnh tràn đầy sự đề phòng.

Tần Tổ Di sớm đã ngồi bên cạnh hắn, nàng cũng đã lường qua trường hợp này xảy ra, lau nước mắt rồi thanh âm của nàng trầm trầm: “Người vốn đã quên.... Năm Thiên Quốc cùng Chiến quốc còn giữ hòa bình, phụ thân ta mất tích, ta cùng gia nhân lên sang biên giới tìm người nhưng lúc vừa sang ta thấy người bị thương đến ngất xỉu ở trong một ngôi chùa bỏ hoang mới vội trị thương rồi nhận ra người đeo ngọc bội hoàng tộc mới đưa người vào Chiến Quốc cùng a, trên ngọc bội đó có khắc tên người, ta nhìn liền nhớ, vừa nhìn người ta liền biết là vương gia Chiến Quốc, người căn bản không nhớ chút gì sao? “

Tần Tổ Di diễn như thực, chẳng qua đến đoạn cuối của nguyên chủ bị giết nam phụ mới phát hiện ra, hắn làm tưởng nữ nhân hắn lần đầu cứu hắn là Thanh Vi Du nên hắn chú ý nàng rồi lại yêu lúc nào không hay, đến lúc phát hiện là không phải nàng, hắn có chút hối hận nhưng không thể nào mà nỡ buông tay nàng ta được nữa.

”Người căn bản có chút đặc biệt để ta nhớ người!” Tần Tổ Di run run vai, không tự chủ mà nghiêng đầu tựa vào vai Khanh Hân. Vai hắn có chút cứng ngắc, ra là vậy sao? ra là hắn nghĩ nhầm nàng sao? Khanh Hân nhìn xuống trên vai mình Tần Tổ Di sớm đã nhắm mắt thiếp đi, tâm hắn có chút rối, hai nữ nhân đều cứu hắn, hắn có ơn tất trả, nhưng hai nữ nhân này lại là đối đầu với nhau, một người kiêu mị, đủ tàn độc, thích hợp làm người bên cạnh hắn, thích hợp để hắn bồi dưỡng, cùng hắn thống nhất võ lâm, cùng hắn sát cánh bên mọi cuộc tàn sát đẫm máu, một người thì thanh lệ, thoát tục, không vướng phàm nhân, cao quý như hoa mẫu đơn chỉ vương, dịu dàng mà tao nhã, làm hắn rất muốn được che chở, nâng niu và chăm sóc, muốn cùng nàng là một đôi phu thê hết một đời muốn dùng cả tính mạng bảo vệ. Các người đối đầu nhau như vậy, tất hẳn sẽ chọn một người để trợ giúp... Nhưng ta không biết... sẽ đứng về phía ai.

”Người cứ vậy mà không kiêng kị tựa lên nam nhân a? là ta khác, nếu tên khác chắc hẳn đã không kiềm chế nổi thú tính rồi, thật sự như một cái hải tử!” Nhìn Tần Tổ Di lại tiếp tục ngủ, hắn có chút động tâm, thân hình nhẹ nhàng mà nâng nàng lên đưa nàng lại phía giường. “Lúc này không đỡ người, thực xin lỗi!” Khanh Hân nói thầm một câu đem chân đạp lên người nàng rồi nhẹ mà li khai. Sau khi thấy bóng dáng rời đi, Tần Tổ Di mở mắt không một tia gọn sáng.

Khanh Hân nam phụ, ta sẽ giúp người từ từ quên đi Thanh Vi Du. Tâm của nam nhân, thì nên chỉ có một nữ nhân được khắc ghi. Còn lại thì nên loại bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một nhiệm vụ làm nàng thương tâm !

“Nhiệm vụ lần này là ám sát Vân Gia thiếu chủ của Vân Gia Trang, với 1 vạn vàng ròng, Huyết sát có tiếp nhận?” Trong một đại sảnh đầy màu của hắc ám, một nam nhân thân mặc hắc y, khuôn mặt thận trọng mà phát ra lạnh ý, đứng trên bục cao của sảnh, tay cầm một phong thư không đôi sắc mà đọc lên, hai bên sảnh chính là một hàng người, tất cả đều mặc hắc y, mặt đều được che nửa bằng một hắc vải càng làm rõ vẻ uy nghiêm và run sợ.

”Nha? Ta sẽ tận lực hoàn thành! “Một nữ nhân khuôn mặt mê hoặc, mắt phượng đa tình, mũi cao thanh thoát, môi đỏ mọng kiêu mị, mái tóc dài buộc cao được cố định bằng thiết trâm đầy nữ lệ, toàn thân hắc y pha chút huyết y làm nổi bật cả sảnh toàn màu tối chậm rãi mở miệng thoát ra thanh âm thanh cao và nhẹ nhàng. Nàng, Tần Tổ Di... Giờ chính là huyết sát, hộ pháp phía Nam của ma giáo, cũng chính là một trong tứ mỹ nhân hộ pháp bốn phía của Ma Giáo.

Sau 2 năm được Khanh Hân tự thân huấn luyện cho nàng, nàng đã có thể tự thân lĩnh nhiệm vụ và hoàn thành nó. Mà trước khi huấn luyện, Khanh Hân đã dẫn nàng vào mật tịch của ma giáo để chọn loại võ công muốn tu luyện, kết quả là nàng chọn một quyển sách võ công mỏng với ý đồ hoàn thành

nhanh việc luyện võ, nào ngờ lúc đọc tên lên cho Khanh Hân biết thì hân ta trầm ngâm, cái nàng chọn là “ Mị hoặc huyết trào “ sau khi luyện có thể tăng thêm sức quyền rũ bản thân, đồng thời móng tay sẽ tự trở nên có màu đỏ, lực sát thương lớn nhất là ở móng tay tự tiết ra độc, chủ yếu tấn công cự li gần, võ công này tuy ít trang nhưng phải có nội công thâm hậu mới có thể luyện đến tuyệt đỉnh của võ học, thuộc tà phái chính của ma tâm y, giáo chủ đời trước cũng là nữ nhân đầu tiên sáng lập ra ma giáo.

Tần Tổ Di nàng được Khanh Hân huấn luyện trong mật động rần một tháng trời, không cho thức ăn, nước uống, để nàng tự sinh tự diệt, lúc đó nàng đành phải liều bất rần ăn thịt dù sống, uống máu rần dù tanh, y phục và toàn thân đều nhớp nháp, vô cùng khó chịu, nhưng nàng lại luyện được thân thủ linh hoạt và mềm dẻo do luôn phải tránh xà độc và tay không bắt xà trơn trượt, tay nàng giờ cầm gì trơn cũng chắc chắn không rơi. Sau đó nàng được thả ra nghỉ ngơi, tẩy rửa.

Ngày hôm sau nàng lại bị Khanh Hân ném vào động bọ cạp, cũng như trước, nàng ăn bọ cạp dù biết nó rất độc, nàng sau khi ăn bị lên cơn đau nhức, tay chân tê rần không bước đi nổi, nàng ngất, sau đó bị từng cơn bọ cạp bò lên người, từng cơn hướng đuôi độc về phía nàng mà châm, phun độc vào nàng, da của nàng bị từng mảng bong nước nổi lên, khi vỡ ra là có mủ có mùi rất hôi thối, nàng cắn bản dần dần tỉnh lại mặc cho cơn đau hành hạ, độc phát tác, nhanh tay cầm lấy từng cơn bọ cạp một mà xé đuôi chúng rồi cho thẳng vào mồm nhai dù đắng, lấy một ít máu của chúng xát lên vết thương, cắn răng mà không kêu lên một chút nào. Ai này làm nàng trở nên kháng độc, mọi loại độc từ động vật hay thực vật đều có thể kháng, nhưng trong người nàng từ đó cũng trở thành độc, từ máu, tóc, móng tay cả làn da của nàng sau khi hồi phục lại trắng mịn cũng trở nên mang độc, nàng chính xác là độc nhân, nhưng nàng từ lần đó căn bản sẽ không thể mang thai, sinh hài tử như bao nữ nhân khác nữa, Khanh Hân biết nhưng vẫn ném nàng vào... Nhưng nàng không hận hân, hân vốn chính là vô tâm.

Nàng tiếp tục vượt ải, Khanh Hân tiếp tục mang nàng tới bên bờ vực, không chút lưu tình hay lo sợ mà dùng nội lực đẩy nàng xuống. Lúc đó, tim nàng như thất lại, hận ý bỗng chốc trào lên, một dòng hàn khí lạnh ngắt tự xuống dưới chân nàng, một thân linh hoạt tay nắm chặt lấy dây leo, dùng vách đá làm điểm tựa, chân lấy đà nhảy lên qua từng vách đá. Nàng học được khinh công.

Khanh Hân không chút lưu tình nào mà trói nàng rồi phi nàng xuống đáy hầm nước của Ma Giáo, sợ nàng trôi lên, hân dùng một tay nâng một mảng băng vốn để giữ qua chặn xuống hầm nước, băng chặn tầm nhìn của nàng, làm nước càng thêm lạnh, lại thiếu không khí để thở tay chân bị trói vô lực, tưởng chừng sắp chết thì móng tay nàng từ từ đỏ lên, chạm nhẹ vào dây thì dây trở thành từng đoạn, nàng muốn lên nhưng tảng băng quá nặng không thể nào mà bật nổi lên được. Thử vận nội công nhưng không phá nổi tay nàng nắm chặt vào nhau, cắn răng nhìn chăm chăm vào tảng băng, lấy lực từ đáy hầm nàng vừa vận nội công vừa dùng hai tay vận lực, móng tay chuyển đổi toàn thể sang màu đỏ, vừa chạm vào băng, băng nứt tan tành nàng nhanh chóng theo đà nhảy lên lần vài vòng, nước liên tục nhỏ xuống từ quần áo, tóc nàng loạn xạ đầy mê hoặc nhìn hân đầy vẻ bi ai. Cũng nhờ hân mà giờ nội công nàng được đột phá, cũng sơ sơ mà biết vận dụng chiêu thức dùng độc ngưng tụ duy nhất ở móng tay, người nàng giờ duy nhất chỉ có móng tay là độc.

Ái cuối là hân sai nàng toàn lực đấu với một hộ pháp. Nàng không nghĩ ngợi mà một trào móc ra dây thanh quản của hân, dùng lực kéo chút để moi nội tạng, một kích chí mạng cả bàn tay xuyên qua giữa trán hộ pháp rồi nhẹ nhàng rút tay ra, hộ pháp đó còn chưa kịp nhắm mắt đã bị nàng ám toán như vậy, hai mắt dù chết vẫn không nhắm lại. Nàng chính thức thay thế hộ pháp phía nam của Ma Giáo, người canh chừng phía Nam của Thiên Quốc và Chiến Quốc.

” Huyết sát, nội trong 10 ngày phải hoàn thành nhiệm vụ, không được chậm trễ! Thanh âm lạnh ngắt của người giao nhiệm vụ làm Tần Tổ Di thức thời thoát ra hồi tưởng, trong tâm lạnh ngắt một mảng, tùy ý quay đầu li khai.

” Đã biết! Ta hiện tại đi thi hành! “ Tần Tổ Di mặt mê hoặc quay đầu bước đi, mắt lộ rõ vẻ sát khí, môi cười thâm hiểm linh hoạt bước đi để lại bao nhiêu môn đồ Ma Giáo một mảnh lạnh ngắt yên lặng. Lúc nàng ta vui vẻ thì không cần nói, có bao nhiêu việc nàng ta tự động làm những việc nhỏ nhất của một nô tì để phục dịch cho giáo chủ không ngần ngại, cứ mỗi bữa đều tự thân tới thiện phòng Ma Giáo để làm mỹ thực cho giáo chủ, mặt lần nào làm cũng lộ rõ ra vẻ ôn hòa dễ gần, đôi lúc còn khiến mấy nô tì trong điện khinh thường. Nhưng đến lúc nhận được nhiệm vụ, nàng ta lại đổi sắc mặt, một khuôn mặt âm hiểm với nụ cười thần bí luôn kẻ trên môi, một thân đầy võ công, nội lực thâm hậu cùng với sát ý lan tỏa mạnh căn bản lúc đó trước mặt nàng, mấy môn đồ không dám thở mạnh.

*****

Vân Gia Trang là một trong những gia trang có quyền lực trong Thiên Quốc, một trong những gia trang đào tạo ám vệ bảo vệ hoàng cung và những người mang dòng máu hoàng gia. Ngay cả nô tì trong gia trang cũng được huấn luyện để bảo vệ chủ tử. Vân Gia Trang có 4 tiểu thư nhưng duy nhất có một thiếu chủ, được mệnh danh là trích tiên, võ công tinh thâm, xuất chiêu thì vô cùng nhanh và đầy tao nhã, khuôn mặt ôn hòa, toàn thân bạch y, duy nhất có một điều là sớm bị hạ độc, thương thế không rõ, trích tiên từ đó không đi ngao du chỉ ở mỗi Vân Gia Trang và sớm thoái lưu giang hồ.

Nhìn thông tin ít ỏi về Vân Gia Trang, Tần Tổ Di có chút nhú mày, tay khẽ khẽ lướt qua trang giấy, sau khi nàng nhận nhiệm vụ này, nàng đã điều tra và phi thân về phía Bắc của Thiên Quốc, ngồi trong một túr lâu suy tính, Vân Gia Trang sớm đã đóng đô ở phía này đã lâu, dưới một ngọn núi quanh năm nở hoa như một, cảnh đẹp miến bần, mà người dân ở đây cũng được Vân Gia Trang bảo vệ, không một ngoại nhân nào dám tổn thương đến nơi này. Vân Gia Trang được bao bọc trong mây trận pháp cổ truyền, mấy đợt ám sát trước của mấy môn đồ Ma Giáo sớm đã bị tử trong khi còn chưa vào đến cổng đã vô phương xuống âm phủ, thật là...! Đợt ám sát này không hề dễ dàng, là nhiệm vụ khó rồi.

” Người nghe gì chưa? Vân Gia Trang tuyển nô tì! “ Bên cạnh chỗ nàng ngồi có một đôi nữ tử vừa ngồi xuống, hai tay để rổ rau xuống rồi dùng khăn lau mặt nhưng sắc mặt đầy vẻ hờn hờ.

” Thật sao? người có làm không? Vân Gia Trang 5 năm mới tuyển một lần sao giờ mới 3 năm mà tuyển thêm rồi? “ Nữ phụ tử còn lại vô cùng kinh ngạc thanh âm cũng có chút lớn làm cả túr lâu bỗng chốc trở nên sôi nổi.

” Thật vậy chăng?... Mau mau đi thông báo nữ nhi! “ Các phụ tử lần lượt vui vẻ trả tiền cho chủ quán rồi hăng hái chạy đi mặc cho Tần Tổ Di đang cười mà miệng cứ giết giết liên hồi, cư nhiên như thế khó vào, chỉ còn cách giả trang nô tì, A Diên mà biết nàng vì ám sát mà hạ thấp thân phận chắc nàng cùng Hoạn Phong song đôi làm loạn mất. Nhưng mà, nàng rất muốn xem trích tiên này như thế nào a...! Tần Tổ Di suy nghĩ rồi đặt một tờ ngân phiếu

trên bàn nhanh chân khinh công phi đi để lại người chủ còn đang ngơ ngác tay cầm tiền thừa để trả lại nàng.

”Tiếp! người tiếp theo! “ Vừa mới đến trước đường lên Vân Gia Trang, Tần Tổ Di sớm đã nghe thấy thanh âm tuyền tì, vẫn thân màu hắc huyết y, vẫn khuôn mặt thật mê hoặc đó, nàng không dịch dung, không đổi y phục, kiều mị mà đi đến làm bao nhiêu gia nhân trong gia trang liếc nhìn mà mặt đỏ tim đập phập phồng. Tần Tổ Di nàng không muốn làm xấu đi khuôn mặt để nàng kiều ngạo này, cũng thập phần ghét giả nam trang, nàng thích là chính mình hơn, không như nữ chính Thanh Vi Du, luôn luôn thích giả nam trang ra ngoài rồi đến lúc lộ thân phận thì làm người khác nhớ nhưng và liên tưởng đến. Tần Tổ Di nàng thập phần không thích.

”Ngươi muốn đến làm nô tì?” Lúc nàng vừa bước đến là bao nhiêu nữ nhân đã nhường đường cho nàng đi, nàng không cần phải phí sức để tranh lần, điều này làm nàng hài lòng vô cùng cũng thoải mái mà trả lời tổng quản gia trang: “ Là! ta thân võ học đây mình, trên võ lâm ta cũng hơi có danh tiếng, nhưng mà.... ta vốn... rất là có ý với....., nên ta muốn gia nhập Vân Gia Trang!” Tần Tổ Di làm mặt thiếu nữ thẹn thùng, cúi thấp đầu, thanh âm ập ứng để mọi người nhận ra ý đồ nàng vào đây để chăm sóc thiếu chủ, thiếu nữ tương tư.

”Hảo cô nương, tốt, ngươi mau vào ghi danh! “ Tổng quản gia trang cười tùm tùm như biết ý của nàng, cấp nàng một cái lệnh bài bằng gỗ rồi mở cửa cho Tần Tổ Di vào. Nàng cười cười, cô nương này không tệ, nhan sắc thì sắc sảo, thanh âm cũng tốt, lại là người trầm tư thiếu chủ, chắc chắn sẽ không tệ đi, trước khi thiếu chủ bị bệnh, bao nhiêu nữ nhân muốn tiếp cận, giờ vừa có tin bệnh thiếu chủ có thể lấy thì các nàng ta không dám tiến lên ve vãn nữa, nha hoàn cũng nguyện chết muốn thoát li thiếu chủ nên giờ các đại tổng quản như nàng phải tuyển thêm nô tì mà không báo là nô tì của ai nên mới nhiều người, nếu cô nương kia sớm muốn hầu hạ thiếu chủ thì nên thành toàn nàng.

”Tạ tổng quản a !” Tần Tổ Di cầm lệnh bài có khắc thiếu chủ, nàng đã sớm nhận ra nàng được phân công chăm sóc thiếu chủ của Vân Gia Trang, con mồi đến tay, tự nhiên là nàng cười vô cùng tươi mà nụ cười đó của nàng khiến tổng quản lâm tưởng nàng vui vẻ khi được chăm sóc thiếu chủ nên cũng âm thầm mà tặng hảo cảm với nàng.

Sau khi được vào nàng được một nô tài dẫn đi, vượt qua nhiều trận pháp, cuối cùng là giữa một rừng hoa mai trắng, một gian nhà dài được làm bằng những loại gỗ vô cùng quý giá, ngói đỏ tươi một màu, cánh cổng được làm từ sắt ánh kim vô cùng là địa phương hoàn mỹ để trú ẩn, mấy tên môn đồ nào vào đến đây thì chắc cũng sớm bị hao tổn thực lực a! Tần Tổ Di ngăn người suy nghĩ thì bị một thanh âm nhắc nhở:

”Cô nương, người chỉ cần đi về phía Tây gia trang, rẽ phải là đến chỗ của thiếu chủ, ta chỉ có thể đưa người đến đây! “ Tên nô tài dẫn đường cho nàng nhìn nàng với một ánh mắt xót xa là tiễn đưa người, làm nàng rùng mình.

”Tốt a! Ta đã biết, cảm tạ!” Tần Tổ Di nhanh chân quay người đi theo hướng tên nô tài chỉ. Vừa đi đến biệt viện, nàng đã thấy một người nam nhân mặc một thân xanh bạch lục, trầm ngâm nhìn hoa mai đang bị gió thổi, từ đằng sau nhìn ra một nam nhân có thân hình rộng, nàng đứng đấy trầm mặc, như nghe được tiếng động hần quay mặt về, mắt phượng, mũi cao, thẳng, môi hồng nhạt, sắc mặt ôn hòa nhưng hơi xanh tái do bệnh, y phục phiêu giạt trước gió, đứng danh trịch tiên

”Ngươi hảo?” Thanh âm khàn khàn được nam nhân phát ra làm nàng giật mình tỉnh khỏi mơ mộng, nam nhân này bệnh sắp chết đi? Tần Tổ Di nàng đánh giá nam nhân trước mắt suy nghĩ một chút.

”...”

”Ngươi có chuyện? Đi lạc sao? Nam nhân đó thấy nàng không trả lời, ánh mắt có chút lo lắng nhẹ giọng hỏi nhưng không dám tiến lại gần, dăm chiêu nhìn nàng.

”Di..? A, ta từ giờ là a hoàn của thiếu chủ, thật xin lỗi, ta làm thiếu chủ giật mình?” Tần Tổ Di nhanh chóng lấy lại thần nhẹ nhàng cúi đầu rồi tiến lại gần nam nhân khiến nam nhân đó vô thức lui lại vài bước, điều này làm nàng nghi hoặc, từ lúc nào khuôn mặt đầy kiều mị của nàng khiến người khác sợ hãi nha?

”Ngươi không sợ ta sao? “ Nam nhân nhú mày, miệng chậm rãi mở, âm thanh khàn khàn nhưng lại chứa ôn nhu phát ra làm nàng không tự chủ mà có chút cảm giác thương hại.

”Là! Ta không sợ người, thiếu chủ, từ giờ ta sẽ phụ trách sức khỏe cho người, ngoài này gió lớn, thiếu chủ sớm lạnh đi? “ Tần Tổ Di nhìn nam nhân bước đi chậm rãi, vẫn có lực nhưng nàng vẫn nhận thấy đôi vai run rẩy, bản thân không ý thức được thì đã tiến đến diu hần vào phòng khiến hần giật mình, tuy không nói gì nhưng nàng biết, khi môi hần mấp máy là chính xác từ cảm tạ.

Hần từ lâu đã quen với cô độc, thời thiếu niên ngây dại sớm đã quên, những nữ tử thường vụng trộm nhìn hần từ xa hiện tượng như không mà giờ, vừa nãy hần thấy gì? Một nữ tử hắc huyết y đứng sau lưng nhìn hần, tóc bay trong gió, ánh mắt lộ ra một chút dịu dàng khi nhìn hần, môi đỏ mọng cười nhẹ nhàng, không có một chút lo sợ mà tiến lại gần hần, hần muốn nói hần bị bệnh, nên tránh xa nhưng có một chút ích kỷ đã ngăn hần lại, làm hần không cất thành lời, nàng là nha hoàn của hần a, hần muốn được hưởng thụ sự chăm sóc đã lâu mà hần không được nhận... Nếu ta nói ta bị bệnh có thể truyền nhiễm.. Nàng ta có hay không bỏ đi như những người khác? Nghĩ đến đây, hần khẽ nhếch môi khinh thường chính mình, cư nhiên chỉ vì quá cô đơn mà làm vậy với một tính mạng, hần thật đáng chết.

Sau khi diu hần vào phòng, nàng từ từ đánh giá, phòng rất rộng, giữa phòng có một chiếc bàn hình tròn, được khắc đầy hoa văn tinh xảo duy nhất chỉ có một chiếc ghế., chắc tại vì nơi này sớm đã ít người đến. Phía góc trong của phòng là một chiếc giường có che rèm màu xanh dương nhạt, đặc biệt, mỗi góc của giường đều có túi nước giữ ấm, trong phòng không một chút đồ gì như bình hoa để trang trí duy nhất một cành hoa mai cắm trước cửa sổ, đơn giản nhưng thoát tục, thanh lệ, rất có mắt thẩm mỹ, Tần Tổ Di đánh giá.

”Ngươi tên gì? “ Thanh âm ôn nhu một lần nữa lại vang lên làm nàng quay lại cười xấu hổ, cư nhiên nàng quá là quá phận, chủ tử ở đây mà không chút nào để vào mắt mà đánh giá căn phòng. Thật có lỗi a.

”Người cứ gọi ta là A Di đi! Tần Tổ Di quay lại ngượng ngùng mở miệng, thanh âm thanh cao phát ra nhẹ nhàng làm tăng độ hào cảm với người trước mặt

”Tốt, Tiểu Di Di người không cần gọi ta là thiếu chủ gọi ta là Vân Phong đi! “Vân Phong ngồi trên giường cười rất chi là hoàn mỹ sau đó vội quay người đi ho mạnh làm Tần Tổ Di vội vàng chạy đưa khăn tay và vuốt vuốt lưng cho dịu con ho mà không chút nào kiêng kị thân phận.

Tiểu Di Di, coi như là dễ nghe đi, nàng từ lúc được Khanh Hân huấn luyện, nàng đã sớm quên mất đi tình tiết của truyện, Vân Phong cũng là một trong những nam phụ làm nàng đau lòng nhất, hẳn ta vì nữ chính bị đe dọa bởi nữ phụ mà không ngần ngại xông ra đỡ ma độc trào thay cộng thêm bản thân vốn đã bị lao phổi, ở hiện đại thì có thể ngăn chặn một vài thời gian, kéo dài tuổi thọ nhưng đây là cổ đại với hắc cử liệu ra đỡ nên độc tái phát và chết trong lòng nữ chính ngay sau đó, nữ chính cũng tình nghĩa nên muốn ra tay báo thù thay nhưng bị nam chính kéo đi vì ma giáo phải thêm viện binh tới, lí do nam phụ yêu nữ chính là một lần nữ chính thay nam chính đến Vân Gia Trang xin viện trợ, bất gặp nam phụ Vân Phong lẻ loi một mình nên không ngần ngại thân cận nên mới làm nam phụ này tương tự. Lao phổi cái này nàng không sợ, linh hồn nàng sớm được tiêm phòng, sau khi hợp thành với nguyên chủ, căn bản đã không lây.

”Thiếu... Vân Phong? có hay không khó chịu chỗ nào đi? “Tần Tổ Di khuôn mặt lo lắng, tâm thất lại, nếu như vậy thì nữ chính sẽ sớm đến đây cầu binh, nàng phải tranh thủ cứu mạng nam nhân này a, ai bảo hẳn là nam phụ thứ hai nàng yêu thích, nàng không nỡ giết hẳn a.

”Không có việc, khiến người lo lắng! “Vân Phong khuôn mặt tái nhợt vẫn quay lại nhìn nàng ngượng cười nên nhìn có chút khó coi, tim nàng thất lại, muốn để người khác biết mình ổn thì nên dùng giọng trầm để che dấu nội tâm, ai lại gắng cười để biết mình đang đau? Hẳn thật khờ.

Tần Tổ Di vỗ lưng đều đều cho Vân Phong dịu ho rồi vội vàng chạy sang phòng bếp ngay bên cạnh đun một chút nước, Vân Phong nhẹ nhàng đi sang theo nàng, nhìn nàng với khuôn mặt kiêu diễm, thân y phục lụa tơ tằm lại có thể đun bếp nấu nước, dù không thuần thục nhưng củi vẫn có thể cháy, tuy nhiên y phục nàng sớm đã bị dính nhiều vết than làm hẳn không nhìn được nhũ mào kéo nàng dậy, dùng hai tay lau lau mặt nàng sớm đã bị dính than làm Tần Tổ Di đỏ mặt bối rối gạt tay Vân Phong rồi mới chú ý đến chính bản thân mình thành cái dạng gì.

Nàng là người yêu sạch sẽ, từ lúc huấn luyện xong là nàng ngày ngày tắm rửa như điên, dù chỉ một vết cũng khiến nàng ngứa ngáy, giờ thì toàn thân đầy than làm sao nàng chịu nổi. Nhưng tiếc là nàng vội tới đây mà quên mang y phục a...!

”Vân... Phong? người có hay không y phục nô tì a? “Tần Tổ Di hai mắt lấp lánh nhìn thẳng vào Vân Phong mong chờ câu trả lời.

Vân Phong ngượng ngùng ho khụ một cái rồi quay vào sảnh chính, sau đó mang cho nàng một thân y phục bạch y, nàng giặt giặt khoe môi, cư nhiên một ma nữ như nàng cũng có ngày mang bạch y, trở nên bất chước hình ảnh của nữ chính sao. Nhưng cái này không thể không mặc nàng khó chịu lắm rồi, chỉ một lần duy nhất.

Sau đó Tần Tổ Di cầm lấy y phục một cách nhanh nhẹn rồi không chút chần chừ mà đi múc nước đổ vào thùng tẩy thân, rải vài ít cánh hoa mai lên trên mà quên mất Vân Phong đang ở bên cạnh kinh ngạc.

”Người như vậy dễ dãi thực hiện? Nam nhân như ta ở đây mà người không thấy ngượng? “Vân Phong hít một ngụm khí mát có chút hồng, thanh âm phát ra rất nhẹ.

”....Vây thiếu chủ có hay không nên ra ngoài để nô tì tẩy trần? tí nước sôi ta sẽ mang lên cho người! “Tần Tổ Di chớp mắt, nhẹ nhàng phát ra âm thanh không một chút tia xấu hổ. Vân Phong không nói gì mà quay lưng thối lui.

*****

Sau khi đã tẩy trần xong xuôi nàng không quên mang theo bình trà nóng, cư nhiên nàng tưởng toàn thân đều là bạch y, nào ngờ đến lúc mặc vào thì mới biết là khoác y ngoài cư nhiên là màu xanh, nhìn rất giống đạo sĩ.

Tần Tổ Di nhanh chân mang theo trà nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, Vân Phong đang ngồi trên ghế đọc sách, nghe tiếng động vội ngẩng đầu, mặt vẫn như vậy cười ôn nhu như nước làm người ta không ngừng sinh hảo cảm, đặc biệt với người ham mê nam sắc lâu năm Tần Tổ Di. Nàng sớm đã mất hồn mất vía, tâm không ngừng hoảng loạn, Khanh Hân tuy có lộ chút ôn hòa nhưng không có ôn nhu, nàng tuy gần hẳn đã lâu nhưng chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác, đề phòng. Còn Vân Phong cho nàng cảm giác an toàn, có một chút cảm giác ỷ lại vào hẳn nhưng hẳn nói một câu làm nàng vô cùng mất hứng

”Người rất giống mẫu thân đã khuất của ta! “Thanh âm nhẹ nhàng nhưng mang đến lực sát thương vô cùng lớn, hại nàng chút nữa bóp nát bình trà, nàng nhan sắc như vậy mà hẳn lại so sánh nàng với mẫu thân của hẳn, ý nói nàng giả? Mặt nàng trầm xuống, đặt nhẹ bình trà xuống bàn không nói năng gì làm Vân Phong cười nhẹ.

”Hào! Ta không có ý gì khác, với ta thì mẫu thân luôn là người đẹp nhất, so sánh người cùng Tiểu Di Di cũng không có chút khác biệt! “Vân Phong nhẹ nhàng đặt sách xuống, rót một ít trà nóng vào chén nhẹ nhàng đưa đến môi nhả nuốt vào. Tần Tổ Di nàng như thế mau chóng hết giận: “Vân Phong! ta đỡ người vào nghỉ!” Sau đó nàng thận trọng khép cửa li khai tiến nhanh về phía phòng của nàng. Phòng nàng nằm đối diện gian phòng của Vân Phong thuận tiện đi lại chăm sóc, phía bên trái là cốc giếng nước cùng một tiểu hồ trồng sen, bên trái thì là phòng bếp, bao quanh là rừng hoa mai màu trắng tinh khiết, nàng đang chuẩn bị bước vào phòng thì thấy một con đại bàng đứng trên mái ngói nhìn nàng rồi xà xuống đậu ở tay nàng, tín hiệu ma giáo gửi tới làm nàng trầm mặc mang theo đại bàng gia nhập phòng.

Nhìn phong thư được gắn trên đại bàng, đọc nó mà khiến nàng đau tâm, nó đề rõ nàng quá chậm chạp, không giống tác phong của nàng, dực nàng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc nàng phi thân đến đây cũng đã mất hơn hai ngày, ở tù lâu một ngày thăm dò, sau đó ngày tiếp theo nàng mới ở tại đây, ngày mai là tròn ngày thứ năm, thật tâm nàng không muốn giết hắn, hai tay cầm chắc phong thư vô nát, đang chuẩn bị tiêu hủy thì một âm thanh vang lên phía sau nàng

”Ngươi muốn phản giáo?” Thanh âm trầm ngâm đó làm nàng giật mình, bức thư bị vô nát vô thức rơi xuống chân, nàng vội vàng quay đầu lại hành lễ

”Giáo chủ! “Người sao lại tại nơi này?” Thanh âm đè nén cực độ, vài phần hơi thở rất nhẹ nhàng. Tần Tổ Di tâm lạnh, không tin tưởng nàng sao? luôn luôn muốn tạo uy lực cho người khác vô pháp mà tuân theo sao? Thực chất hắn dè chừng tất cả trừ Thanh Vi Du, cùng hắn tại 2 năm, nàng vô pháp hiểu hắn, giờ cũng không muốn hiểu.

”Ta không tại nơi này thì làm sao biết được ngươi chuẩn bị phản giáo? “Cư nhiên một chút ôn nhu như vậy lại làm ngươi động tâm tình?” Khanh Hân hẳn sau khi nhận được tin Thanh Vi Du sẽ sớm tại nơi này cầu bình vội vàng phi thân tới, tâm tình vui vẻ, nào ngờ hắn lại nhìn thấy Tần Tổ Di đối xử dịu dàng nho nhã với một tên nam nhân khác tại một hậu viện vắng vẻ, chính tay nấu nước cho nam nhân khác như đã từng làm với hắn, tâm có chút khó chịu, sau khi nàng vào phòng hắn cũng không ngại mà phi thân vào, cư nhiên vì một nam nhân mới gặp mà vô nát cả phong thư ma giáo. Tốt! nữ nhân này đúng là tâm ngoan, luyện được công phu đó liền quyến rũ nam nhân.

”Giáo chủ, người ghen sao?” Thanh âm kiều mị vang lên, Tần Tổ Di nhìn Khanh Hân đầy vẻ mỉa mai, tay vuốt vuốt môi. Nhưng nàng lại bị Khanh Hân dùng một tay bóp cổ giờ lên cao, hô hấp nàng bị thu hẹp lại từng trận, nhưng mặt nàng vẫn như vậy không một tia hô hấp khó khăn. Khanh Hân ghét nàng như vậy, mặt lúc nào cũng tỏ ra quyến rũ hắn, cũng hay đối với hắn làm cơm, mỹ thực, hắn nghĩ nàng si mê hắn, nhưng sau khi nhìn thấy một mảnh ôn hòa đối đãi với nam nhân trịch tiên kia, sắc mặt của nàng ta thanh thản và đầy vẻ dịu dàng, chăm sóc tên đó tận tình, không một tia không cam chịu, hai người có một chút gì đó khi đứng cạnh nhau lại toát lên vẻ hài hòa.

”Chỉ vì ngươi mà đòi ta phải ghen? Mơ tưởng, đừng quên ngươi là người ma giáo, chết cũng là ma giáo, mạng ngươi là do ta cứu, đừng tưởng muốn li khai là dễ! “Khanh Hân cười khinh thường nhìn nàng, dùng lực ném nàng ra sau lưng làm nàng va vào cột học máu nhưng mặt nàng vẫn cười mặc kệ máu chảy ra từ khóe môi, ngời đầy quỷ xuống nhìn thẳng mặt hắn, hình ảnh càng thêm tuyệt mỹ. Khanh Hân chán ghét nhìn nàng, một thân khinh công quý dị rồi đi mà không biết đối diện phòng nàng, cửa sổ sớm đã mở ra lúc nào không hay, nam nhân trong phòng đó nắm chặt hai tay mặc kệ gió lạnh, hắn nhin ho, máu cũng từ khóe môi trào ra ướt một mảng bạch y, nam nhân đó vẫn mặc kệ, ánh mắt lo lắng dõi về phía nữ tử đang quỷ nôn ra máu. Nàng sớm đã chịu khổ rồi.

Tần Tổ Di sau khi nôn ra máu, một thân vận nội công trị thương, ánh mắt nàng trầm ngâm, dùng khăn lau sạch máu ở nền và trên mặt chập chững tiến lại phía giường, thân thể vô lực nằm xuống. Khanh Hân đứng là rất khốc, ta vốn biết, tại cùng ngươi 2 năm mà không hề làm ngươi nảy sinh tình cảm với ta, ta biết ngươi vốn chọn Thanh Vi Du nhưng ta vẫn mong có thể đẩy cảm xúc của ngươi với nàng ta ra nhưng giờ ta thật muốn buông tay ngươi, dù nói là không ngược ngươi nhưng ngươi ngược ta vô cùng, ta thật sự không muốn bị ngược nữa, ta đánh mất nhiều thứ vì ngươi quá rồi. Giờ muốn tự do với nàng cũng có thể là quá khó rồi đi, quay đầu giờ không kịp nữa, nước mắt nàng vô thức rơi xuống, môi đỏ cười lạnh run rẩy.

Tâm nàng đau quá! A Diên, ta hiện giờ rất cần ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thời gian , khoảng khắc vui vẻ ! nữ chính đại giá quang lâm !

Sự kiện tối hôm qua đã làm nàng nhận ra, Khanh Hân là người vô cùng khốc, không thuộc vào sở thích của nàng, lúc đầu có tin tưởng tình tiết của truyện là có thể làm hắn yêu nàng, đối xử dịu dàng với nàng nhưng giờ nàng mới ngộ ra, níu kéo một người vốn không thuộc về mình là làm chính mình đau, sau 2 năm tại với hắn mà hắn không có ngày nào là không đem nàng ra so sánh với Thanh Vi Du là nàng tạo孽, thanh thoát như thế nào, đối xử dịu dàng với mọi người ra sao, cao cao tại thượng đối với nhân như thế nào không biết hắn cố ý hay vô tình nhưng nó đều làm nàng chua xót, nàng chỉ là một nữ phụ, một đại boss ác độc trong truyện làm sao có thể với đến tầm cao thâm hậu mà tác giả ưu đãi cho nữ chính?

Nàng chấp nhận buông tay hắn, coi như giải thoát cho bản thân.... Cũng như cả hai được giải thoát.

” Vân Phong? Ngươi đã hay không tỉnh a? “ Tần Tổ Di tay cầm chậu nước đang bốc hơi nóng, toàn thân đã thay sang bộ hắc huyết y ban đầu đứng trước cửa phòng, mặt nhẹ nhàng mở giọng.

” Ân! ngươi mau vào !” Giọng nói khàn khàn từ trong phòng vang lên đầy vẻ dịu dàng nhưng kèm theo đó là những tiếng ho khan nặng nhọc làm Tần Tổ Di nhăn mặt lo lắng vội đẩy cửa bước vào, đập vào mặt nàng là một nam nhân mặc bạch y đang ngồi tựa trên giường tay run rẩy che môi ho khan. Tần Tổ Di đặt nhẹ chậu nước xuống dưới sàn tiến đến nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho hắn.

”Ngươi cư nhiên hôm qua thức khuya? Mắt có hắc quầng thâm rồi!” Tần Tổ Di vừa nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Vân Phong nhíu mày hạ giọng hỏi, cúi người lấy khăn mặt từ trong chậu dịu dàng lau lên mặt hắn từng chút cẩn thận chất chứa ôn nhu.

Vân Phong cười gượng nói không đáng ngại, nhắm mắt chậm rãi hưởng thụ từng giọt lau mặt dịu dàng từ phía Tần Tổ Di, môi nhếch lên cười nhẹ, sau đó nhận lấy chén nước từ Tần Tổ Di đưa đề súc miệng. Ánh mắt dõi ra ngoài cửa sổ, cười tươi cất giọng:

” Tiểu Di Di có muốn cùng ta ra thưởng hoa? “ Ánh mắt Vân Phong dõi về phía nàng đầy tia chờ mong.

” Nhưng... Vân Phong ngơoi..! Hào “ Tần Tổ Di vốn định muốn cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt ôn nhu của hắn làm nàng xiêu lòng gật đầu đáp ứng, vội quay mặt che dấu đi thương hại, mang theo y phục khoác ngoài màu xanh dày cộm bông tơi nhẹ nhàng mặc vào cho hắn đầy vẻ chăm lo. Đờ nhẹ Vân Phong rời giường cùng hướng ra phía mai uyển.

*****

Gọi là mai uyển vì phía Bắc của Vân Gia Trang chủ yếu chỉ toàn bạch mai, quanh năm suốt tháng không hề phai tàn, trước đây, nơi này đã từng là nơi mà gia nhân hắn cùng nhau tại thưởng hoa, cùng nhau một mảnh hài hòa, nhưng từ khi nẫu thân hắn mất, phụ thân hắn liền tiếp nạp vào nhiều thiếp thất, liên tục cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc mà trước hắn đã từng được hưởng thụ, may thay mấy di nương đó không sinh được nam hài tử, địa vị của hắn vẫn còn vững vàng để bảo vệ những thứ mà mẫu thân yêu thích, ai ngờ, sức khỏe của hắn càng ngày càng giảm, liên tục ho ra huyết nhọc, sinh mạng của hắn có vẻ không kéo dài được lâu, hắn đã muốn buông xuôi tất cả, nhưng mà, nàng xuất hiện, một a hoàn ân cần dịu dàng tuy có chút ngốc, vừa mới gặp mà hắn lại cảm thấy có động lực sống để che chở nàng, muốn được bảo vệ nàng, hắn biết...Nàng sớm đã bị tổn thương, ánh mắt nàng nói lên tất cả, nàng có tâm tư, nàng che dấu, nhưng mà hắn không ép nàng phải nói ra, chỉ cần nàng ở đây, ta sẽ tận tâm bảo vệ nàng, sẽ không làm người nào phải làm nàng thương tổn.

Nghĩ đến đây, Vân Phong đang ngồi dưới một gốc cây mai nhẹ nhàng khẽ liếc về phía Tần Tổ Di, nàng cũng như hắn, đang ngồi tựa đầu vào một gốc mai bên cạnh hắn mà thiêm thiếp ngủ, khuôn mặt mịn hoặc hài hòa, Vân Phong cười lắc đầu, nhẹ nhàng di chuyển thân thể tới gần Tần Tổ Di, tay nhẹ nhàng nâng đầu nàng tới tựa tại vai mình, khuôn mặt nàng không tự chủ được mà hiện ra một tia thoải mái, an tâm mà say giấc.

Nàng hôm qua có nhiều suy tính, căn bản ngủ không được, mới chợp mắt một chút lại dậy hướng phòng bếp mà chuẩn bị những điểm tâm buổi sáng cho hắn, chăm sóc hắn một hồi rồi lại bị hắn kéo đi thưởng mai, ngồi nhìn mai một lúc mà hai mắt vô thức khép lại, chỉ biết lúc đó, một bóng dáng nhẹ nhàng đưa vai cho nàng tựa lên, tâm tình biết là hắn, an tâm mà thiếp đi, nàng tin tưởng hắn.

Hắn là một nam nhân tốt. Hai người cứ như thế yên lặng, hài hòa với khung cảnh tuyệt mỹ. Nàng giờ này vui vẻ, một khoảng khắc nàng cảm nhận được sự yêu thương che chở từ một người nam nhân mà từ lâu nàng không được nhận nhưng nàng sẽ còn an tâm ngủ nếu như không nhận ra một thanh âm.

” Thật xin lỗi vì phá hỏng tâm tình hai người! Ta muốn đến diện kiến Vân Gia trang chủ, ai ngờ bị lạc, mong hai người có thể nể tình mà giúp chúng ta!”

Một đạo âm thanh mềm mại nhưng đầy vẻ uy lực, làm Tần Tổ Di nhú mày mở mắt, thân rời khỏi vai Vân Phong hai tay dụi mắt còn đang mơ màng làm làm Vân Phong nhú mày khó chịu nhìn về phía phát ra thanh âm, nhìn thấy hai bóng dáng, đáy mắt thoáng ra lạnh lùng, nhìn nam nhân bên cạnh nữ tử từ đó toát ra đầy sát khí. Vân Phong nhẹ nhàng đứng dậy mặt đối mặt với nam nhân kia, hai mắt vừa chạm nhau làm xung quanh trở nên u ám.

Tần Tổ Di sau khi thanh tỉnh, ngồi dậy đứng sau lưng Vân Phong chăm chú lạnh lùng nhìn hai bóng dáng. Thanh Vi Du ngơoi đến sớm. Nhìn nữ tử toàn thân bạch y thanh lệ, cao quý, tóc búi nửa, cổ đính bằng trăm ngọc quạt, sắc mặt hồng nhuận mê người, mắt phượng lạnh lùng đầy vẻ kiên định, so sánh với nàng thì nàng ta đương nhiên chiếm được nhiều hảo cảm hơn.

Lại nhìn đến nam nhân hắc y bên cạnh, không là Khanh Hân thì là ai, lạnh lùng, kiêu ngạo như hắn giờ bên người Thanh Vi Du thì một mảnh dịu dàng nho nhã, ăn nói chừng mực sợ nàng ta tức giận. Tần Tổ Di sắc mặt không đổi, đã buông tay thì chính thức không quan hệ, nàng cũng không bận tâm vào hắn nữa. Khanh Hân thấy nàng lạnh lùng nhìn mình vô cảm, lòng có chút nổi giận, lại nhìn tên nam nhân trích tiên kia đầy vẻ bảo vệ nữ nhân kia, hắn cười khinh bỉ, ồm yếu nam nhân mà cũng đòi muốn bảo hộ người của hắn? Tầm thường.

Nhìn chính Khanh Hân nhìn Vân Phong với điệu bộ như vậy, sắc mặt nàng đen lại, nàng căm ghét cái ánh mắt tự cho mình là cao nhất, luôn nhìn mọi người từ trên cao xuống của hắn, Khanh Hân, người đã chọn Thanh Vi Du mà còn muốn độc chiếm thân nàng? Người đã không chấp nhận ta mà còn muốn giữ ta cho riêng người? Người rốt cục là vẫn tham lam, bá đạo.

” Hai người quay đầu, đi thẳng tới chỗ rẽ tam đường, chọn đường giữa mà đi, tiếp đến sẽ có người gác cửa, hắn ta tự biết mà dẫn các người tới chỗ trang chủ “ Vân Phong mặc kệ ánh mắt của hắn nhẹ nhàng chỉ dẫn rồi cầm tay Tần Tổ Di mà quay lại biệt viện.

” Dừng đã! Chúng ta hay không đã gặp nhau? “ Thanh Vi Du nhìn nữ tử hắc huyết y mà soi xét, khuôn mặt mịn hoặc, mắt phượng mê người, tóc dài mềm mại được buộc cao, mỗi đồ mọng có một chút gì đó làm nàng nhớ tới một nữ tử, nhưng nàng đã sớm quên tên.

Tần Tổ Di cước bộ chậm lại một chút, quay mặt lại nhìn hai người nở nụ cười kiêu ngạo, thanh âm lạnh lùng vang lên: “ Ta và người! một chút cũng không quen biết! “ Sau đó cùng Vân Phong song song với nhau mà rời đi, bỏ lại ánh mắt nghi ngờ cùng một ánh mắt tỏa đầy sát khí đe dọa.

Nàng và Vân Phong sau khi tới biệt viện không ai nói với ai câu nào, nàng cũng lười mà giải thích với hắn, cuối cùng vẫn là hắn lên tiếng phá tan bầu không khí: “ Ta tin tưởng người, mọi thứ người làm đều tốt hơn so với vạn người, cho nên người đừng làm mặt lạnh che dấu nội tâm, hãy sống thật với chính mình, dù người như thế nào, ta vẫn luôn bên cạnh bảo vệ! Người không cần phải sợ hãi tên nam nhân đó nữa! “

Vân Phong ngồi trên ghế đầu, hai tay đan vào nhau nhìn nàng với ánh mắt đầy ôn nhu và bao dung làm nàng suýt không tự chủ được mà nhào vào ôm hắn.

Hắn cứ nhiên nhìn rõ nàng đối với Khanh Hân có bao nhiêu lo sợ, cùng đề phòng, Vân Phong, người là tốt nam nhân.

” Người đói chưa? ta xuống lấy mỹ thực cho người, trù nghệ ta cũng tốt lắm đi!” Tần Tổ Di cười cười đổi sang đề tài khác, chưa kịp để Vân Phong trả lời vội xuống bếp mang lên bao nhiêu món như gà tần thuốc bắc, tôm hấp, cá hầm cách thủy, bánh bao cuộn thịt, thịt kho tàu làm Vân Phong đột nhiên

đờ người, hẳn làm sao có thể ăn hết bằng này a? Cái này so với ngọc thiện mỗi ngày của phụ thân hẳn còn hơn đi.

”Ngươi còn ngồi đó? Mau mau lấy ghế lại đây dùng bữa a? “ Tàn Tổ Di bới com vào bát cho Vân Phong, đứng bên cạnh bàn vầy vầy hẳn, Vân Phong cười nhẹ nhàng mang ra thêm một cái ghế làm bằng gỗ đặt xuống bàn làm nàng ngạc nhiên.

Ho khụ một tiếng, Vân Phong đỏ mặt vội giải thích: “ Ta thấy phòng duy nhất có một cái ghế, lúc đầu ta không nghĩ tới sẽ có người nguyện ý tới hầu hạ ta nên không làm, ai ngờ ngươi tới nên tối hôm qua ta thức làm, ngươi thích? “

”... , Ta rất thích! rất thích, cảm tạ ngươi! “ Tàn Tổ Di cười nhẹ, hai tay xoa xoa cái ghế dịu dàng như sợ nó bị xước, thận trọng ngồi lên. Nàng hai tay để trên bàn chống cằm nhìn Vân Phong ăn cười tươi làm hẳn ngượng ngùng ăn có chút mất tự nhiên, suýt nữa bị nghẹn, tay vỗ vỗ ngực liên hồi vô cùng bối rối. Nàng chợt nghĩ, thời gian cứ như vậy dừng lại thì hay biết bao.

Sau khi ăn xong nàng tranh thủ dọn dẹp vài thứ, quét tước tiểu viện, dùng móng tay chém một vài cành mai thay thế cho cành mai sớm khô héo trước cửa sổ, nhỏ cỏ trong mấy luống rau mà sớm đã héo, tự tay nàng nhổ mấy cây rau héo và trồng xuống những loại rau nàng mua ngoài chợ, tự thân chèo thuyền ra giữa hồ của biệt viện cắt hoa sen mang vào phòng cắm, sắc trời đã sớm âm đạm, Vân Phong nghỉ trưa cũng đã dậy lâu nhưng chỉ chăm chú đọc sách, lâu lâu lại ngẩng mặt nhìn nàng phơi y phục bên ngoài mà cười, tâm nàng tự dưng chìm xuống, mai là ngày thứ sáu nàng tại đây, chỉ còn bốn ngày nữa là hết hạn nhiệm vụ, nếu nàng không hoàn thành, ma giáo sẽ cử một hộ pháp khác đến thay, tâm nàng vô cùng rối như tơ vò.

***** Sáng hôm sau, ngày thứ sáu *****

” Tiểu Di Di! tiếp, chúng ta đi thưởng mai! “ Vân Phong cứ như vậy ôn nhu, không lo nghĩ những điều trước mặt, sức khỏe hẳn tuy có chút được nâng cao, nhưng da vẫn còn rất xanh sao, nàng cũng không nỡ để hẳn ra ngoài gió lạnh nhưng nàng lại không muốn cự tuyệt hẳn, đành phải vì hẳn mà lấy thêm áo khoác, nâng hẳn ra mai uyển, nhưng ở đó sớm đã có hai bóng người, một nam nhân mặc hắc y, đang cầm chặt tay nữ nhân mặc bạch y, nữ nhân đó lạnh lùng rút tay quay lưng bỏ đi, nam nhân đau xót nắm chặt tay, mạnh mẽ từ ôm lấy nữ nhân đó từ sau lưng mặc cho nữ nhân đó phát ra nội lực bắn ra phía sau. Vừa nhìn nàng đã nhận ra là nữ chính và nam phụ giáo chủ, không nhìn được mà mặt lạnh đi.

Tàn Tổ Di nhủ mày, Thanh Vi Du hiện không biết Khanh Hân là giáo chủ Ma Giáo nhưng cũng phải biết hẳn ta có nội lực thâm hậu hơn nàng ta bao nhiêu lần chứ, nàng ta muốn nội lực của mình bắn trả tự hại lại mình sao? Rốt cục là Khanh Hân nhận thấy Thanh Vi Du có thể bị thương nên vội buông Thanh Vi Du ra ánh mắt lo lắng nhìn.

” Khụ...Khụ! “ Vân Phong nhìn thấy cũng không nói gì nhưng lại bỗng chốc ho lên làm nàng dòi sự chú ý quay lại lấy khăn cho Vân Phong che miệng ho khan, tiếng ho của hẳn cũng làm hai người đó chú ý nhìn lại.

” Các ngươi thật có nhà hứng thưởng hoa, thật xin lỗi đã quấy rầy!” Tàn Tổ Di cười nhẹ nhàng, không còn một tia mỉa mai hoặc giả dối nào nữa, nàng như là một cô nương hiếu biết lễ nghĩa sau khi được gả đi làm Khanh Hân lộ một chút suy tư, trầm mặc không kiêu ngạo như thường ngày làm nàng giật mình lo lắng.

” khỏi cần xin lỗi, ta không trách!” Thanh Vi Du vẫn nhìn Tàn Tổ Di bằng ánh mắt nghi hoặc, cả thanh âm đầu phát ra trong trẻo, đầy hoàng khí thanh cao, đúng là chính lần át cái phụ... Tàn Tổ Di thở dài, vốn muốn định li khai lại bị thanh âm của Thanh Vi Du giữ lại.

Bốn người bốn chỗ cùng nhau chơi cờ, Thanh Vi Du ngồi đối diện Vân Phong, Bạch y với bạch y, nàng đối diện cùng Khanh Hân, Hắc y với hắc huyết y, một sự trùng hợp đến đáng ngạc nhiên. Nàng không hề dám ngẩng mặt đối diện hẳn, nàng ý thức được sát khí của hẳn trên nàng càng ngày càng tăng, đầu cũng ngày càng cúi thấp xuống.

Vân Phong nhẹ nhàng liếc mắt, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng truyền cho một chút sự an toàn từ hẳn, Vân Phong nhìn nàng cười tươi, nàng cũng không tự chủ mà ngẩng đầu lên nhìn hẳn cười ôn nhu.

” ỳnhh!” Bàn đá cùng với bàn cờ đã bị Khanh Hân một chương đánh vỡ, sắc mặt hẳn tối sầm, kéo Thanh Vi Du liếc nhìn nàng đầy sát ý rồi bước đi bỏ lại nàng sắc mặt lạnh xuống hai tay nắm chặt với nhau đến bật máu.

Vân Phong nhủ mày nhìn bóng dáng Khanh Hân đã đi xa, quay lại nhìn Tàn Tổ Di, đau xót ôm nàng vào lòng.

” Tiểu Di! đừng sợ, ta ngay tại đây!”

Một ngày mới lại trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chuẩn bị rời xa ! (1)

Trời hôm nay mưa, sắc trời âm đạm một màu u ám, nàng cùng Vân Phong không thể ra thưởng hoa mai được, hẳn vẫn vậy, bạch y phiêu giạt, áo khoác tím, ngồi tại ghế đầu mà đọc sách, nàng bên cạnh châm trà cho hẳn, nàng hôm nay mặc một bộ bạch y mà hẳn đưa, biết nàng không thích màu bạch

trong, hấn lại lấy cho nàng thân áo ngoài màu xanh, có vẻ ngoài bạch y hấn cũng chỉ có xanh dương y phục.

Mới tại cùng nhau vài ngày mà nàng cùng hấn có vẻ rất ăn khớp và hiểu nhau, điều này làm cho nàng như gặt hái được thành quả, vui vẻ phục vụ hấn, lâu lâu nhìn hấn đọc sách mà tủm tỉm cười.

”Ngươi thế nào lại cười?” Vân Phong ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, môi vẫn luôn nở nụ cười.

”Nhìn ngươi a! Ta ghen tị ngươi như vậy đấy, ta thật muốn cường cường ngươi a! Tần Tổ Di làm mất đạo tặc nhìn Vân Phong rất chi là dễ tiện làm hấn cả mặt đỏ ửng ấp úng: “Ngươi.. Ngươi hồ nháo!” Một lúc lâu hấn mới phun nổi ra một câu làm nàng không nhịn được mà cười sáng khoải, không hề giữ hình tượng của một nữ tử, Vân Phong mặt đỏ lan đến tận cổ hai vai run rẩy kiểm chế cơn tức mới làm Tần Tổ Di chú ý cả thân nén cười bước ra khỏi phòng ly khai, hai chân bước đi vô cùng run do nhịn cười.

Vân Phong, hấn cứ như một thiếu nữ vậy, còn nàng rất giống một tên nam nhân cuồng sắc. Tần Tổ Di cẩn thận khép cửa, bật ô đi tới phòng mình.

”Sao? Ngươi động tâm?” “vừa đóng cửa phòng mình, nàng chợt nghe thấy một đạo âm thanh trầm thấp, tâm hoảng loạn quay lại, một nam nhân mặc hắc y đang nằm trên giường nàng, một tay vuốt tóc, một tay chống đầu, nằm nghiêng nhìn về phía nàng.

”Giáo chủ!” Không hơn không kém nàng quỳ một chân, cúi đầu thỉnh an, không quá phận như trước mà ngẩng đầu mị hoặc nhìn hấn làm hấn khó chịu ngồi dậy đối diện với nàng ra lệnh: “Ngẩng mặt lên nhìn ta, tại sao giờ lại sợ ta?” Khanh Hãn bước xuống giường, tay thô bạo nắm cằm của nàng nâng lên, nhưng mắt nàng lại nhìn sang hướng khác Khanh Hãn càng thô bạo bóp lấy má của nàng chính tầm mắt của nàng sao cho đối diện mắt hấn.

”Giáo chủ! trước là ta quá phận, không nhận ra thân phận của mình, giờ ta đã biết, mong giáo chủ ân xá!” Tần Tổ Di hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng Khanh Hãn, mặt bị bóp tới đỏ ửng lên thành một mảng.

Hấn không biết, tại sao Tần Tổ Di lại sợ hấn, mỗi lần tại Ma Giáo, nàng lần nào cũng làm mất quyền rũ hấn, cả Ma Giáo ai cũng biết nàng si mê hấn điên cuồng, tại Ma Giáo, không ai là không sợ hấn, mà nàng luôn đối hấn rất rất bình thường như vô cùng quen thuộc, không sợ hấn phát hỏa giết nàng nên nàng luôn là nơi mà hấn cảm thấy an tâm khi bên cạnh nhất, cũng có thể trước mặt nàng mà nghỉ ngơi mà không cần đề phòng tính mạng, hấn biết là nàng không dám có thể nói là không nỡ hại hấn. Điều đó làm hấn rất an tâm.

Nhưng nàng so với Thanh Vi Du còn kém xa, nàng dịu dàng, thoát tục, thanh lệ, tôn quý như hoa mẫu đơn, dù chỉ một khoảnh khắc được nàng cứu lại làm hấn nhớ mãi cho dù hấn cùng Tần Tổ Di hai năm ngày ngày thấy nhau, ngày ngày được Tần Tổ Di biểu lộ cảm xúc nhưng không ngày nào là hấn không liên tưởng đến Tần Tổ Di là Thanh Vi Du.

Tần Tổ Di rất có thực lực, nàng đã vì ma giáo mà cống hiến biết bao nhiêu việc, những nhiệm vụ ám sát khó nhất cũng được nàng sớm hoàn thành, vậy mà... Nàng vì một nam nhân khác mãi vẫn không chịu thực hiện nhiệm vụ, lại còn cùng hấn ôn ôn nhu nhu, tình chàng ý thiếp với nhau, mới qua vài ngày mà nàng đã trở nên biết điều, khi gặp hấn không còn lộ một chút tình cảm gì nữa, một mảnh thâm tình cũng không còn tại khi nàng nhìn hấn. Có gì đó trong hấn không tự chủ được mà bộc phát, hấn không thể lờ hấn tại bên cạnh mình.

”Trước là quá phận sao? Y phục này là sao? ngươi không phải chán ghét mấy bộ quang y? cứ nhiên vì hấn ta mà thay đổi?” Khanh Hãn nắm lấy tóc nàng khẽ giật làm nàng nhúm mày răng cắn môi đến bật máu.

”Giáo chủ... Người như thế nào tức giận a? Thân là của ta, ta muốn mặc gì người cũng quản sao?” Tần Tổ Di khó nhọc mở miệng càng làm cho Khanh Hãn tức giận kéo tóc lờn nàng đập đầu nàng vào tường, lực đạo có nhẹ chút nhưng trán nàng cũng bị trầy xước một mảng lớn, máu cũng theo đó mà chảy ra theo thái dương màu nhỏ xuống đất, Khanh Hãn một lần nữa dùng lực đẩy nàng xuống thêm đất. Tần Tổ Di lồm cồm bò dậy cắn chặt môi cố gắng kiềm nén thanh âm.

”Ngươi nên nhớ Ma Giáo không nên có chút tâm tình nào thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, ngươi thấy hiện giờ ngươi có thể động sát ý lên tên nam nhân kia sao?” Khanh Hãn tức giận khinh thường nhìn nàng đang khó nhọc ngồi dưới đất không một tia kháng cự, tâm tình có chút dịu lại.

”Ha ha... ha! không động tâm tình... Giáo chủ..? Người thì không động tâm?... nếu có ngày người phải sát Thanh Vi Du thì sao? người... Có thể sao?” Tần Tổ Di ngẩng mặt nhìn Khanh Hãn cười thê lương. “Giáo chủ..Người chưa từng chọn ta, ngươi chưa từng nghĩ về cảm xúc của ta như thế nào, người chỉ luôn nghĩ đến Thanh Vi Du, luôn luôn cảm thấy nàng tốt hơn ta, người chưa bao giờ tưởng hay suy nghĩ về ta, rõ ràng 2 năm bên người mà không bằng cảm xúc vài giờ của người với nàng ta!”

”Giờ ta chọn không tranh chấp với nàng thì người lại tới ngược tàn thân ta! Ta.. Vốn không có làm gì nàng, từ lúc bị nàng soán đi chức vị trưởng nữ, ta không nói, bị người gọi ác nữ... Ta không nói,.. Nàng ta lần lượt dành lấy gia đình ta, ta không ngại chia sẻ. Vậy mà nàng ta còn nhẫn tâm cướp mất đi hôn phu của ta... Ta cũng tác thành cho hai người. Ta chưa hề làm nàng ta bị thương nhưng bấy nhiêu cũng để cho ta phải hận nàng không phải sao?”

”Lúc ta bị đuổi khỏi nhà, lang thang, bị nhân đánh đến gãy chân,... Lúc đó, được người cứu, ta vô cùng đội ơn, muốn dùng thân để báo đáp .... Cuối cùng là sao..? Nàng lần nữa cướp đi tâm của người nam nhân ta định trao thân, người mà ta coi là gia đình thứ hai...! Vậy mà người biết không...? Hấn không những không coi trọng thứ tình cảm ấy của ta mà còn nhẫn tâm chà đạp lên nó, hung hăng đâm nát thứ gọi là tình yêu đó! “Tần Tổ Di nói ra một tràng làm Khanh Hãn vô pháp mà nói, thấy nàng còn định nói, hấn không ngăn ngại mà tát mặt nàng nói “đủ”.

Hấn biết, người hung hăng chà đạp tình yêu của nàng là đang ám chỉ hấn, hấn không biết nàng lại như thế bị thương, thì ra lúc đầu gặp nàng, ánh mắt của nàng cũng thê lương như vậy, hấn chưa từng nhận ra nàng với hấn có bao nhiêu ôn nhu cũng không kém gì Thanh Vi Du nhưng hấn chưa bao giờ chú ý đến, tâm nàng hướng đến hấn, hấn cũng cảm nhận được nhưng lại khinh thường nó. Lạnh lùng mà vứt nó sang một bên, hấn đang định mở miệng thì lại bị thanh âm của Tần Tổ Di cắt đứt:

” Hiện tại, ta đều đã buông tha cho người, người không cần phải thấy khó xử nữa, không cần phải trốn tránh ta ở mặt thất mỗi khi ta tới đưa cơm nữa, không cần phải bế quan tu luyện mà âm thầm tránh ta đi thăm dò Thanh Vi Du tại vương phủ nữa... Hiện giờ như thế không phải tốt lắm sao? “ Tàn Tổ Di ngồi dưới đất cười cười khinh thường nhìn hấn

” Ngươi buông bỏ?... Ngươi dám buông bỏ khi ta chưa cho phép?” Khanh Hân trầm mặc nhưng khi nghe đến nàng buông tay tình yêu ở hấn, tâm tư khó chịu, sóng lòng lại bắt đầu nổi lên. “ Ngươi vì nam nhân đó mà buông bỏ ta? Hồ loạn!” Khanh Hân nhắc nàng ném lên giường thô bạo, giường cũng theo đó mà kêu một tiếng rắc, lưng nàng cũng bắt đầu cảm nhận được cơn đau ê ẩm vừa ập tới. “ Ta hiện tại rất muốn biết, nếu ta giết nam nhân đó thì ngươi sẽ như thế nào! “ Thanh âm có lực sát thương ghê gớm làm Tàn Tổ Di run run vai, ánh mắt không tự chủ mà lộ ra tia khẩn trương lo lắng cắn chặt môi nhìn thẳng Khanh Hân đầy cầu xin, nàng biết Vân Phong không thể nào là đối thủ của hấn, hấn trước khi giết người đều phải tra tấn cho nạn nhân đau đớn không thôi rồi mới từ từ mà móc tim tên đó ra nhẹ nhàng, ngón tay chậm rãi đâm vào từ từ để hành hạ, một cái chết thống khổ, vừa nghĩ đến Vân Phong có hay không sẽ bị Khanh Hân như vậy đối đãi, tâm nàng hoảng loạn vội nhào lên ôm lấy chân Khanh Hân đang chuẩn bị rời phòng.

” Giáo chủ, cầu người buông tha hấn, là ta sai, ta chỉ là một môn đồ của Ma Giáo mà lại dám bắt kính với người, người có phạt thì phạt ta đi, người muốn ta chết cũng được, ta mong người buông tha hấn! Tàn Tổ Di thê lương máu vẫn từ trán chảy xuống khô một vùng tóc đen, hai tay nàng run run ôm chặt lấy hai chân Khanh Hân không dám lơ tay, sợ một phút lỏng tay là hấn đi sát người.

” Lần đầu tiên hộ pháp của ta lại cầu xin ta, muốn mạng đổi mạng với một ngoại nhân! Nhưng là ta hiện tại không muốn ngươi chết, cho nên, ta lưu hấn lại một cái mạng, ngươi nên chăm sóc hấn từng ngày còn có thể đi! “ Khanh Hân cười lạnh vung chân đá vào ngực nàng làm nàng vô lực mà buông tay ra ngã xuống, thoát cái đã dùng khinh công rời đi. Tàn Tổ Di biết hấn sẽ giữ lời nhưng tâm vẫn có chút lo, mang theo thương thế còn đang chảy máu trên trán, nàng không ngần ngại mưa to mà chạy sang phòng của Vân Phong. Cur nhiên không thấy? Vân Phong? Hấn đi đâu rồi?

Tàn Tổ Di kinh hoảng, vội chạy sang phòng bếp, thư phòng, vào đến tận cùng giường ngủ nhưng không thấy bóng dáng bạch y quen thuộc đó nữa, một lần nữa nàng lại tìm hấn trong mưa, tâm tự dừng nghĩ đến mai uyển, vội phi thân tới, một nam nhân mặc màu tím khoác ngoài y phục bạch trong, tay cầm ô đang đứng dưới mưa thưởng hoa mai, tâm như trút đi được một gánh nặng, nàng dùng sức hô lên:

” Vân... Phong!” Vân Phong nghe tiếng nàng gọi vội quay đầu, nhìn nàng toàn thân ướt sũng khó nhọc chạy tới bên hấn, mặt không chút nào là không lộ ra tia lo lắng, hấn vội buông bỏ ô xuống nền đất, mặc kệ trời mưa, vội giang tay đỡ lấy nàng đang nhào lên ôm hấn, mưa đã sớm rửa sạch vết máu trên trán giờ chỉ còn sưng nhẹ cùng với chút đỏ.

” Thật may, ngươi không sao! “ Tàn Tổ Di ôm chặt lấy Vân Phong hài lòng thở dài nhẹ nhõm.

” Ta không sao! Ngươi là có chuyện đi? là ai làm ngươi thành ra như vậy? “ Vân Phong mặc kệ mưa đang dần dần thấm lạnh vào y phục, vội nâng mặt nàng lên soi xét vết thương, lòng hấn lạnh như băng tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên trán nàng sớm đã sưng, đau lòng hỏi: “ Đau lắm không? “ Tàn Tổ Di mỉm cười lắc lắc đầu, mắt hoa lên từng đợt, bỗng chốc mọi thứ xung quanh tối om, thân thể vô lực ngã xuống, Vân Phong hốt hoảng đỡ lấy nàng. Mỗi nàng sớm trắng bệch vì mất máu, lại thêm đám mưa nên sức khỏe cứ thế đi xuống.

Vân Phong nhanh chóng cởi ra khoác y để che mưa cho nàng, sau đó vội vàng ôm nàng tiến đến phòng chính mình, từng trận ho liên hồi vang lên nhưng nữ tử trên giường vẫn chưa hề thanh tỉnh, Vân Phong nín nhịn cơn ho, ngồi xuống bên giường nắm chặt tay lạnh ngắt của Tàn Tổ Di như truyền thêm hơi ấm cho nàng, hấn cứ như vậy mà ngủ, dù vậy, tay hai người vẫn không hề rời ra. Mỗi Vân Phong gượng cười lên một tia mong đợi.

Tiểu Di! Đừng lo, có ta luôn tại đây, sau lần này ta sẽ không để nàng phải lo lắng và đau khổ như vậy nữa! Ta thề... Thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-1: Chuẩn bị rời xa ! (2)

*****Ngày thứ 8*****

” Ừm...? “ Tàn Tổ Di khó nhọc mở mắt, xung quanh một mảnh an tĩnh, đầu vô cùng nhức, tay vô thức chạm lên vết thương, vùng trán bị trầy xước sớm đã được băng bó, Tàn Tổ Di cười nhẹ, bỗng dưng cánh tay phải truyền đến một chút tê, nàng nghiêng đầu, Vân Phong tựa vào thành giường để ngủ, một tay nắm chặt tay nàng không có chút nào lỏng, sắc mặt xanh xao, môi mỏng vẫn như vậy cười ôn nhu, tâm nàng dâng lên một mảnh ấm áp, nàng ngồi dậy tựa thành giường, dùng một tay lôi một ít chăn xuống đắp cho hấn, nghiêng nghiêng đầu chăm chú nhìn hấn ngủ, thờ dài một hơi lắc đầu cười nhẹ.

Như cảm giác được có người luôn tại thân mình mà nhìn, Vân Phong mang theo mơ màng mở mắt, vừa mở ra hấn kích động vùng dậy, hấn thấy Tiểu Di của hấn tỉnh, lại còn nhìn hấn cười an ủi.

” Ngươi tỉnh, thật tốt!... Ngươi còn đau tại đâu? Ngươi hay không đói?... “ Vân Phong hồ hồ nhìn nàng, miệng lắp bắp tay run run cầm tay nàng mà rung liên hồi làm Tàn Tổ Di cười trừ lắc đầu trả lời: “ Tốt! Ta là rất hảo đi, ngươi an tâm!” Tàn Tổ Di dùng tay xoa xoa đầu Vân Phong làm cả mặt hấn đỏ lừ, rất đáng yêu, tính cách y như nữ hài tử, đúng chút là đồ mặt.

” Ngươi... Ngươi lại như vậy làm...loạn! “ Vân Phong lắp bắp, giọng khàn khàn phát ra thanh âm có chút run rẩy, nụ cười méo xệch làm nàng phì cười.

Nàng cứ thế cười mà không chút lo lắng khác với hần đã vô cùng lo lắng cho nàng, lần đầu tiên hần cảm thấy muốn có thêm vài tuổi thọ để bảo vệ nàng, nhìn nàng không lo cho chính mình mà hốt hoảng chạy đi tìm hần dưới mưa, có biết bao nhiêu lo sợ hần sẽ gặp nguy hiểm, không ngại đến việc bị lây bệnh, nàng vẫn như thế ôn nhu chăm sóc hần, một mặt dịu dàng quan tâm tới hần, luôn vì hần lo lắng, đề phòng mọi thứ, thật tâm bảo vệ, níu kéo mạng sống cho hần từng ngày.

Vậy mà, hần nói với chính mình hai lần là phải bảo vệ tốt nàng, nhưng lần nào chứng kiến nàng lo sợ mà hần cứ nhiên lại không thể làm gì, chỉ có thể đứng đây duy nhất ôm nàng an ủi. Vì sớm vô công của hần cũng dần trở nên vô dụng bởi loại “tri độc”, một loại cổ ăn nội lực để sống, mà hần điều tra ra, người hạ độc cư nhiên là phụ thân của hần, phụ thân không muốn mất đi quyền lợi của một gia chủ. Hần cảm hận, phụ thân chỉ là người ở rể, mẫu thân của hần mới chính thống đương gia, lí do hần còn sống tới bây giờ là vì chiếc mộc bài mẫu thân đưa cho hần, với mộc bài này có thể khống chế điều hành âm vệ mà không lo tạo phản.

Cũng chính bị hạ cổ mà hần không thể nào bảo vệ tốt mẫu thân, nhìn nàng chết dần chết mòn trên giường bệnh mà tâm hần như có hàng vạn cung tiễn xuyên tim. Hần muốn trả thù cho mẫu thân nhưng người trước khi chết lại cầu hần tha thứ cho phụ thân của hần, tha thứ cho phụ thân hần, tự mình phải sống thật tốt.

Nhìn Tần Tổ Di nhắm mắt không động trên giường, hần tâm đau, lo sợ nàng cũng như vậy rồi xa hần, cũng chỉ vì hần giờ vô năng, không lực, chỉ còn duy nhất vài chiêu trong tuyệt học đủ để tự vệ cho bản thân, ánh mắt mà nam nhân đó nhìn hần đầy sát khí, hần cam chịu nhún nhường, hần chỉ có thể làm vậy để hần giảm đi sự chú ý với Tần Tổ Di, giảm đi sự lo sợ của nàng khi đối diện với hần ta. Hần nào có thể ngờ nam nhân đó cư nhiên lại nhẫn tâm hành hạ nàng, làm tăng thêm nhiều vết thương trong lòng nàng hơn.

Chỉ tại hần, muốn giúp nàng mà thành ra hại nàng, hần như vậy...Nàng có hay chăng muốn rời xa hần..? Một tên nam nhân không có võ công bảo vệ nàng? bị người đời xa lánh? Là tên bị cả gia nhân, người thân trốn tránh vì sợ lây căn bệnh vô phương cứu chữa?...

Vân Phong bỗng chốc đắm chiều làm Tần Tổ Di lo lắng, hần giận nàng a? Hần cư nhiên vì nàng xoa đầu hần mà giận a?

” Vân Phong! Ngươi đừng giận mà... Ta có chút luống cuống, nếu ngươi không thích, ta sẽ không tái phạm nữa đâu! “ Tần Tổ Di cảm nhẹ cánh tay Vân Phong mà lắc lắc, khuôn mặt cười nịnh hót làm Vân Phong bừng tỉnh khỏi hồi tưởng nhẹ nhàng lắc đầu:

” Sao ta có thể giận ngươi a, ta lo cho ngươi còn không kịp, nói gì đến giận! Vân Phong có chút gì đó khó khăn, cứ như vậy hần mới hít một hơi sâu, mặt nghiêng hướng ra ngoài cửa sổ, lấy hết dũng khí nói ra: “ Tiểu Di? Ngươi hay không thấy ta vô dụng? Ngươi liệu có chán ghét rồi li khai ta? “

Một khoảng thời gian im lặng làm Vân Phong rối bời, hô hấp như càng ngày càng thắt chặt lại, nàng muốn rời ta mà đi sao?

” Ngươi...Cư nhiên thật ngốc! Ta nơi nào chán ghét ngươi? Ngươi một chút cũng không vô dụng, rất hữu dụng!” Tần Tổ Di nhẹ nhàng dùng hai tay áp lên má hần, không dùng chút lực mà đưa cả ánh mắt của hần nhìn thẳng vào mình, nhẹ ôn nhu xoa xoa làm hần không khỏi thở dài, là hần lo nghĩ, nàng thật tốt tâm.

” Mà hôm qua ta nhớ mặc y phục màu xanh, sao cư nhiên lại chuyển sang một thân hắc y vậy? Ngươi... Ngươi không đối với ta mà làm gì chứ?” Tần Tổ Di phút chốc để ý, nhìn xuống thân y phục cư nhiên đã bị đổi mặt nàng hồng lên, ánh mắt nghi hoặc dõi về phía Vân Phong làm hần liên tục hít ngậm hít lạnh vội xua xua tay miệng ấp úng phản kháng:

” Không... Không phải là ta đổi cho ngươi nha, đừng hiểu lầm... Là ta cầu tổng quản đến đổi ngươi thay y phục!

” Hừ, ta còn tưởng là ngươi, còn định muốn ngươi phụ trách mà cư nhiên không phải, thật chán ghét! “ Tần Tổ Di bĩu môi, khoanh hai tay trước ngực mặt quay lại phía tường mà phát ra thanh âm, kiều ngạo một lời làm Vân Phong đơ mắt vài giây.

Uỳnh! như có một tiếng sét đánh thẳng vào người hần, nàng...Nàng thật tâm muốn cùng hần gắn bó một đời, muốn tại cùng hần xây dựng một gia đình a! Mặt hần thộn ra nhìn có chút ngốc làm tâm tình Tần Tổ Di cứ thế vui vẻ. Hazzì, tên nam nhân này vẫn như vậy tính của hài tử, mặt sung sướng như trẻ con được cho kẹo ngọt làm người ta không ngại mà thấy yêu quý.

” Là thật ...? Lời nàng nói là thật..? Vân Phong hô hấp dồn dập, mặt mũi ửng hồng, hai mắt mở to long lanh nhìn nàng lại bị thanh âm của nàng phá vỡ: “ Là Giả!” Như từ thiên đường rơi xuống, sắc mặt ửng đỏ thay đổi rõ rệt, môi cắn chặt vào nhau, Vân Phong, ngươi phải tỉnh tâm, tỉnh tâm, nén nhịn! Hít vào một hơi lại nhẹ nhàng thở ra,

” Ta hiểu, ngươi tốt nghỉ ngơi, ta xuống bếp làm chút thức ăn! Vân Phong trở lại dáng vẻ ôn nhu, điệu cười nhẹ, nhanh nhẹn đứng dậy cầm lấy áo khoác mặc vào rồi nhẹ nhàng mà ra ngoài để lại Tần Tổ Di nhìn hần bằng một con mắt thần phục, hần biết giấu mặt thật tốt, cư nhiên vừa bị nàng chọc giận lại dễ dàng lấy lại bình tĩnh, nàng phải hảo hảo nhờ hần chỉ bảo mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2: Chuẩn bị rời xa ! (2) (tiếp)

Sau khi Vân Phong cẩn thận khép cửa đi xuống phòng bếp, cả căn phòng như yên ắng hẳn đi, Tần Tổ Di ngồi trên giường ánh mắt đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ, nội tâm tĩnh lặng.

Chỉ còn hai ngày bên hắn, sớm đã quen với sự tồn tại của hắn, làm sao nàng có thể nhẫn tâm mà giết hại hắn, mới đầu chỉ coi như là như hắn đối với nàng không cần phải đề phòng mà hắn lại tin tưởng nàng ngay từ lúc nàng nhận là a hoàn của hắn, điều này làm nàng vô cùng sửng sốt, có chút nghĩ là hắn cũng đang đánh lạc hướng nàng. Nhưng hắn luôn tạo cơ hội cho nàng duy trì bên cạnh hắn, nàng lại không thể nào ra tay được, đôi lúc ngơ ngẩn chăm chú nhìn hắn đọc sách không một chút đề phòng nàng. Hắn là cực kỳ tin tưởng nàng.

Nàng cũng bắt đầu có chút ý vị với hắn, nàng biết. Vân Phong, hắn là một người tốt, là nam nhân tốt nhất mà nàng từ lúc xuyên tới đây mới thấy được. Hắn đối với nàng toàn tâm toàn ý, luôn luôn muốn đứng ra bảo vệ nàng, quên cả sức khỏe của chính hắn mà dám mưa che chắn cho nàng. Nguyên hi sinh tính mạng đang dần suy yếu của hắn mà chăm sóc nàng cả đêm không mặc chút áo ấm, cũng không một chút dám rời bỏ tay nàng. Tâm nàng thật sự bây giờ có thể đập loạn vì hắn, có thể vì hắn mà không chút nào là không dám phản giáo. Chỉ cần như vậy là nàng có thể ở bên cạnh hắn suốt một đời.

Nhưng liệu Khanh Hãn, hắn có thể đồng ý cho nàng rời đi sau khi nàng phản bội? Hắn có hay chăng sẽ đánh chủ ý lên người Vân Phong? Bất hắn về tra tấn để làm thú vui cho riêng mình? Tần Tổ Di rùng mình tâm tình cứ như thế đi xuống, nàng không sợ chết, nhưng nếu như Vân Phong có làm sao chắc nàng cũng không khác tư vị chết chút nào.

Đang suy tính thì cánh cửa được đẩy vào, Vân Phong mang theo một bát cháo thịt nghi ngút khói bước vào, cẩn thận để cháo trên bàn lại ra để khép cửa tránh gió tràn vào phòng, nhìn thấy cảnh này Tần Tổ Di như cảm nhận được một dòng nước ấm chạy qua tâm, môi không tự chủ được mà cười hạnh phúc. Vân Phong cẩn thận để thìa cháo lên đối với miệng nàng, môi nàng cứ thế nhẹ mở ra đón nhận, cháo có vị ngọt của thịt, vị thanh thanh của gạo, đặc biệt có chính hương vị dịu nhẹ của hắn, trừ nghệ thật không tẻ nha!

”Cẩn thận kéo nóng, người đói sắp từ đi?” Vân Phong nhìn nàng từng múng từng múng không cần thổi mà ăn hết sạch, trợn mắt nhẹ nhàng thốt ra lời.

”Cái này là khác nha! Người vì ta mà không ngại thân phận nam nhân mà xuống bếp vì ta làm thực! không thể nào lãng phí một giọt! Hơn nữa thực người làm đều rất ngon nha! “ Tần Tổ Di ăn xong tô cháo liên tục liếm môi gât gât đầu đánh giá, bỗng chốc Vân Phong đưa tay lên xoa xoa đầu nàng nhẹ nhàng như sợ động tới vết thương, hai mắt hắn tĩnh lặng trong trẻo có chút gì đó giao động khi mắt nàng chạm tới tầm nhìn của hắn làm hắn vội quay mặt đi ho khụ một tiếng rồi đặt bát cháo xuống cạnh bàn, cầm lấy quyển sách hướng tới ghế đầu đối diện nàng ngồi xuống chăm chú đọc sách đôi lúc mắt vẫn ngược lên nhìn nàng cười nhẹ.

*****

Đến trưa nàng cứ vậy ngồi trên giường hắn, muốn xuống chút để đi bộ mà hắn làm mặt lạnh không cho, khẳng khẳng giữ nàng tại giường mà nghỉ ngơi, mọi việc cứ để hắn lo, từ quét tước tới lau dọn, tưới rau, thay cảnh mai để cắm ngoài cửa sổ, tự thân xuống bếp làm đồ ăn, cũng không cho nàng tự mình cầm mức ăn, là hắn nhẹ nhàng mức từng chén bón nàng, chuyện này làm nàng dờ khóc dờ cười vô cùng, nàng giờ lại bị hắn đối xử như một tiểu hài tử a!

Chờ trời bớt nắng một chút, Vân Phong nhẹ cầm tay nàng cùng nhau tiếp tới mai uyển thường hoa mai, nàng tựa vào vai hắn mà ngủ, còn hắn thì nhẹ nhàng thổi tiêu du du dương dương làm nàng không muốn ngủ cũng phải ngủ. Tại bên hắn mấy ngày, nàng sớm là được chính mình, không còn một tia giả dối nào trong mắt nữa, nàng cùng hắn giờ như thể là một đôi phu thê, cùng nhau chăm sóc tổ ấm. Nàng cũng muốn có thể hưởng thụ loại hạnh phúc này, hạnh phúc khi cả hai bên đều như vậy yêu thương đối phương.

Nàng không cần nói cũng biết là nàng ngủ tại vai hắn một mạch tới chiều, lúc nàng mở mắt tỉnh dậy cũng là lúc nàng nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn nàng rưng rưng dịu dàng, môi mỉm cười tươi, nàng thầm nghĩ, người như vậy thật mỹ, chán ghét chán ghét! Người cười lên cư nhiên là mỹ hơn ta, người rõ ràng là muốn quyến rũ ta nha! Nội tâm Tần Tổ Di gào thét nghiêm trọng nhưng ngoài mặt vẫn một mảnh an tĩnh, vờn vai chậm rãi ly khai vai của Vân Phong mà đứng dậy nhưng một lúc sau vẫn chưa thấy hắn đứng dậy, nàng quay lại nhủ thầm: ”Người sao không lên? Ngồi đây sớm tích tụ hàn khí thật không tốt cho sức khỏe người a!

Vân Phong cười môi giật giật, hắn vì lo nàng ngủ không ngon mới không dám cựa quậy một chút gì, có ngựa ở lưng cũng không dám gãi chỉ sợ nàng tỉnh, ai ngờ đến lúc nàng dậy lại bỏ quên mất hắn, từ trưa đến chiều mà hắn không thể cử động nên cả người hắn sớm tê dại, nàng lại cứ như vậy thông dong quên hẳn làm hắn thật sự có chút thất vọng.

”Ta đùa người chút mà biểu cảm người lộ ra hết rồi, người bị tê toàn thân ta sớm biết, tới, ta đỡ người!” Tần Tổ Di cười tươi đến chói mắt, cả thân người xồm xuống đưa tay nâng hắn dậy cùng hắn tiến về phía biệt viện, lúc đi nàng có nhìn về phía một gốc cây mai, ánh mắt lạnh lùng khẽ bắn ra chút nội lực đe dọa rồi ly khai nơi này.

Tại chỗ Tần Tổ Di vừa nhìn, một nữ tử bạch y đi ra, hộc máu nhưng mặt lạnh lùng chăm chú nhìn về phía đường nữ tử mặc hắc y sớm đã đi, dùng khăn tay lau nhẹ máu trên môi không một chút nào sợ sệt. Thanh Vi Du nàng biết, có gì đó rất quen thuộc khi nàng nhìn nữ tử đó, có chút gì đó khi nữ tử ấy nhìn nàng ánh lên một chút bi thương. Nàng thật sự không biết nàng đã từng gặp nữ tử ấy từ lúc nào mà có một chút muốn suy nghĩ. Vừa rồi nàng đã vô cùng ấn tượng thực lực để tra xét. Nào ngờ nàng ta vẫn phát hiện ra, nữ tử ấy rốt cục là người có tâm sâu như thế nào? Nội công của nàng ta hiện vô cùng rất hỗn loạn, nàng ta đã luyện võ công gì mà hiện giờ cũng như nàng? Chưa thể động đến cảnh giới? Thực lực của hai nàng đều bằng nhau!...

”Du Nhi?” Người là làm sao bị thương? Là ai to gan dám động vào người của Khanh Hãn ta? “ Đang suy nghĩ thì một đạo âm thanh phá hỏng tâm tính của nàng, mắt lạnh lùng không thèm quan tâm nhân nhạ trả lời:

”Khanh Hãn đại nhân, ta chưa bao giờ là người của người, cũng vĩnh viễn sẽ không thuộc về người, mong có thể ăn nói cho cẩn thận! “

”Ta sớm định nàng sẽ thành nương tử của ta, bảo vệ nương tử của mình còn không xong làm sao có thể bảo vệ nàng một đời? Tới, ta giúp nàng trị thương!”

Khanh Hân hân chỉ rời nàng đi một chút mà đã có người dám đánh chủ ý lên nàng, thật là lão xược, dám đánh chủ ý lên Ma Giáo phu nhân, lúc hân vừa phi thân đến thấy nàng đang lau máu, tâm cuộn trào mãnh liệt lo lắng, nếu hân có thể đến sớm hơn một chút là hân có thể bảo vệ nàng và giết ngay tên làm nàng bị hao tổn nội công rồi. Đang đưa nội công của hân vào trong người của Thanh Vi Du bỗng chốc nhận ra tầng nội công đang tiêu tán trong nàng, mặt hân nhăn lại... Tàn Tổ Di, ta không tha cho ngươi, ngươi dám đã thương nàng bằng nội công ta dạy ngươi? Nữ nhân ngoan độc, hôm qua vừa nói chưa từng làm gì nàng mà bây giờ lại làm nương tử sớm muộn của hân học máu, không thể dung tha.

Khanh Hân nghiêng răng từ từ trị liệu giúp Thanh Vi Du bớt rối loạn nội công, tâm cẩn thận ôn nhu, trong mắt thoáng lên một bóng dáng kiều mị làm hân nắm chặt tay, lộ ra đặng đặng sát khí trong mắt. Thanh Vi Du như vậy thiện lương, còn không đối với Tàn Tổ Di có chủ ý gì.. Vậy mà nàng ta tâm ngoan độc, đồ kị đánh lên nàng chủ ý, ra tay với nàng. Đồ nhân! Xem ta trừng phạt ngươi như thế nào! Khanh Hân suy nghĩ một chút không do dự mà bế xốc lên Thanh Vi Du dù nàng đánh ra bao nhiêu chưởng trên người hân, kháng cự khi tiếp xúc nhưng đều không thành, Thanh Vi Du chỉ còn có thể mặt lạnh làm ngoạc hân mang đi.

Thanh Vi Du nàng vẫn không ngừng suy nghĩ, trong đầu chỉ có một câu hỏi:

Nàng ta rốt cục là ai?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-1: Chuẩn bị rời xa ! (3)

*****Ngày thứ 9*****

Sau khi Thanh Vi Du nàng được Khanh Hân mang trở lại phòng được dành cho quý nhân tại Vân Gia Trang, nàng vô cùng thấy phiền chán, phải nói là lần đầu gặp hân, nàng còn đang tại phòng tẩy thân thì bất chợt một đạo ảnh mang theo vết thương nhỏ huyết nhảy vào phòng nàng nhanh chóng khóa tất cả cửa lại, nàng lúc đó vô cùng bình tĩnh, khoác nhanh y phục rồi mới chú ý đến hân, đạo vết thương gần hông, toàn thân hân mặc hắc y, mặt cũng được che lại, nàng cũng không hỏi, chỉ xé y phục của hân rồi nhẹ nhàng băng bó, sau đó nàng cũng không ngại mà để hân trong phòng, sáng hôm sau hân bỏ đi để lại một phong thư “ Ta thú ngươi, chờ ta! “, nàng lúc đó cũng như bình thường, không có cảm xúc, tại vì tâm nàng sớm đã trao cho người nam nhân đó. Hôn lễ của nàng sẽ được cử hành ngay sau khi Giật Phong về Thiên Quốc.

Ai ngờ khi nàng đi cầu thêm nhân vệ, cư nhiên lại gặp hân trên đường, hân cứ nằng nặc đòi theo bảo vệ nàng, nguyện dùng thân của chính mình báo đáp. Nàng biết hân là một nam nhân tốt nhưng nàng không thể tiếp nhận hân, nếu hân còn tiếp tục làm mất việc thân mật gây hiểu lầm với ngoại nhân, nàng không ngần ngại nào mà phát lệnh ám sát quy mô, làm hân sống không bằng tử.

Ánh mắt Thanh Vi Du trầm xuống khẽ tìm bóng dáng nam nhân hắc y sớm đã đi đâu mất, nhếch môi cười nhẹ, hân cứ như vậy thâm thâm bí bí, hân ta cùng với nữ tử đó đến cùng quan hệ như thế nào? Khi nữ nhân hắc huyết y nhìn hân ta đều lộ ra vẻ kính trọng cùng cẩn thận, địa vị hân ta là như thế nào?

Các ngươi nên cẩn thận che dấu thân phận đi, tại vì sớm muộn ta cũng sẽ có thông tin của các ngươi! Thanh Vi Du đẩy mắt lộ ra tia sắc sảo, tay nòn nhẹ nhàng đưa trà tới bên môi nhấp một ngụm đầy vẻ thanh cao, mấy nô tì ở ngoài nhìn vào đầy tia kính phục làm nàng vô cùng hài lòng. Bỗng chốc ngoài cửa có một con bồ câu đậu xuống gần tầm nhìn của nàng, vừa nhìn thấy Thanh Vi Du có chút khó hiểu nhíu mày, tiến tới mang bồ câu vào phòng, rút ra phong thư từ tôn đọc.

Vừa đọc xong, khuôn mặt Thanh Vi Du nở ra nụ cười đầy ngọt ngào, ánh mắt như đầy một mảng hơi sương, khuôn mặt đầy sự chờ mong.

” Dật phong....! Mai ngươi sẽ tới? “

*****

Trở lại với Tàn Tổ Di sau khi đưa Vân Phong trở lại phòng, nàng cũng nhanh chóng trở lại phòng mình, tối đó mọi chuyện trôi qua yên ổn, Khanh Hân cũng không có tới làm phiền nàng, tránh được lần này chưa chắc tránh được lần sau, vì nàng biết, nàng đã đã thương Thanh Vi Du chủ yếu là thăm dò thực lực nhưng mà nàng và nàng ta căn bản đều ngang ngang nhau, không những Thanh Vi Du học máu, nàng cũng như vậy trào huyết nhưng sớm được nàng che dấu nên Vân Phong mới không cảm nhận được huyết nhục của nàng, nàng cứ như vậy ôm một chút thương thể mà nghỉ ngơi.

Cư nhiên sáng hôm sau vừa mở mắt nàng lại nhìn thấy Khanh Hân đang ngồi nhàn nhã uống trà trong phòng nàng, tâm giật một cái run rẩy ngồi dậy đi tới trước mặt Khanh Hân không chút do dự mà quỳ phịch xuống nhận tội, hân ta nhìn nàng không chút do dự tát vào mặt của nàng nàng tiếp tục bị hao tổn nội công, cư nhiên cú tát đó mang theo cả 5 phần 10 võ công của hân. những đồ đạc bên cạnh sớm đã nát vụn, y như cái chén, khay trà, bình trà sớm thành vụn.

Nhìn Tàn Tổ Di không một chút nào kêu gào, mặt Khanh Hân nhăn lại, trực tiếp bóp lấy mặt nàng bắt nàng mở miệng, sau đó ném vào trong nàng một viên hắc dược nhỏ bằng hạt lựu trực tiếp dùng lực bắt nàng nuốt xuống, cười lạnh một chút rồi giải thích:

” Ta biết ngươi sớm đã kháng với mọi loại độc, nhưng viên “ Hắc ngưng dược “ này cùng với chút nội công của ta sẽ khiến ngươi không thể vận nội lực

trong vòng hai ngày bắt đầu từ bây giờ, hiện tại ngươi cũng chẳng khác gì một phế vật! “Nói xong Khanh Hân phi thân rồi đi để lại Tần Tổ Di trợn mắt há hốc mồm nhìn móng tay đang từ từ trở lại thành màu trắng, tâm khảm hoảng vội vàng vận công nào ngờ vừa tác động một chút đã làm nàng như bị đẩy ra bởi một cỗ cường lực, ho ra búng máu.

”Khanh Hân...? Ngươi nhìn tâm như vậy, không một chút nào để ta giải thích sao?... Ngươi cứ như vậy tin tưởng nàng ta? Sao ngươi không thử một lần tin nhiệm ta?... “Tần Tổ Di nhìn bóng dáng của Khanh Hân sớm đã biến mất, môi nhuộm máu chậm rãi mở có một chút thê lương trong đó, nàng biết, hẳn chọn đứng về Thanh Vi Du, như nàng cũng đã buông tha hẳn, nhưng mà tại hai năm cùng hẳn cũng có thể nói là bằng hữu tốt, cứ nhiên không phải, lần sau nhất định cần phải suy xét trước khi đọc một tiểu thuyết rồi hẵng ra kết luận yêu thích nam nhân nào mới được...! Tần Tổ Di vừa nghĩ xong bỗng chốc lại tự độc thoại: “Ngươi a, Tần Tổ Di! Nếu không phải ngươi phi báng tác giả thì ngươi hiện tại đang đi xin việc rồi, thế nào lại ngu ngốc rồi làm chính mình bị đưa tới đây a?! Lắc lắc đầu cười cam chịu lau lau huyết, cứ nhiên là nàng đạo này tổn thất nhiều huyết, làn da từng chút xanh xao dần, không còn một tia hồng nhuận nào nữa.

Tâm của nam nhân đều thực phiền toái, đối phó thật mệt đặc biệt là tên Khanh Hân luôn muốn nhìn thấy nàng phun hết máu ra mà, tên biến thái nam nhân. Nàng Vừa nàng mắng vừa lau, tâm tình cảm giác như được giải tỏa đi đôi chút, hài lòng đứng dậy.

Tần Tổ Di mặc xong bộ hắc huyết y, điều chế nội tâm thả lỏng, thư thái bước ra khỏi phòng, đầu nàng sớm đã tháo khăn, trên trán cũng không có sẹo, thật tốt. Vừa mới ra đến cửa, nàng đã sớm thấy Vân Phong đứng ngoài vườn lấy rau, tâm nàng bỗng chốc như giãn ra, mỉm cười bước nhẹ nhàng không gây tiếng động tới phía sau lưng Vân Phong lấy đà vồ lên định hướng Vân Phong mà đẩy ai ngờ đúng lúc Vân Phong cảm rõ đứng lên quay lại “uỳnh!” Một tiếng, mặt đập mặt, trán đụng trán, cả hai người đều bị ngã về phía sau, rễ rau của Vân Phong cứ như thế rơi xuống đất, rau xanh rơi tung tóe xung quanh.

”Này...? Nàng không chuyện gì đi? “Vân Phong quên mất vết chàm nhẹ của nàng gây ra cho hẳn mà vội đứng dậy lo lắng cho nàng, ôn nhu dùng tay đỡ nàng dậy, tự mình hẳn thu thập lại rau xanh không một tia than oán.

”Thật xin lỗi ngươi, cứ nhiên lại hại ngươi thành ra như vậy! “Tần Tổ Di nhìn trán của Vân Phong một mảnh đỏ ửng áy náy cúi đầu hối lỗi, hai tay vò vò hắc huyết y, cắn cắn môi đầy vẻ cam chịu phạt làm Vân Phong phì cười.

Hắn có hay không bị nàng đụng ngã rồi đi? Cứ nhiên nàng đang vô cùng thật tâm xin lỗi mà lại cười? Thật là chán ghét nha, hẳn càng ngày càng làm nàng mê muội nụ cười của hẳn, “bốp” Tần Tổ Di không ngăn ngại giáng cho mình một cái tát nhẹ, trong tâm liên hồi rung chuông cảnh báo, tỉnh, tỉnh! Tần Tổ Di, ngươi mau tỉnh, thật là ham mê nhan sắc mà! Chết vì sắc thì thật không phục chút nào a, sớm tỉnh, tỉnh!

Hắn vừa thấy nàng nhìn hẳn với ánh mắt nghi hoặc lại tự dung hướng mình đánh, nụ cười vội tắt ngấm, là hẳn đụng nàng nên làm nàng có chút giảm tư duy? Thật không tốt, là do hẳn, cứ nhiên lại làm nàng giết mình, hẳn thật đáng trách mà, cứ nhiên lại không nhận thấy được điểm gì khác thường ở nàng, hẳn phải đối với nàng bồi tội mới được, vừa nghĩ xong Vân Phong cũng không ngăn ngại giáng mình một cái tát nhẹ hai mắt ứa nước mắt nhìn nàng, làm Tần Tổ Di há hốc mồm trợn mắt nhìn Vân Phong với cái biểu cảm không thể nào mà tin nổi, run run đưa tay áp lên trán Vân Phong, môi lắp bắp phát ra âm thanh: “Ngươi...? Ngươi...?” Sau đó vội nhảy ra đằng sau giữ một khoảng cách nhất định với hẳn.

Vân Phong tưởng nàng chuẩn bị trách cứ hẳn, vội cúi đầu thấp, hai mắt ứa nước mắt nhìn nàng, miệng phát ra thanh âm khàn khàn: “Ta...! Thật sự... Ta... Không có ý! Vân Phong nắm chặt rễ rau lại tiếp tục hướng Tần Tổ Di giải thích: “Tiểu Di Di à! Ta thật sự xin lỗi ngươi mà, tại ta nên ngươi mới như vậy giảm thần trí, ngươi đừng lo, ta bảo đảm sẽ bên cạnh giúp ngươi hồi phục thần trí! Tới... Ta đỡ ngươi! “Vân Phong từ từ nhẹ nhàng đặt rễ xuống đất, đưa hai tay hướng nàng vẫy vẫy làm nàng suýt nữa thổ huyết.

Giảm giảm thần trí cái đầu ngươi a! Nàng như vậy mà bảo nàng bị giảm? Có hẳn mới giảm thành ngốc từ a, nàng vừa hướng hẳn ăn năn xin lỗi cứ nhiên hẳn lại cười, thấy nàng đánh chính mình hẳn cũng tự đối với thân mình đánh tới, cứ nhiên lúc nàng nghĩ hẳn thành ngốc từ thì cứ nhiên hẳn cũng nghĩ nàng bị giảm thần trí, trở thành thần trí của một hải tử, cứ như vậy đối đãi nàng, lo lắng cho nàng cũng như nàng đang lo lắng cho hẳn. Giờ nàng cứ nghĩ hai người giờ hợp thành một, hiểu nhau như chính mình hiểu bản thân vậy. Nhìn về phía Vân Phong ánh mắt lấp lánh nhìn nàng, cơn ức chế của nàng lần nữa lại dịu đi, hướng hẳn đi tới, cười mỉa hoặc sau đó từ ánh mắt lạnh xuống tiếp:

”Ta đang lo lắng cho ngươi mà ngươi cứ nhiên nói ta bị giảm! Thật tâm lo ngươi bị đau còn cười cười! Ta còn tưởng đụng hư luôn đầu ngươi! “Tần Tổ Di bĩu môi hướng trán Vân Phong xoa xoa, tuy nhìn nàng xoa rất thô lỗ nhưng hẳn lại nhận được sự ôn nhu nhẹ nhàng của nàng đối với hẳn, môi không tự chủ chút lại mỉm cười, tự dung hẳn lại thấy biểu cảm Tiểu Di Di của hẳn cứng lại, có chút gượng gạo, môi hẳn từ đường cong bỗng chốc thành đường thẳng, hẳn mỉm môi nhìn nàng nói mà không thành lời:

”Nếu...Ngươi không thích...Ta cười...Thì cả đời ta sẽ không cười, vì ngươi! “

Chỉ một câu nói mà tim nàng như đập lệch đi một nhịp, mắt ngơ ngẩn nhìn ánh mắt hẳn kiên định, tay đang xoa trên trán Vân Phong cứng lại, đơ đi vài giây, nàng bùm mặt phì cười để lại Vân Phong bối rối ho khụ khụ làm lệ cho bớt tình cảnh xấu hổ hiện tại. Tần Tổ Di cứ thế trả lời:

”Ngươi cười rất rất hào! chỉ là nếu ngươi cứ như vậy cười trước mặt ta thêm vài lần nữa, ta cam đoan với ngươi là ngươi sẽ sớm mất đi sự trong sạch! “Tần Tổ Di cười hề hề nhìn thẳng Vân Phong làm hẳn mặt tiếp tục đỏ bừng, tay lỏng ngóng vội bùm mặt lại che đi đôi môi mồng, ánh mắt lộ ra vài tia xấu hổ như thiếu nữ nhìn nàng. Thanh âm phát ra qua kẽ hai bàn tay: “Ngươi... Ngươi sao có thể như vậy... Đối với nam nhân một lời?”

Tần Tổ Di nhìn Vân Phong đang xấu hổ, tâm vui vẻ muốn trêu chọc lần nữa, cứ nhiên lại nghĩ đến một sự việc... Hôm nay là ngày thứ chín bên hẳn... Chỉ còn một ngày nữa... Một ngày! nữa là nàng phải rời xa hẳn! Không thể tiếp tục sống tiếp cuộc sống bình yên như vậy nữa.

Tâm lại truyền tới một trận đau âm ỉ, nàng cắn răng chịu đựng, qua tới mai nàng lại có thể vận nội công, lúc đó nàng cùng hẳn sẽ cùng nhau trốn, nàng thật tâm muốn đi theo hẳn, dù tới chân trời góc bể, nếu được lựa chọn lại, nàng cũng sẽ như vậy phi báng tác giả, cứ như vậy chọn gặp hẳn, sẽ không hối hận khi chọn hẳn, một người mang bệnh, không gia, không nhân, không tài, không công. Nàng nguyện ý đi theo hẳn, nguyện bảo vệ hẳn từng ngày. Vân

Phong! Đợi ta, đợi ta khôi phục võ công, ta liền cùng ngươi chạy, sát cánh bảo trụ sinh mạng của ngươi từng ngày.

” Vân Phong! Trưa rồi, mau tới phòng bếp làm chút thực đi, ta đói muốn chết! “ Tàn Tổ Di đánh trống lảng để che dấu đi nội tâm phức tạp hướng hấn cười nhẹ nhàng. Lại nghĩ ra cái gì đó nàng nhanh chóng làm mặt đau khổ cúi cả người ôm chân làm Vân Phong lo lắng nhìn nàng. “ Vân Phong..! Ta tạ ơn chân! “ Tàn Tổ Di xoa xoa chân hướng mặt lên nhìn Vân Phong, hai mắt lấp lánh nhìn hấn Vân Phong lo lắng không nói gì đưa nàng cầm rửa rau, Tàn Tổ Di nàng mờ mịt, suy nghĩ lóe lên: nàng đau chân cư nhiên cho nàng mang rửa rau, muốn làm gì a?

Sau đó Vân Phong mới từ từ đưa lưng về phía nàng ám chỉ cho nàng leo lên lưng, hấn cũng, Tàn Tổ Di ngạc nhiên nhìn Vân Phong cười tủm tỉm chút rồi không ngần ngại mà leo lên, cứ như thế cả hai hướng tới phòng bếp, cùng nhau làm thực, bóng hai người như thế in trên đất, liền kết với nhau chặt chẽ, nữ tử cầm rửa hai tay quàng qua vai nam nhân, nam nhân ôn nhu làm điểm tựa vững chắc, không một tia than oán, xung quanh cứ thế tỏa ra mùi vị ngọt ngào.

***** TÔI *****

Tại phòng của Thanh Vi Du

Hiện tại nàng biết đã khuya, tâm nàng cũng như vậy dần dần ổn định, nàng đến đây cũng có thể gọi là đã lâu, vậy mà lão trang chủ cư nhiên vẫn âm ả âm ừ cự tuyệt nàng đầu thêm quân đề tiếp viện, nàng hứa trao tặng nhiều thứ như tước phong hầu, hoàng kim, kì trân dị bảo,... Lúc nói đến đây, ánh mắt hấn ta đầy tham vọng muốn chiếm đoạt, nàng còn nói đến sẽ trao tặng mỹ nữ, nào ngờ hấn dù muốn nhưng vẫn không chịu, nàng lộ ra uy phong một chút hấn mới run rẩy trả lời, cư nhiên là trang chủ của Vân Gia mà không có tí võ công, nội lực nào, lúc đầu nàng có dò nhưng không cảm nhận được cư nhiên nàng nghĩ là hấn ẩn đi thực lực của bản thân mới lấy hấn làm kính trọng, nào ngờ hấn ta... Trang chủ Vân Gia Trang... lại là một người ở rể, người chính thống quản giáo cư nhiên chính là nhi tử của hấn ta nhi tử của chủ mẫu đương gia chính công: Vân Phong!

Hấn ta chỉ ở biệt viện, tránh tiếp xúc với người ngoài, đặc biệt là hấn có bệnh có thể truyền nhiễm nên hấn tự mình tránh tới ngụ tại biệt viện an tâm tĩnh dưỡng, lâu lâu nếu có chuyện thì phụ thân của hấn lại bí mật sai người đem sổ sách tới cho hấn xử lí rồi lại bí mật sai người đem về như chính mình hoàn thành, một phụ thân âm hiểm.

Vân Gia Trang có hấn cư nhiên chính là nổi nhục, không võ công, dùng thực lực của nhi tử để bảo vệ chỗ ngồi, thảo nào hấn không thể điều động âm vệ. Vậy nam nhân nàng gặp trong mai uyển cùng nữ tử hay mặc hắc huyết y phục chính là Vân Phong cùng a hoàn của hấn đi? Nhưng nhìn nữ tử đó khí chất không thể nào giống một a hoàn dù nàng biết ở Vân Gia Trang không ai là không biết võ công, nhưng là nàng vừa biết lão trang chủ này không hề có một tí công phu nào, mèo cào cũng không có, một tên chân yếu tay mềm.

Hai người đó đối đãi với nhau thì không có một chút phép lệ nào cả, như một đôi uyên ương vậy. Thật như thế, nữ tử đó đến cùng là ai mà làm phải thật tâm suy nghĩ như vậy? Thanh Vi Du nhủ mảy khó chịu, ngồi trên ghế nghiêm trang thực nữ khí chất, tay ngọc tới thái dương mà xoa xoa tỏ vẻ khó chịu, đang xoa, cư nhiên nghe được một đạo thanh âm mê hoặc dịu dàng sau lưng:

” Du Nhi! Ta thật là tưởng nhớ đến nàng! “ Một nam nhân mặc hoàng bào chủ yếu màu bạch, thêu chỉ vàng, tóc buông thả tung bay, mắt phượng mị hoặc ánh lên tia hạnh phúc khi nhìn Thanh Vi Du làm nàng giật mình quay đầu lại, vừa nhìn thấy nam nhân đó, Thanh Vi Du xông tới ôm lấy nam nhân đó không một tia do dự, quên mất hết mấy động tác thanh cao nàng duy trì, cứ thế buông bỏ trước mặt người nam nhân đấy.

” Dật Phong! ta cũng tưởng nhớ đến chàng! “ Thanh âm dịu dàng hiếm lạ của Thanh Vi Du vang lên đầy vẻ quan tâm, như nhớ ra cái gì đó, Thanh Vi Du bồng tình ngẩng đầu lên nhìn Dật Phong với ánh mắt dò hỏi: “ Không phải trong phong thư chàng nói mai mới tới sao? Thật làm ta phải kinh ngạc!

Dật Phong bức tức nhìn Thanh Vi Du, hấn từ lúc biết mình sẽ trở về Thiên Quốc vui vẻ mà báo nàng một phong thư, cư nhiên lại thấy đi xe ngựa chậm chạp vội phi thân về trước, theo mặt báo mà hướng tới nơi này, cư nhiên lại thấy nàng đề tâm chuyện khác mà không chú ý đến bóng dáng của hấn đã sớm ở sau nàng một hồi, mở miệng phát nàng âm thanh rồi nàng mới chú ý đến hấn. Đáng giận mà nói:

” Nàng không thích chúng ta gặp nhau sớm hơn một ngày?”

” Cái này không phải! Chàng tới làm ta vô cùng ngạc nhiên, thật sự rất tưởng đến chàng a! Thanh Vi Du cười lấy lòng, buông bỏ Dật Phong ra, tới lấy một ly trà đưa hấn, nhẹ nhàng đưa thân tới ghé tiếp tục ngồi nhìn Dật Phong giải thích làm hấn cười nhẹ tới xoa đầu nàng đầy sủng nịnh mở lời:

” Kì thật ta đến đây nhận được mật báo có người của ma giáo trà trộn vào đây, ta vừa rồi cũng bàn bạc với lão trang chủ vô năng, hấn ta nói chỉ cần chúng ta lấy được tám mộc bài thì tất cả ám vệ Vân Gia Trang sẽ đều quy thuận chúng ta, hấn ta ra yêu cầu sau đó phải truy diệt được ma giáo trong trang, đoạt lại vị trang chủ tại thân hấn nhi tử. Ta cùng mật ám của ta đã sớm chuẩn bị, nàng cứ như vậy không cần phải lo suy nghĩ vớ vẩn.

Thanh Vi Du cười ôn nhu, hướng hấn gật đầu cái, mí mắt nặng trĩu đi xuống, tự nhiên hướng giường nằm xuống không ngại nam nhân. Dật Phong nhìn Thanh Vi Du sớm chìm vào giấc ngủ. Sau hai năm, hấn và nàng cũng có thể sắp thuộc về nhau, chỉ cần điều động thêm quân binh ở vài gia trang nữa là có thể cùng nàng chung một phủ, tự dựng một hình ảnh hồng y kiều mị xuất hiện trước mặt hấn làm Dật Phong nhủ mảy.

Tàn Tổ Di, ta biết ta vô tâm với ngươi, vô trách nhiệm với ngươi suốt bao nhiêu năm gần đó, nhưng ngươi cứ được vui đòi tiền, ta thật sự không lần nào là không chịu, đương nhiên.. Nàng ta không biết, người vung tin nàng ngược đãi trưởng tỉ là hấn làm, tin nàng là ác nữ cũng là hấn đưa ra, nói nàng là một ác nữ luôn ngược đãi chính mình nó tỉ, gia nhân, kiều ngạo, ham phú quý, mê nam sắc,... Cũng đều là hấn truyền ra! Không biết tại sao hấn lại ghét nàng như vậy, dù nàng chưa bao giờ đối với nhân làm việc xấu, nhưng khi truyền ra mấy tin như vậy càng làm hấn thấy hưng phấn, vui vẻ. Hấn đã sớm biết Thanh Vi Du, biết nàng từ lúc nàng vừa làm nghĩa nữ của đại tướng.

Hấn như vậy yêu thích nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, hấn đã lập ra kế hoạch hoàn mỹ để gặp nàng, ai ngờ Tàn Tổ Di, nữ nhân ngu dốt lại chạy tới làm loạn, sợ Thanh Vi Du của hấn bị hồng thanh danh, hấn tận lực đe dọa đại tướng phải từ bỏ nữ nhân Tàn Tổ Di, nếu không cả nhà đại tướng sẽ bị hấn cầu

hoàng huynh bãi giá chức quan, cũng có thể chém đầu thị chúng, nhưng cả nhà đại tướng cũng không đồng ý dù chết, nhưng khi hắn đề cập đến Thanh Vi Du có thể sẽ không thể nào gả nếu thanh danh hỏng, thì cả nhà đại tướng lập tức đồng ý bỏ đi Tần Tổ Di, chọn lấy Thanh Vi Du. Thật tốt, vì Thanh Vi Du của hắn mà bỏ đi chính mình nữ nhi thân sinh! Điểm này hắn rất thích, có ai lại mong muốn có một nữ nhân thanh danh hoàn toàn vẹn vờ như vậy.

Lúc đó hắn đã cùng đại tướng bàn kế hại nàng lần nữa mất đi thanh danh, nàng vì chưa xuất giá đã chung đụng một nam nhân, một người bất tiết, nữ nhân đề tiện nhất kinh thành! tin này truyền ra làm hắn vô cùng sáng khoái, muốn làm hại Thanh Vi Du của hắn? cứ ở đây mà mơ mộng đi.

Sau hai năm, nàng ta biệt tung biệt tích, hắn cũng không cần quan tâm cũng không cần phải để ý chỉ là ma giáo càng ngày càng biết lối để xâm nhập vào nội địa vô lâm, liên tiếp có thêm nhiều hộ pháp của ma giáo tự thân lĩnh nhiệm vụ, hắn có cảm giác một trong số hộ pháp của Ma Giáo có người của Thiên Quốc hắn mà hắn cũng nghĩ ngay đến Tần Tổ Di, nhưng ý kiến này bị bác bỏ, bởi vì hắn coi thường nữ nhân kia không thể nào có thể tìm đến được địa phận của ma giáo để câu nhập môn.

Mà vô lâm hiện đang rất loạn, tất cả đều lục đục tranh đấu gây uy. Thân là vô lâm minh chủ, hắn cũng cần phải gia tăng lực lượng, điểm nhắm đầu tiên của hắn chính là nơi đây! Văn Gia Trang.

Hắn không hỏi hận khi chọn Thanh Vi Du, hắn sớm biết nàng là một nữ tử thông minh, nàng được sinh ra là để cho hắn.

Dật Phong hồi tưởng xong nhẹ nhàng cười, đi tới bên giường cùng nằm xuống, ôm eo Thanh Vi Du mà ngủ. Hắn đã hứa với nàng, sẽ không thật đụng chạm cho tới khi bái đường, Thanh Vi Du tin tưởng hắn cho nên mới như vậy an tâm ngủ, hắn cứ như vậy ôm nàng mà mong ngóng ngày thành thân đến. Thật lâu a.

Trên mái ngói, nam nhân mặc hắc y phát ra đầy sát ý nhìn xuống đôi nam nữ hài hòa bên dưới, tâm như không thể nào mà hô hấp nổi, không thể nào chịu đựng được cảnh này, hắn cứ như vậy rời đi tay nắm thật chặt vào nhau đến bật cả móng.

Nam Nhân đó sau khi li khai, hắn như vậy đã dừng tại mai uyển, tìm gốc cây thích hợp không chút dùng nội lực mà đâm thẳng vào, một đâm xuyên cây nhưng vẫn không làm hắn thấy thoải mái: “Khanh Hân ta làm sao có thể dễ dàng buông ra một người? Dù là ai ta cũng sẽ chiếm lấy, Dật Phong? Vương gia thiên quốc sao? Ta muốn sát người!” Khanh Hân thanh âm gần từng chữ, cười lạnh nhếch môi, thật muốn tìm người để phát hỏa.

Vừa nghĩ đến đây hắn chợt nghĩ ngay đến một nữ nhân: “Tần Tổ Di! người nên vì hạnh phúc của ta mà chịu đau! Nên lấy đó làm vinh hạnh vì bản giáo chủ đều nhớ tới người đề ngược!” Sau đó liền phi thân tới biệt viện hướng cửa sổ của Tần Tổ Di mà phi thân vào. Một hình ảnh đập vào ngay mắt hắn, một nữ nhân kiều mị nằm ngủ, hai mắt phượng nhắm nghiền mí hoặc, đôi môi đỏ mọng căng tràn, mũi cao đang nhẹ nhàng phát ra hơi thở, mái tóc đen dài óng mượt được buông xõa ra, cũng như vậy thanh lệ, duy nhất làn da hơi tái nhợt do mất máu và hao tổn nội công. Khanh Hân nhìn nhìn đánh giá tâm lộ ra tia hờn lạnh, muốn bắt chước vẻ thanh cao của Thanh Vi Du hắn sao? Muốn như vậy ra ngoài quyến rũ nam nhân?

Tâm lại bắt đầu khó chịu, không kiên nhẫn, vội đưa tay tới cổ Tần Tổ Di bóp chặt nâng nàng lên cao, nhẹ giọng: “Người có muốn tỉnh?”

Tần Tổ Di đang ngủ bỗng chốc như mất đi ngệm khí, hít dài một hơi nhưng càng ngày càng không thể nào thở, lim dim mở mắt, tìm nàng giật lên một chút, Khanh Hân? Hắn ta làm gì tới giờ này a? Nàng giờ mới ý thức được tình trạng bản thân đang bị hắn bóp cổ giờ lên không trung, hiện nàng không có cách nào để chống đỡ, hai tay nàng nắm chặt lấy tay hắn như muốn bắt Khanh Hân phải buông tay, nàng cứ như vậy ho khù khụ làm Khanh Hân vui vẻ lại càng thêm dùng sức. Nàng ngất đi, nàng nhớ là nàng hôm nay chưa hề làm gì đối địch với hắn cũng như nữ chính a? Đến cùng là sao vậy? Là nữ phụ cho nên chỉ có thể hưởng quyền lợi của một người hi sinh vì kẻ chân cho nhân vật chính sao? Ta nhỏ a!

Nhìn Tần Tổ Di hoa lệ ngất đi trên tay, hắn cười lạnh ném mạnh nàng vào góc phòng lấy một ít nước cắm hoa sen dội thẳng lên nàng làm nàng bừng tỉnh, Tần Tổ Di run rẩy, hiện tại là mùa xuân, nhưng sắp sang thu rồi nha, như thế này tuyệt tình đồ thẳng nước bình xuống nàng? Tên Khanh Hân chết bầm này... Ta làm gì nên tội với người? Tần Tổ Di mặt lạnh không kiêng kị nhìn thẳng vào Khanh Hân làm hắn chán ghét quay đầu đi, không biết tại sao hắn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, có gì đó như oán trách hắn. Cảm xúc này thật không tốt.

Tần Tổ Di thấy Khanh Hân quay mặt không dám đối diện nàng, nàng trong tâm có chút gì đó thờ dài nhẹ nhõm cúi đầu xuống an tâm chút ít, mà cư nhiên vừa ngẩng đầu lại thấy một tách chén hướng nàng phi tới, hốt hoảng muốn tránh nhưng lại không kịp, cứ như vậy trực tiếp bắn thẳng vào trán nàng trực tiếp làm hờ vết thương trước đó bị xước khi bị hắn cầm tóc dùng lực đập đầu nàng vào tường. Huyết như thể lại chảy ra, Khanh Hân còn như chưa hài lòng, lấy tiếp hai tách chén hướng đến hai tay nàng phi tới, cả hai cánh bị cắt thành một đoạn vết thương từ bàn tay tới vai, huyết nàng tiếp tục chảy, nàng cắn môi không nói lời nào, vô lực úp mặt ngã xuống đất, Khanh Hân như thế cũng không buông tha cho nàng, tiếp tục kéo tóc lôi nàng dậy, hướng mặt nàng mà đánh, sau đó buông bỏ làm mặt nàng cứ thế đập xuống đất, tuy không chút gì gây nhưng huyết từ mũi nàng chảy ra, Khanh Hân ngai bần lại dùng chân đá nàng không một chút thương tiếc, dùng gần hết lực phát hỏa lên nàng, nàng chỉ có thể cắn răng mà chịu trận. Tần Tổ Di biết hắn đang giận, nắm chắc tay nằm dưới đất vô lực nhận từng đạo quyền từ chân hắn truyền đến người.

Khanh Hân nhìn nàng không một chút tư vị, nhẹ nhàng lau tay rồi nhếch môi phi thân rời đi. Thật sáng khoái, cảm xúc này thật tốt, hắn chính xác là mong muốn được hưởng thụ cảm giác này.

Tần Tổ Di lúc đó cắn chặt môi gắng để không cho nước mắt trào ra tới trên bệ tủ lấy ra băng gạc và lọ thuốc, cầm hận bôi thuốc vào vết thương còn đang chảy máu trực tiếp, mặt vẫn như thế lạnh lùng không biểu cảm, nhờ có hắn mà hiện giờ nàng còn rất ít máu, máu nàng hiện giờ có thể nói là trân quý, cố gắng hồi phục, vậy mà cư nhiên hắn lại như vậy hại nàng? Nàng thế nào làm gì trái ý hắn sao? Làm chuyện gì với Thanh Vi Du nữa ư? Nàng đâu làm gì bọn họ mà cư nhiên tất cả cứ hướng đến nàng gây chuyện?

Chỉ vì nàng là nữ phụ sao? Nữ phụ thì không nên được hạnh phúc, hưởng ân nhu sao? Nữ chính là người mà nữ phụ cũng là người? Thế tại sao cứ như vậy bất công đối đãi? Nàng cứ như vậy nhường nhịn bọn họ, chỉ mong một chút bình yên... Tại sao? Tại sao ai cũng như vậy đối xử với ta bất công như vậy? Trả lời ta đi...?

Tần Tố Di đau lòng thê lương, cười run run, chân trực tiếp đi trên những mảnh sứ, mặc kệ cửa chân, nàng cứ dầm đi như vậy tới góc giường cả người co lại một phía của góc, lo sợ luôn dùng ánh mắt đề phòng nhìn xung quanh, tâm nàng giờ còn đau hơn lúc đầu, vết thương ngoài da thịt có thể sẽ nhanh chóng lành lại cũng có thể chậm lành....

Nhưng mà.... Có ai nhận thấy... Vết thương lòng nàng làm gì có thể lành lại được nữa không? Một tâm nàng hiện tại bị bao nhiêu lỗ hổng, muốn quên đi cũng không thể nào quên được. Tần Tố Di! Ngươi không được khóc! Ta biết ngươi kiên cường! Cố lên nào, chỉ cần quyết tâm là sẽ vượt qua mà, không phải sao? Không được khóc, không được... Khóc!

Tần Tố Di run rẩy ôm chân ngồi xuống, môi run run cười thật tươi, miệng vẫn lẩm bẩm, cuối cùng một giọt nước mắt vẫn rơi xuống, tay băng bó của nàng dơ lên gạt đi nước mắt lại cười: “ Ai da! Đã nói không được khóc mà, cứ nhiên lại rơi xuống một giọt, chán ghét quá đi, lại rơi giọt nữa? Đã bảo dừng lại mà, không được khóc mà cứ nhiên thân thể này không nghe? !” Tần Tố Di nâng tiếp tục cười trong nước mắt, tay cứ như thế lau đi những vệt nước mắt trên mặt, cứ như vậy vừa cười vừa lau. miệng lại chán ghét thốt ra: “ Làm ơn.... Dừng tiếp... tục rơi..! Ta không... không muốn tiếp tục lau nữa! Thân chủ... giúp ta, giúp ta kiềm chế cảm xúc được không? “ Tần tố Di cười run rẩy, mắt sớm đỏ nhưng lệ vẫn cứ thế trào ra.

Bỗng trong đầu hiện lên một hình ảnh màu trắng trích tiên phiêu giạt, luôn hướng nàng mỉm cười, luôn ôm nàng an ủi, môi đỏ lại nhếch lên cười thật tươi: “ Vân Phong.. Cảm ơn ngươi đã như vậy đối ta.... Thật sự..! Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại mang theo đau khổ vui vào trong giấc ngủ, bóng dáng nàng vẫn ngồi trong góc giường không chút nào dám đuổi lưng, cô tịch một mình trong góc.

Tại sao phải là nàng? Tại sao cứ như vậy đối nàng?.... Tại sao? một giọt nước mắt từ khóe mắt của nàng tiếp tục chảy xuống. Lạnh lẽo, bị thương, nàng như ánh lên những tia cô độc, nàng chính là một mình chịu đựng tất cả..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2: Chuẩn bị rời xa ! (kết thúc)

*****Ngày 10*****

Tần Tố Di sắc mặt tái nhợt, chân tay đau nhói, ánh mắt giờ trở nên vô hồn, gắng gượng lấy thành giường làm điểm tựa nâng thân mình lên, chậm rãi thay ra y phục nặng mùi máu, mặc vào bộ đồ xanh bạch y từng là của mẫu thân Vân Phong, cẩn thận cử động hai tay, cả hai bên đều truyền đến một cảm giác nhói đau, cả thân chao đảo tiến tới gương đồng, nhìn chính sắc mặt của nàng trong gương, kinh hoàng mà buông ra một câu: “ Ma nữ!” Cả người nàng cứ thế ngồi xuống đất lạnh, nàng cứ nhiên thiếu huyết nên dần thành cái dạng này? xanh xao trắng bệch, môi không một chút huyết sắc? Nàng như thế này làm sao có thể ra ngoài gặp Vân Phong? Nàng làm sao có thể giải thích với hắn? Chẳng lẽ nói là giáo chủ tới ngược, tàn nhẫn với môn đồ của hắn cũng chính là nàng, không thể phản kháng lại giáo chủ? Với lại thân thể này hiện giờ cũng không có tí võ công hay nội công nào, móng tay nàng chưa trở lại thành màu đỏ, biết làm sao bây giờ? Vân Phong mà bắt gặp tình trạng hiện giờ của nàng chắc sẽ lo lắng muốn chết mất.

Nàng lại chậm rãi đưa tới một ít phấn hồng thoa mặt mà nàng có sẵn, đánh lên một lớp thật dày, nhìn đã đỡ hơn đôi chút nhưng đôi môi luôn đỏ kiêu của nàng hiện lại trắng bệch nói lên hết tình hình sức khỏe của nàng, nắm chặt tay, luôn suy nghĩ nên làm thế nào cuối cùng đành phải lấy ít dầu gấc bôi lên, tuy không đỏ mấy nhưng còn đỡ hơn đôi mắt trắng nhợt kia của nàng. Tần Tố Di nhìn mình trong gương hài lòng thở ra tiến tới phía có những mảnh vỡ củi người xuống nhặt từng chút, hai tay nàng băng bó đã được y phục che đi, phần đầu thì nàng buộc một dải huyền y vải tơ tằm che đi chỗ vết thương mới, đúng lúc nàng đang định mang ra đồ thì cả phòng bỗng chốc được mở ra, những tia nắng làm nàng chói mắt nhìn lên, Vân Phong vội bước vào, lo lắng tìm kiếm bóng dáng của nàng sau đó mới vội vàng ngồi xuống nâng nhẹ hai tay đang nhặt những mảnh vỡ mà khiến tay nàng bị vướng vào đạo nhẹ.

” Ngươi thật sự không biết lo cho chính mình a? Xem xem, cứ nhiên lại làm tay chính mình thương tổn! “ Vân Phong mang theo ánh mắt lo lắng nhìn vào đôi tay của nàng, tự thân mình lại mang những mảnh sứ từ trên tay nàng đi xuống, chính mình mang theo cái chối nhẹ nhẹ quét quét. Nhìn bóng dáng màu trắng trích tiên vì chính nàng không ra tại hân chậm hơn mọi ngày, lo lắng nàng bị bệnh, không ngại mà chạy sang để nhìn nàng, chính mình hạ thấp thân phận của chính mình để cùng nàng đối xử cho dù hiện tại nàng đang mang thân phận a hoàn của hắn, vậy mà hắn sớm quên đi thân phận của một chủ tử, tận tâm đối xử tốt với nàng, không như mấy người luôn muốn nàng đau khổ thì hắn lại mong muốn nàng nhận được hạnh phúc từ hắn. Cũng nhờ có hắn mà nàng mới cảm giác được ở đây nàng mới thật sự là chính nàng.

Lại nhìn bóng lưng phiêu giạt đó, nàng không tự chủ được mà đứng dậy, tiến tới từ đằng sau lưng ôm chặt lấy hắn, tựa đầu vào lưng hắn, đầu cứ thế tựa vào làm Vân Phong cả người cứng lại, chối vẫn được hắn cầm trên tay nhưng tác phong quét của hắn lại bị dừng, cả người như thế cứng đờ đang định quay lại hỏi nàng lý do như vậy thì nghe được một đạo thanh âm ôn nhu nằm mộng: “ Vân Phong, chỉ một chút thôi, chỉ cần như thế, một chút ...Một chút thôi! “ Tần Tố Di hai tay ôm chặt lấy hông của hắn, hai tay nàng run run, giọng cứ thế cũng nhẹ phát ra âm thanh. Nàng hiện tại rất cần hắn, được tựa vào hắn làm nàng như bình tĩnh lại đi, nhẹ nhàng hít ra thở vào, mùi quế hương cứ thế xông vào mũi nàng, rất thanh cao, dịu nhẹ, tâm nàng cứ như thế dịu đi xuống nhưng hai tay vẫn chắc nịch ôm hắn mở miệng:

” Ngươi có thể vì ta mà làm một mâm đầy thực không? Ta thèm ăn cá kho, thịt nhồi, nắm xào ức gà,...” Tần Tố Di cứ thế vừa ôm vừa nói đòi hỏi, thanh âm có chút nũng nịu nhờ vả.

Vân Phong hắn cười khổ, cứ nhiên sáng nay thấy nắng cao đỉnh đầu mà còn chưa thấy nàng ra khỏi phòng, không chút kiêng kỵ nào mà hắn vội chạy sang nhìn nàng, cứ nhiên thấy nàng đang tay không ngồi nhặt những mảnh tách vỡ, lo sợ nàng bị thương vội vàng chạy tới, chính mình dọn dẹp phòng giúp nàng, ai ngờ đang dọn dẹp nàng lại như vậy từ sau ôm hắn thật chặt như sợ hắn sẽ đi đâu mất, sau đó lại đưa ra một yêu cầu dễ thực hiện muốn hắn thực

hiện, hân cang thấy ngày nàng càng gầy xuống, da càng ngày càng tái, tận lực muốn bồi bổ nàng, vậy mà hôm nay hân lại thấy nàng tiếp tục như vậy trắng nhợt nhạt, nàng vừa đưa ra yêu cầu, hân không ngần ngại nói được cùng nàng nắm tay tiến tới phòng bếp, hân nấu cơm, nàng ngắt rau, hân đồ rau, nàng phụ đảo, hân làm canh, nàng thái thịt. Cứ như thế, nàng và hân đều tự giúp nhau, trong phòng đầy mảnh ôn hòa, trên trán hai người cứ thế thoát ra nhiều mồ hôi. Cùng nhau nhìn thành quả lại đối diện nhau cười.

Trần Tồn Tử đi có chút xót, mồ hôi lờ đờ đọng vào đến miệng vết thương trên trán được nàng bọc vào che dấu, khó chịu nhăn mặt chút nàng hướng Vân Phong nói một câu chờ hân gặt đầu rồi mới hướng tới phía giếng nước, từ từ tháo dải huyền y, khăn tay nhúng xuống nước từ từ lau nhẹ vết thương rồi xoa xoa khắp mặt, vỗ vỗ mặt vài lần cho tỉnh mắt lại có chút ấm chiêu, nàng hiện tại cùng hân là ngày cuối cùng, chỉ cần đến tối ..Đến tối nay là nàng có thể khôi phục lại võ công, nàng sẽ cùng hân ly khai chốn thị phi này, cùng hân hướng tới nông thôn làm ruộng, cùng hân sinh hạ hài tử, gia đình viên mãn. Hạnh phúc một đời. Bỗng chốc nàng cười khò, Trần Tồn Tử nàng bây giờ còn có thể làm mẫu thân sao? Nàng suýt nữa quên mất rằng nàng sớm không còn nhận được thiên chức thiêng liêng đó nữa, hài tử không thể sinh... Vậy nàng chỉ cùng hân một đời cũng tốt rồi! Sau đó Trần Tồn Tử lại nở một nụ cười mong đợi, hạnh phúc, đeo lên dải huyền y lên trán vui vẻ tiến vào gian phòng bếp, nơi đó có một nam nhân ngồi chờ nàng, vì nàng mà xuống chính mình chế biến, đối xử thật tốt với nàng.

Đẩy cửa bước vào, Vân Phong vẫn ngồi trên ghế an tĩnh, khẽ liếc đến nàng cười nhẹ chỉ chỉ vào đồ ăn: “Tối, mau tối dùng a! Ngươi cứ nhiên đi rửa mặt thật lâu, thức ăn sớm nguội đã được ta hâm lại, không sợ phải ăn lạnh tổn hại thân thể ngươi!”

Trần Tồn Tử cảm nhận được từng trận ôn nhu hân dành cho nàng, vui vẻ đi đến ngồi xuống trước mâm đầy đồ ăn, vui vẻ gấp một miếng bánh bỏ vào bát hân, vui vẻ chống cằm nhìn hân, mặt Vân Phong sớm đỏ bừng, nhẹ nhàng đưa tới bát nàng một con tôm đã sớm được hân lột vỏ làm nàng cười híp mắt, hân cứ như thế chu đáo a!

Bữa trưa đầy vui vẻ của nàng cứ thế trôi qua, thân thể sau sức ăn hổ báo của nàng cũng có chút được cải thiện, đi đứng cũng không dễ ngã, hiện tại nàng đang ngồi dưới một gốc cây bên cạnh giếng nước, nhìn Vân Phong đang từ từ múc nước mà rửa bát làm nàng sôi trào cả nội tâm. Hân là nam nhân mà có thể làm những việc như vậy cần thận hơn cả nữ nhân, trù thực cũng rất cao siêu, lại có khuôn mặt trịch tiên, tính tình lại dễ gần, hài hòa, ôn nhu dịu dàng cộng thêm nụ cười đậm chất soái ca làm nàng không nhịn được mà muốn khóc, nam nhân của nàng thật là cao siêu a! Tối! mau tối giữ hân lại để hân không tài nào chạy thoát khỏi bàn tay nàng đi, cường bạo hân đi, mau mau áp trại, bắt hân về làm tướng công nào! Tâm reo vang run rẩy kiểm chế con sắc đang dần dần dâng cao, Trần Tồn Tử nghĩ mà mặt ửng đỏ liếc liếc về phía Vân Phong làm hân không tự chủ được mà run rẩy, ánh mắt lo sợ nhìn về phía Trần Tồn Tử đang ngồi dưới gốc cây nhìn hân với ánh mắt ăn tươi nuốt sống, muốn lột da bóc xương hân, Vân Phong vội mím chặt môi không dám cười, mắt sợ hãi hướng tới phía nàng long lanh. Nàng cứ thế phì cười, Vân Phong so cute quá đi! Sau đó Vân Phong tiếp tục vui đùa vào rửa bát, mặc kệ Trần Tồn Tử đang cười như điên như dại, lâu lâu lại liếc nhìn nàng đề phòng cứ như thế cho đến khi hân rửa sạch hết bát đĩa nàng đến phòng bếp, nàng cứ như vậy đi đi đứng đứng sau hân, cười cười vui vẻ. Đúng là ở nơi đây cũng có một người nam nhân dành cho nàng mà. Sau này có hân nàng chắc chắn sẽ không buồn hay cô độc! Nàng sẽ không như trước một mình mà yên lặng chịu đựng, chuyện này mà như vậy đến suốt đời thì thật tốt.

***** Chiều *****

Chiều nắng dịu nhẹ, không chói chang, lần nữa nàng cùng Vân Phong lại hướng tới phía mai uyển, nàng lại tiếp tục như thế tựa vai hân ngủ dưới gốc cây mai, nội tâm an tĩnh, tin tưởng hân, tin tưởng nàng chỉ cần một chút nữa là nàng sẽ cùng với hân chạy khỏi nơi đây, tránh xa khỏi thị phi giang hồ.

Vân Phong nhìn nữ tử sớm đã ngủ trên vai hân, dịu dàng đưa tay vuốt tóc nàng, từ từ lui xuống vuốt vuốt nhẹ khuôn mặt trắng nhợt của nàng, có chút cười khò, nàng vì hân mà sức khỏe bản thân cũng như vậy không quan tâm, chỉ nhớ đến phải chăm lo cho sức khỏe của hân. Từ lúc biết nàng, hân không đòi hỏi gì hơn là mỗi ngày có thể thấy nàng đối với hân cười ấm áp, chỉ như vậy, được nhìn thấy nàng là hân cảm thấy hạnh phúc.

Bỗng chốc hân cảm nhận được cơn ho dữ dội, vội đề nén thanh âm, một tay đưa khăn lên che mồm ho khụ khụ từng đợt thống khổ, khi cơn ho chấm dứt, hân nhẹ nhàng đưa khăn chôn xuống hốc cây mai dưới chỗ hân, vì hân biết, khăn tay ấy chứa đầy huyết, hân bệnh càng ngày càng nặng, cơn ho mỗi tối lại càng thêm nặng, huyết cũng dần dần thổ ra nhiều hơn, cơn đau trong người cứ như vậy thống khổ hơn, dần vật hân hơn. Nhưng mà, hân không ngại, chỉ cần hân còn sống và được nhìn thấy nàng hàng ngày thì những cơn đau ấy thì có là gì? Vân Phong lấy ra từ sau lưng một cái khăn tay sạch, lau đi môi mọng sớm dính máu, hành động đều như vậy khe khẽ tránh để nữ tử trên vai hân tỉnh, sau đó lại cất khăn đi, cảm thấy tay Trần Tồn Tử hạnh phúc nâng mặt lên cao, hiện giờ trời có chút u ám, sắp có chuyện gì không tốt xảy ra sao?

” Đây rồi! tìm thấy ác nữ kia rồi, mau mau bao vây lấy ả ta! “ Một đạo âm thanh vừa vang lên, tức thì một đồng gia nhân của Vân Gia Trang cảm thấy gộc bao vây hết của mai uyển, mặt người nào người nấy dữ dần nhìn về phía bóng dáng Trần Tồn Tử đang tựa trên vai thiếu chủ của bọn hân ngủ. Nữ nhân thâm độc, dám quyến rũ thiếu chủ của chúng ta sao? Một đám gia nhân cả nam lẫn nữ nhân đều nhìn về phía nữ tử mặc xanh bạch y đầy cảm phẫn, lần đầu tưởng nàng ta thuộc danh chính võ môn, ai ngờ thực chất là tà môn ngoại đạo, tất cả mọi người đều như vậy cung cấp đồ dùng, thực vật để nàng ta chăm sóc tốt thiếu chủ của bọn hân, nhìn thấy thiếu chủ vui vẻ trong biệt viện lâu lâu lại phát ra tiếng cười vang cả đến chính sân Vân Gia làm bọn hân cũng cảm thấy vui thay. Ai ngờ nữ nhân đó lại là thuộc ma giáo, nếu không có Dật Phong vương gia đề cập đến chắc bọn hân lại bị nàng ta qua mặt.

” Thiếu chủ! Người mau chóng tránh xa nữ nhân đó đi, mau rời khỏi nàng, chúng ta tận lực hỗ trợ người! “ Những gia nhân hướng tới Vân Phong quỳ xuống kính trọng hô to lên một lời làm Trần Tồn Tử mở mắt mơ màng, xung quanh bọn nàng cứ nhiên là mấy a hoàn của Vân Gia Trang, bọn hân tụ tập ở đây làm gì? có chuyện gì sao? “ Nàng lo lắng nhìn Vân Phong, hân lại nhìn nàng cười nhẹ chắc chắn cùng nàng nắm tay nhau đứng dậy lạnh lùng: “ Ta ra lệnh cho các ngươi mau chóng rời khỏi chỗ này! Là ai sai các ngươi đến đây, viện của ta làm loạn? “ Vân Phong gần mạnh từng chữ khàn khàn, nắm chặt tay nàng như truyền thêm sức mạnh, những gia nhân thấy vậy kinh sợ, từ lúc nào mà thiếu chủ bọn họ lại như vậy cường hân? Nam nhân dịu dàng ôn nhu trước kia đã đi đâu? Nữ nhân đó làm thiếu chủ bọn hân thay đổi rồi, cảm hận, thật đáng giận, yêu nữ ma giáo.

” Thiếu chủ, người ngàn vạn lần đừng bị nàng ta mê hoặc! Nàng ta là người của ma giáo a! “ Một tên gia nhân vừa hướng hân hét lớn, Trần Tồn Tử phút chốc cứng đờ tâm run rẩy, lo lắng hướng Vân Phong định bụng giải thích, nàng sợ hân sẽ rời xa nàng, lo sợ nàng, đề phòng nàng, khinh thường nàng như bao người khác thì vừa nghe xong câu nói của hân suýt không tự chủ được mà trào lệ.

” Người ma giáo thì sao? Người của ma giáo cũng là người không phải sao? Nàng là ma giáo thì sao? Ma giáo thì không có quyền được thân cận người

khác? Với lại nàng dù là thuộc ma giáo nhưng nàng cũng chính là nữ tử mà ta yêu thương, nhiệm vụ của ta là bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Chính vì điều đó nên ta tin tưởng nàng, nguyện dùng một đời để đối xử thật tốt với nàng! Đời này gặp được nàng chính là hạnh phúc! “ Vân Phong vẫn nắm chặt tay nàng mỉm cười ôn nhu nhìn nàng, Tần Tổ Di run run cũng nắm chặt lấy tay hắn môi run rẩy phát ra âm thanh: “ Vân Phong....Người như vậy đối với tin tưởng sao? Người không thấy sợ hãi hay coi thường ta sao? Tại... sao người biết được thân phận của ta mà vẫn cứ bình tĩnh như vậy? Tần Tổ Di hai tay nắm chặt lấy tay phải của Vân Phong, ngẩng đầu đầy mắt lo lắng nhìn hắn.

Vân Phong vẫn cười tay trái hướng tới đầu nàng xoa xoa: “ Tại sao ta phải lo sợ người? Biết được thân phận người thì làm sao, lúc không biết ta cũng như vậy đối người, mà lúc biết ta cũng như vậy đối người tốt! Thân phận không là vật ngăn cách tình cảm của ta đối với người, với ta, thân phận dù tốt hay xấu, người ác hay thiện, ta đều luôn giữ vững lập tình cảm của mình, tâm vẫn như vậy hướng về người, không chút nào do dự! “ Tần Tổ Di cảm động không ngại trước mặt đám đông mà nhào vào lòng hắn cảm động, niềm vui chưa được bao lâu thì hai bóng dáng màu trắng phiêu giạt đầy quý khí đi ra, nữ nhân bạch y lạnh lùng cười nhẹ, nam nhân bạch hoàng y cười nhếch môi xảo trá, hai tay vỗ vỗ cùng nhau tiến đến gần hai người mở miệng:

” Thật cảm động, thật cảm động! Tình yêu của hai người làm ta như vậy cảm động, Vân Gia thiếu chủ, ta thật không biết người tình cảm vậy nha!” Tần Tổ Di vừa nhìn nam nhân hoàng bạch y đó tâm động động vài cái, Dật Phong? Nam chính Dật phong? sao người cư nhiên lại tại đây? Nàng nhớ chỉ có Thanh Vi Du tự mình hướng tới đây cùng với nam phụ không phải a? Thế nào mà cái chính đều quy tập ở đây? Muốn tạo ra cái gì a? Hào quang khi hai người hợp lại thật mạnh! Vô cùng chói mắt, nam chính đến đây là có cái kế hoạch gì? Tần Tổ Di cùng Vân Phong mặt lạnh xuống nhẹ nhàng buông nhau ra nhìn về phía hai người.

” Vân Gia thiếu chủ! Ta mong người có thể cùng ta đứng chung một con đường, có thể vui vẻ mà nhận được vinh hoa phú quý, được vô lâm công nhận. Người còn có thể lên nắm quyền cai quản Vân Gia Trang, chỉ cần người giao nữ nhân đó ra đây thì người có thể được triều đình tận tâm bảo vệ? Chỉ cần người vì chúng ta mà giao nộp mộc bài, triều đình sẽ toàn lực giúp người!”

Dật Phong cười lớn, mắt sắc sảo nhìn thẳng vào Vân Phong tiếp tục cường lực đe dọa:

” Sau khi thống nhất được vô lâm, ta sẽ dâng cho người thật nhiều mỹ nữ hơn hẳn nàng, không phải tốt sao? “ Dật Phong nhìn về Vân Phong lại liếc về phía Tần Tổ Di, đầy mắt có chút quen thuộc như mây trăm giọng xuống, thoáng một tia quan sát, mắt phượng mị hoặc, mũi cao, môi đỏ mọng, tóc búi nửa buông thả, thân mặc xanh, bạch y kết hợp, da tái nhợt, nội công bị hao tổn, kim hãm, sớm tích tụ tâm thương, nội công có chút giống với nội công làm Thanh Vi Du của hắn bị thương. Tâm của Dật Phong co lại, mắt lạnh lùng tỏa ra sát ý bắn về phía Tần Tổ Di làm trong nàng run rẩy gắng sức chống đỡ. Với mấy tên như thế này nàng cũng có thể nhanh tay là bọn hắn tử, nhưng nàng không thể nào đối đầu với nhân vật chính a! Hiện giờ nàng còn chưa thể nào lấy lại công lực thì làm sao có thể đối phó?

Thanh Vi Du đứng bên cạnh Dật Phong cũng bắt đầu mờ mịt, cao ngạo mà thanh cao nhìn vào Tần Tổ Di dò hỏi:

” Nếu người là người của ma giáo, thì người là một hộ pháp của ma giáo sao? “ Lời của Thanh Vi Du vừa nói ra làm toàn thể gia nhân Vân Gia đồng loạt hít một hơi, hộ pháp của ma giáo là ai a? Là một trong những người đứng thứ hai trong ma giáo, tất cả đều thích sát người không cần lý do, là người mạnh thứ hai đứng sau giáo chủ, vậy mà cư nhiên bọn hắn lúc này muốn xông vào để bắt nàng?

” Có thể là người đoán đúng! Ta không ngại nhận! “ Tần Tổ Di cũng chẳng ngại nhận, thẳng thừng tiếp lời l.

Dật phong không bận tâm tới việc của hai nữ nhân, tiếp tục chăm chú chờ câu trả lời của Vân Phong. Vân Phong cũng như thế liền mở miệng: “ Ta sớm không cần những thứ xa xỉ, nữ nhân ta cũng chỉ cần một mình nàng, ta và người sớm không chung đường! “

Dật Phong vừa nghe xong câu trả lời tâm lạnh đi, phát ra sát khí, tay đang chuẩn bị phát tín hiệu diệt sát đoạt mộc bài thì một bóng dáng hắc y nhảy xuống, ôm lấy Thanh Vi Du mà cười: “ Nương tử có hay chẳng nhớ ta? “ Nam nhân hắc y ôm lấy Thanh Vi Du bật đi cách Dật Phong một đoạn làm Dật Phong đen mặt vận nội công định hướng tới nam nhân kia, nào ngờ hắn ta vừa ôm Thanh Vi Du vừa né rất nhanh, Dật Phong tỉnh tâm ôn định hướng nam nhân đó nói: “ Người cũng thuộc ma giáo? Ta nhận ra đây là vô công ngoại môn! “

Thanh Vi Du vừa bị ôm bất ngờ không kịp phản ứng, lại thấy Dật Phong hướng nàng đánh tới, tâm có chút sợ hãi, nào ngờ Dật Phong nói hắn là cũng là người ma giáo, nàng bối rối, cư nhiên nàng đã cứu một người thuộc ma giáo, thật đáng giận mà. Không nói không rằng Thanh Vi Du rút ra chùy thủ hướng chính mình đâm tới, tức thì nam nhân hắc y vội vàng buông bỏ nàng xuống, lo lắng đánh giá xem nàng có hay không bị thương.

” Khanh Hãn, người cư nhiên lại là người ma giáo, thảo nào ta thấy người như vậy vô liêm sỉ, cuồng dã, trắng trợn ôm lấy ta ngay trước mặt tướng công tương lai, là người muốn sỉ nhục danh dự của ta? “ Thanh Vi Du nhanh chạy đến Dật Phong bên người, hướng tới phía Khanh Hãn lạnh lùng nói từng chữ.

” Danh dự của nàng a? Làm sao có thể bị sỉ nhục, mà là vì cái danh dự đó của nàng luôn được tên Dật Phong này ném tới mọi người để chịu thay những danh dự không tốt, còn lại những danh dự tốt luôn luôn cạnh nàng, ta cũng thật là mong muốn nàng trở thành nương tử của ta a! Hiện người thấy thế nào khi ta đòi giúp người cái công đạo? Khanh Hãn nhìn Dật Phong và Thanh Vi Du tay trong tay tâm lạnh lùng gào thét.

” Thanh Vi Du? Người có hay chẳng đối với ta có một loại cảm giác? Người muốn danh hoa phú quý? Hay người muốn một chức vị, ta đều có thể cho người! Chỉ cần người chọn ta, đi theo ta! Ta có thể bảo hộ người cả một đời. “ Khanh Hãn tiếp tục ăn nói hàm hồ làm Thanh Vi Du và Dật Phong lạnh lùng nhìn nhau lắc đầu tỏ vẻ không hiểu lời hắn nói, cả hai như biến Khanh Hãn thành một trò cười trong Vân Gia Trang.

Không nói không rằng Dật Phong khề lắc tay, tức thì những đạo ảnh bắt đầu xuất hiện, người Vân Gia vừa nhìn thấy tâm hoảng loạn, cái này là sao a? không phải cùng hội cùng thuyền sao giờ lại đối ngược với nhau? Thiếu chủ, là bọn hắn có lỗi, cư nhiên dắt sói vào nhà, vậy bọn hắn chỉ có thể liều chết để bảo hộ người thôi, nguyện hy sinh tính mạng mình đền đáp cho người! Như nhận biết được thiếu chủ sắp nguy hiểm mọi gia nhân trong Vân Gia Trang đều tự thân hướng tới những ám vệ của triều đình mà cùng nhau nguyện tử.

Tần Tổ Di nhìn thấy cảnh này tâm có chút hoảng hốt hiện tại chưa đến tới hân, nàng cùng hân làm sao có thể rời khỏi đây a? Nhìn Dật Phong, Thanh Vi Du sớm đã gia nhập cuộc chiến, Khanh Hân hân ta cũng bắt đầu điên cuồng xông vào giết những tên ám vệ. Nàng nắm chặt tay Vân Phong cứ theo hân mà chạy, ai ngờ những tên ám vệ đó có mục tiêu là nàng, cứ theo sát nàng cùng Vân Phong không buông, cũng vì che chở nàng mà y phục bạch y trên người hân đã sớm bị nhuộm đỏ huyết trong khi nàng chỉ bị thương ở một chút cánh tay.

Dật Phong từ xa nhìn lại nhếch môi cười bỗng chốc nhìn thấy một vết sẹo nhỏ ở cổ tay Tần Tổ Di trốn mắt nhanh chóng phải thêm nhiều ám vệ tới bên Tần Tổ Di muốn gây sát nàng ta, vì hân nhận ra nữ nhân đó, nữ nhân thâm hiểm ác độc đó, Tần Tổ Di? Ngươi là muốn đến bên cạnh Du Nhi của hân để ám hại sao? May thay ngươi đã bị lộ, Du Nhi, ta giúp ngươi trả thù nàng ta.

Tần Tổ Di như nhận được nguy hiểm, đầu tự động quay lại đằng sau, còn chưa kịp định thần thì một bóng dáng bạch y đã xông đến đẩy nàng sang hướng khác, nàng ánh mắt tối sầm, nàng nhìn thấy nam tử bạch y phiêu giạt đó nhìn nàng cười thật ôn nhu, máu từ từ chảy ra từ nụ cười của hân, cả người hân như vậy ngã xuống. Nước mắt nàng vô thức rơi ra từng hàng, lồm cồm bò đến bên cạnh nam nhân bạch y, nâng đầu hân dậy vô vô: “Vân Phong! ngươi.. Ngươi đang đùa ta a? cư nhiên như vậy học máu, bệnh lại tái phát phải không? Mau nói cho ta a!” Tần Tổ Di nàng khóc, nhìn nam nhân vì nàng mà đỡ một kiếm xuyên thân, lúc ngã xuống kiếm vẫn như vậy cắm trong người hân khiến hân liên tục chảy ra huyết nhục, nước mắt nàng rơi từng giọt xuống mặt Vân Phong, mắt hân khẽ mở, làm Tần Tổ Di vui sướng nhìn hân hai mắt cứ như vậy rơi lệ môi hân vẫn nở nụ cười tươi như vậy nhìn nàng, tay run run hướng tới mặt nàng lau nước mắt miệng khàn khàn nói: “Cuối cùng, ta cũng có thể bảo vệ nàng, khụ... khụ... Thật may là nàng an toàn!” Vân Phong càng nói, máu từ miệng hân lại như vậy trào ra, nàng biết hân đang rất thống khổ nhưng mà hân vẫn đang cố gắng gượng cười để nàng an tâm Vân Phong tiếp tục lau nước mắt trên mặt nàng cắn răng gượng nói: “Nàng như vậy rơi lệ,... khụ khụ!... Nàng khóc... Thật...Xấu! Nhưng là ... Ta...khụ khụ.. Vẫn như vậy... Yêu nàng..”

Tần Tổ Di mặt vẫn như vậy rơi lệ, tay hướng miệng hân mà chặn máu, tay còn lại đưa xuống vết thương còn cầm kiếm kia chặn nốt nhưng máu cứ như vậy trào ra nhanh hơn, Tần Tổ Di hoảng hốt khó khăn: “Vân Phong.. Đừng nói.. Đừng nói nữa, ta dẫn ngươi đi tìm lang y, ngươi chịu đựng, chịu đựng!”

Vân Phong hân lác đầu, dùng chút sức lực cuối ép đầu nàng xuống, môi hân chạm tới môi nàng hôn nhẹ, chất chứa ôn nhu, Tần Tổ Di cảm nhận được mùi vị huyết trong mồm, nàng khẽ chớp mắt, hai hàng nước mắt chảy xuống hòa tan với máu, mặt đất, đầy mắt Vân Phong gọi lên ý cười, hai lòng nhắm mắt, từ khóe mắt của hân cũng lăn xuống một giọt lệ trong suốt, bị thương từ từ rơi “tách” xuống đất, thanh âm như có gì đó vỡ vụn.

Nhìn nàng như vậy không sao, ta thật an tâm, nếu còn có kiếp sau, ta nguyện bù nàng khoảng thời gian hạnh phúc, cùng nàng xây dựng một gia đình, cùng nhau có hài tử, dù là ta không có gì, nhưng nàng lại luôn chăm sóc ta! kiếp này là ta nợ nàng! kiếp sau, hân nhất định sẽ không làm nàng phải khóc, tại vì... Nàng khóc cư nhiên rất khó coi, nàng khóc là làm tâm hân đau gấp vạn lần! Nếu gặp lại nàng ở kiếp sau, hân nhất định sẽ không như vậy, là một phế vật, lúc đó, chắc chắn hân có thực lực để bảo vệ nàng, không làm nàng phải khổ sở! Nhất định!

Tay từ trên đầu nàng buông lỏng xuống, thẳng thừng đụng xuống đất, Tần Tổ Di rời môi Vân Phong hoảng hốt nhìn hân, mai uyển giờ đây đã nhuộm tất cả cánh hoa trắng tinh khiết thành màu đỏ chói mắt, cánh mai mang theo ít máu khẽ run lên, cánh hoa nhuộm màu cứ thế rơi xuống thê lương

”Vân Phong, Vân Phong... Ngươi lừa ta! Ngươi nói sẽ cùng ta chạy, cùng ta ngao du bốn bể, cùng hưởng thụ, Tại sao phải thay ta đỡ? Tại sao ngươi lại không nói gì? .... Ngươi lừa ta... Ngươi nhẫn... Tâm lừa ta! “Mau tỉnh, ngươi mau tỉnh cho ta, mau hướng ta mở mắt giải thích...! Tần Tổ Di ôm lấy bóng dáng của Vân Phong vào ngực gào lên đầy thê lương, ánh mắt nàng tự động nhớ lại, hân đối với nàng ôn nhu, cẩn thận, vì nàng hướng phòng bếp làm thực, vì nàng không ngại hạ thấp thân phận, hướng nàng an ủi, luôn cẩn thận, tôn trọng nàng,... Vân Phong...? Tại sao...? Tại sao ta biết trước được kết thúc của ngươi nhưng lại không thể nào thay đổi? Ta không hề muốn ngươi như vậy rồi đi,... Ta còn chưa kịp nói với ngươi..

”Ta... Yêu.. Ngươi! “Tần Tổ Di mặt sẫm đầy lệ ôm lấy bóng dáng sẫm lạnh của Vân Phong, kiểm chế từng tiếng nấc thì thầm vào tai hân, nước mắt cứ như thế chảy xuống, trong mắt nàng, giờ chỉ có mỗi thân xác của Vân Phong, trời cứ thế tối đi xuống, móng tay nàng bắt đầu chuyển màu đỏ, mái tóc đen mượt của nàng cứ như vậy bay tán loạn trong gió, cầm lấy thanh kiếm còn đâm trong ngực Vân Phong nhẹ nhàng rút ra như sợ làm hân đau, nhẹ nhàng đưa thi hài hân lên lưng chính mình, kiểm chế lực đạo nhẹ công bóng dáng Vân Phong bước đi, hai mắt nàng đỏ ngầu, trong đầu cứ như vậy hiện lên hai từ: “Trả thù! Trả thù! Trả thù!”

Nàng mang Vân Phong đi ngược trở lại hướng hai người vừa chạy, mai uyển sớm đã xơ xác, nàng lạnh lùng quét mắt truy tìm tên ám vệ muốn sát nàng, tên đã sát hại Vân Phong của nàng không hề chú ý đến Dật Phong cùng Thanh Vi Du nhìn nàng mà giật mình, xung quanh nàng có vô cùng sát khí nồng đậm không ai dám tiến tới mạo phạm, mắt phượng mị hoặc liếc tìm mục cho những gia nhân Vân Gia Trang còn sót lại nồng đậm bị thương mà quý xuống trước nàng. Chỉ còn hơn hai mươi tên ám vệ nhìn nàng, lạnh lùng di chuyển, bóng dáng của nàng cứ như vậy vô hình, lúc nàng vừa dừng lại đứng sau lưng Thanh Vi Du cũng là lúc cả hai mươi tên ám vệ đó mất đầu ngã xuống, móng tay đỏ nhọn của nàng dùng trên của Thanh Vi Du làm Dật Phong và Khanh Hân lo lắng nồng đậm tỏa sát khí.

Tần Tổ Di bị thương nhìn hai nam nhân đang vì người mình yêu mà lo lắng, Vân Phong của nàng cũng đã từng như vậy nhìn nàng..

”Vì sao.... Vì sao các ngươi còn sống? Vì sao các ngươi còn sống mà ..hân lại chết?” Tần Tổ Di điên cuồng dùng tay chỉ lên bóng dáng Vân Phong lạnh ngắt sau lưng nàng, mắt đầm lệ: “Chỉ vì các ngươi là nhân vật chính và đại boss sao? Tại sao cứ như vậy phải đối với chúng ta? Ta còn sống vì là đại boss của truyện sao? Vân Phong.. Hân thì từ vì chỉ là một nhân vật vốn nên hi sinh sao?”

”Thanh Vi du! Cái gì ta cũng nhường người trao cho ngươi mà không ai thông cảm với ta ngoài A Diên, cái gì ngươi cũng chiếm được từ ta, tại sao? Tại sao Tần Tổ Di ta phải chịu những sự căm ghét, nhận danh hồng, bị ngược đãi, tâm?” “Nói đi, các ngươi nói thử đi, các ngươi chưa lần nào hiểu được vết thương ta mang hay nỗi lòng ta chịu đựng!”

”Dật Phong! ta cùng ngươi thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, ngươi vì nàng mà hủy đi thanh danh của ta, ta không nói, cùng phụ thân ta thông đồng kế hoạch ta không nói, ta bị đuổi đi cũng không sao, ta chỉ mong được bình yên sống ngươi lại nhẫn tâm phá hoại chúng ta, cho rằng ta chuẩn bị hướng tới Thanh Vi Du liệt sát! Ngươi không thấy là lúc đó ta đang bị áp chế nội công, chạy đi cùng Vân Phong sao? Lúc đó ta đang trốn chạy! là trốn chạy a!

” Khanh Hân giáo chủ! Ta vì ngươi càng mất đi nhiều thứ, ta cho ngươi ngược thân ta cũng vì nhin ngươi đã cứu ta, không dám chống trả vì ta biết ơn ngươi dạy ta võ công, nhưng qua đó, vì ngươi, vì ngươi mà ta không bảo vệ được nam nhân ta yêu nhất, nhìn hân chết trong lòng ta, ngươi có biết ta đau kinh khủng tâm? Đến lúc hân buông tay tử, ta mới lấy lại được võ công của mình! Ha ha ha... cư nhiên hân tử mới đến lúc ta nhận lại võ công! Ha... Ha “

Lúc đầu nghe Tần Tổ Di nói, cả ba người đều không hiểu, về sau đến đoạn nàng chỉ trích từng người một, cả bọn hân mới hiểu ra, nàng bị chính bọn hân ngược thành như vậy, nàng không làm gì ai, chỉ là bọn hân lo nghĩ mà nói lung tung, cũng không nghĩ gì mà cứ nhằm vào nàng, lo sợ nàng có chủ ý xấu lên người bọn hân. Nhìn Tần Tổ Di từ từ buông móng tay độc xuống, không còn trên cổ Thanh Vi Du hai nam nhân thờ phào nhẹ nhõm muốn tiến đến, nhưng bị Thanh Vi Du ngăn cản.

” Tần Tổ Di! Ngươi như thế hận bọn ta là đúng, ta không trách ngươi cũng không dám cùng ngươi cãi lí, ta biết ngươi sớm thương tổn, hai nam nhân đó cũng làm ngươi tổn thương nhưng...” Thanh Vi Du chưa nói xong, Tần Tổ Di đã công Vân Phong phi thân đi đầu mất, nhưng nàng nhận ra Tần Tổ Di trước khi đi có nhìn bọn nàng đầy tia căm phẫn và sát khí.

Môi mông Thanh Vi Du khẽ mở, một giọt nước mắt lăn xuống: “ Tần Di Di muội muội! Ti Ti..Xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1: Trả thù ! bắt tay

Trong truyện mà Tần Tổ Di xuyên vào có đặc biệt bốn đại quốc không nên dây vào, mỗi quốc trong này đều ẩn chứa những kiểu hình riêng biệt như Thiên Quốc, quốc gia nắm trong tay binh quyền của võ lâm cao thủ, những binh sĩ của quốc đều là người của giang hồ với nhiều môn phái khác nhau, chính phái ngang nhiên là được triều đình Thiên Quốc trọng dụng, võ hơn văn chính là điển hình tại quốc gia này.

Tiếp đến là Chiến Quốc, quốc gia này nắm trong tay những lượng thu thập tin tức khổng lồ, là nơi tiếp nhận và là nơi ác nhân đầu quân, tà phái đầy đủ loại võ công quý nị đều tề tựu tại chỗ này, là quốc gia bao trùm và thu nhận những võ công quý dị, thu thập đầy loại độc dược, độc vật, và ngay cả nuôi cô độc. Nơi này là nơi những sát thủ máu lạnh vô tình được huấn luyện qua.

Tiếp là Mỹ Quốc, cũng như tên gọi tất cả nhân trong này đều rất mỹ, là nơi coi trọng mưu trí, luôn dùng mưu, trận địa để cản đường và thu phục địch, đây cũng là nơi mà nam nữ tử cũng có thể gần được gọi là ngang hàng nhưng căn bản nữ nhân nơi này cũng không phải nữ tôn, chỉ hơn nữ nhân ở quốc gia khác hơn một chút. Nữ tử nơi này cũng đều có thể cầm quân và cũng có hơn phân nửa lính là nữ nhân. Và nơi này cũng đồng ý những người cùng giới đều có thể thành hôn.

Cuối cùng là Khởi Nhẫn Quốc, là nơi mà đều coi trọng cả văn lẫn võ, vừa có tài vừa có trí tuy nhiên người nơi này đều rất hung tàn, bạo ngược luôn xuất hiện, trong này chỉ có một câu thông dụng, ai mạnh người ấy thắng, tướng lĩnh trong triều đều được huấn luyện đến mức độ vô tình ngạo mạn, giết người không chớp mắt, trên sa trường thì được gọi là tử thần kim giáp, dù là người đã quy hàng muốn làm nô lệ cũng không tha. Tại biên giới người dân của nước khác đều không dám tới gần biên giới nước này, những ngôi nhà gần tại đây sớm đã bị bỏ hoang.

Trong một căn nhà hoang tồi tàn gần đó một nữ tử mặc xanh bạch y phục sớm đã bị toi tả, tóc tai bù xù, làn da lấm đầy bùn đất đang ngồi ngay ngắn dưới giường, nữ tử đó cười nhẹ nhàng nhìn lên trên giường là một thi hài nam nhân sớm đã bốc mùi nhưng nữ tử đó một cái nhăn mặt cũng không có chỉ nhẹ nhàng lau lau vụn tay dùng khăn sớm đã nhàu nát lau mặt cho thi hài nam nhân đó, từ từ lau đến phía dưới bụng nụ cười dịu dàng của nữ tử đó bỗng chốc cứng đờ, môi mấp máy không thành lời tay run run cầm khăn cứ xoa đi xoa lại lỗ hổng giữa bụng “ Tách “ Một giọt nước mắt rơi xuống, nữ tử toàn thân run rẩy nhẹ nhàng tựa đầu lên bụng nam nhân, nước mắt cứ như thế rơi xuống:

” Vân Phong...Ngươi không phải muốn cùng ta ngao du sao? Giờ ta mang ngươi tại chốn này, không ai tới để làm phiền chúng ta đâu... Tại sao ngươi vẫn ngủ như vậy a? Thật chán ghét! Tần Tổ Di ta luôn tại nơi này chờ ngươi tỉnh... Ngươi vậy mà ngủ thật lâu! Nữ tử đó không ai khác là Tần Tổ Di, từ sau khi nàng li khai đám nhân vật chính đó nàng liền vô phương mà đi, tâm thức cứ như vậy hoảng loạn mà tới chỗ này một tòa thành sớm bỏ hoang, nàng cứ như vậy chọn đại một nhà mà ở, một tháng nàng đã không chớp mắt để trông chừng thi thể của Vân Phong, nàng sợ mình vừa nhắm mắt thì Vân Phong sẽ biến mất, y phục cũng chẳng cần thay, từ lâu việc sạch sẽ đối với nàng là chuyện thừa, mất đi hân nàng mới nhận ra là nàng cần hân đến như thế nào, cư nhiên đến lúc mất đi hân thì nàng mới nhận ra nàng sớm trao tâm, thật tâm trao cho hân, ha ha cuộc đời thật trở trêu.

Tần Tổ Di vừa cười vừa khóc, khuôn mặt cứ như biến dạng đi, một tay nàng chạm vào ngực mình, tâm nàng thật sự là đau quá mà, một tháng nay không chớp mắt sớm là quá hạn với nàng dù nàng là người có võ công nhưng cũng chỉ có thể trụ được đến đây, nói cho cùng nàng là người vô dụng! Tần Tổ Di suy nghĩ mất còn mang lệ mà từ từ khép lại, thiếp đi.

Nàng cũng như vậy vừa phát hiện ra đây là biên giới của Thiên Quốc và Khởi Nhẫn Quốc, một vương quốc tàn nhẫn, nhưng mà nàng nàng không ngại, chỉ cần được bên cạnh hân là tốt rồi, nàng không hề sợ, đặc biệt là tên nam phụ thứ ba tiếp theo sắp ra sân.

” Tại sao...? Tại sao nàng không mai táng ta? “ Một thanh âm dịu dàng đầy bi thương vang lên bên cạnh nàng, trầm thấp ôn nhu có chút xót sa làm Tần Tổ Di hoảng hốt mở mắt vui mừng nhìn quanh nhưng xung quanh cứ như vậy trống rỗng, thân xác của Vân Phong vẫn còn tại đấy, trên giường nhẹ nhàng không chút hô hấp làm Tần Tổ Di thất vọng thờ dài... Nàng là đang bị ảo tưởng rồi! Nhưng có chút gì đó làm nàng đau lòng vuốt ve khuôn mặt sớm bị

phân hủy của Vân Phong run rẩy phát ra âm thanh:

” Vân Phong... Giờ ngay cả chàng cũng muốn rời xa ta ta sao? Ta chỉ là muốn nhìn chàng mỗi ngày mà cư nhiên, chàng cũng không muốn ở lại lại cạnh ta.. Còn báo mộng cho ta! Thật quá đáng... Nếu mai táng rồi thì làm sao ta có thể..., Nhưng là chàng không muốn thấy ta đau khổ sao? Vậy... Sáng mai ta sẽ thành toàn chàng...Mai táng cẩn thận!”

Tần Tổ Di xoa xoa khuôn mặt từ từ của Vân Phong chậm rãi cười thật tươi nhưng trong lòng nàng vô cùng hỗn loạn, tâm như ngừng lại, hô hấp khó khăn mới nói ra. Nàng là đang làm khổ Vân Phong a? Cư nhiên là giữ hân lại bên người thì chính xác là nàng đang làm khổ bản thân mình cũng như là tận mắt nhìn thì hài hân phân hủy tâm sẽ lại càng đau hơn... Hân đối xử tốt với nàng như vậy mà nàng lại ích kỷ không muốn để cho hân siêu thoát sao? Cư nhiên nàng vô tâm đến vậy! Tần Tổ Di ngồi nhìn thân xác Vân Phong mắt chậm rãi rơi ra giọt nước mắt: “Tạm biệt chàng.. Vân Phong. Tướng công! “

Đêm vẫn như vậy trôi qua nhanh, bên cạnh tòa nhà từ từ bốc lên chút khói rồi cứ như thế ngôi nhà đó bị ngọn lửa nuốt trọn, Tần Tổ Di cầm đuốc đứng ở ngoài nhìn vào trong mà cười lên hạnh phúc, nàng thấy, nam nhân của nàng nhìn nàng cười thật tươi trong khói lửa hạnh phúc nhìn nàng rồi tan biến khi ngọn lửa cùng tòa nhà thành mảnh tro rụi, sự chống lực của nàng sớm không còn, đuốc rơi xuống, người cũng như vậy mà thẳng thừng quỳ xuống mặt đường, hai tay cũng vô lực chống xuống.

Tần Tổ Di, người là cái thảm hại, là tên thất bại, cư nhiên biết được diễn biến câu chuyện mà không thể làm gì được, cư nhiên có võ công mà bị người khác chế áp, lại nhẫn tâm làm hại một nam nhân yêu người vô cùng, người là cái sao chổi khác tinh a! Tần Tổ Di cắn môi đến bật máu liên tục đầm tay trái xuống mặt đất đầy sỏi đá trầy xước một mảnh vẫn không dừng lại cho đến khi trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh một đôi nam nữ nhân bạch y phiêu dật, mỹ hoặc và tiên nữ, ánh mắt nàng lộ ra sát khí, lại nghĩ đến một nam nhân mặc hắc y đi đằng sau đôi nam nữ trích tiên đó tâm nàng lạnh dần chậm rãi phun ra một câu không nóng cũng không lạnh:

” Dật Phong, Thanh Vi Du, Khanh Hân, đó là điều các người muốn sao? Muốn nhìn người ta khuất phục làm người người của mình sao? Ta vốn có thể phá hoại các người, có thể thay đổi cả diễn biến, nhưng ta không làm...! Muốn yên lặng để nhìn tình tiết của truyện nhưng mà các người... Chính các người bắt ta đi đến con đường này, trả thù sao? Ta không làm được....Nhưng ta muốn phục thù, những tên đã làm ta và Vân Phong của ta thành như vậy! Đừng tưởng nữ phụ là không có thể lực...! Ha ha ha ha!”

Tần Tổ Di ngẩng mặt lên trời cười to sau đó từ từ bước tới cánh cổng ngăn cách biên giới, nhẹ nhàng mở ra, cười đầy sát khí: “Khởi Nhẫn Quốc... Đây là nơi phù hợp với ta...! Chờ ta, tàn nhẫn quốc gia.

Thân ảnh của Tần Tổ Di từ từ biến mất sau khi cánh cửa khép lại, cánh cửa vẫn như thế sừng sững nhưng mà cánh cửa nơi mà Tần Tổ Di nắm vào sớm đã in sâu một đạo bàn tay, cũng có vài vết xước trên cánh cửa hồng đỏ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: Trả thù ! bắt tay (2)

“Két “ Một tiếng động từ cửa thành vang lên khiến mọi người dân trong Khởi Nhẫn Quốc hơi hơi bất ngờ, tạm dừng lại những công việc buôn bán, tán dóc, những nam hán hay nữ tử đều từ từ lâu chạy ra ngó nhìn, cả toàn dân đều hiện lên chung một suy nghĩ:

Khởi Nhẫn Quốc bọn họ từ lâu đã không có ngoại nhân rồi a!

Cả phố xá hiện giờ gần như là đã bị nghiền tắc, mọi người thập phần chờ mong ngoại nhân nào mà lại dám cả gan công khai vào nơi hung tàn này. Những nữ nhân thì cười lên hung tàn, liếm liếm môi như đang chờ con mồi, những nam tử hán thì cười to, bẻ tay răng rắc rồi cầm lên luôn những binh khí, ánh mắt lộ ra tia muốn giết người sắc bén, tất cả đều đang chăm chú nhìn thì thấy một thân hình rất chi là..” Nhỏ bé “ So với những nữ tử tại đây.

Các đại hán sừng sốt thất vọng, có nam nhân bất ngờ quá mà làm rơi binh khí luôn xuống đường trường mắt lờm bõng dáng có chút nhu nhược yếu đuối của bóng dáng nữ tử vừa bước qua ranh giới đang nhẹ nhàng dùng chân đá ra sau khiến cánh cửa lần nữa đóng vào.

Thân ảnh đầy bốc mùi rất khó ngửi, từ xa đã ngửi thấy vị chua, tóc tai tán loạn bù xù, thân y phục lại rách rưới, phát ra vô số mùi tanh tương, khuôn mặt sớm lấm đầy bùn đất không rõ dung mạo thế nào nhưng nhìn không có vết hầu nam nhân liền đó là nữ nhân.

Thấy bóng dáng kia các nữ tử cư nhiên là hùng dũng đến mấy cũng phải lui ra xa, tuy là quốc này hung tàn nhưng lại không thể không nói là quốc gia toàn dân mắc bệnh sạch sẽ, cư nhiên hôm nay cổng biên giới mở, vào nước bọn họ cư nhiên là một tên ăn mày...Khởi Nhẫn quốc chưa bao giờ xuất hiện thân phận bản hân, ngay cả một cái nhà rách nát hay dột mưa đều không có a, hùng mạnh một quốc mà cư nhiên lại để một nữ ăn mày thành thói mà chọn làm gia cư?... Không có cửa đầu. Dân Khởi Nhẫn Quốc khinh thường nhìn nữ nhân bốc mùi đang tiến lại gần, tưởng nàng muốn gây sự một nữ nhân không do dự vung nắm đấm thì “ Vút “ một cái cả cánh tay nữ hân đó đã bị nữ tử thân hình nho nhược vịn gãy giòn tan mà không mất chút công sức nào làm cho cả dân thị trấn đó vội lui ra sau vài bước đề phòng.

Đó đương nhiên là Tần Tổ Di, sau khi qua cánh cửa biên giới đập vào mắt nàng là một thị trấn vô cùng sầm uất, từ lâu nguy nga, nhà dân cũng vô cùng là tốt so với dân bên Thiên Quốc, hầu hết tất cả người ở đây bao gồm cả nam nữ đều mặc một bộ quân phục màu hắc nâu y lệ lên tính cách dũng mãnh, nhưng mà cái này làm nàng cảm giác đây không phải đường phố nhà, đây như là ở trong quân khu vậy, tất cả đều rất “ đồ “ Hơn so với nàng nếu hiện đại

mà có dàn quân nhân như vậy bảo vệ thì tốt biết mấy! Nàng đang suy nghĩ thì một nữ nhân lao tới, đương nhiên là nàng phản xạ nhanh nhưng không tốt không chế nên vận gãy tay nữ nhân đó rồi vứt đi mới nhớ đến đây không thuộc địa phận của mình a.... Sô xui xẻo!

Tần Tổ Di vẫn mặt lạnh nhưng trong tâm có một chút dậy sóng, liếc nhìn nữ nhân bị nàng vận gãy tay kia còn đang một chân quỳ dưới đất dùng tay còn lại ôm lấy bả vai trừng mắt nhìn nàng nhưng không có một tia rên rỉ vì đau xót nào làm nàng vô cùng khâm phục nhẹ bước tới điểm huyết đạo ngăn máu chảy, hướng nữ nhân đó cúi đầu: “Hán đại tì! Ta thật khâm phục ngươi như vậy dũng mãnh, thật xin lỗi vì thái độ vừa rồi!” Thanh âm thanh nhẹ phát ra không chút lạnh cũng không chút nóng chỉ là lộ chút mảnh ôn hòa làm nữ nhân đó mở to mắt nhìn nàng một hồi liếc nhìn các đại nữ nam hán khác đang đứng đây nhìn mình mà nhũn mày vì thiếu lễ độ, cắn răng đứng dậy, mặt nhễ nhại mồ hôi hướng Tần Tổ Di nói:

” Là ta thua ngươi! Sống chết hiện tùy ngươi sử lý! “

Tần Tổ Di nhũn mày rồi chợt nhớ ra người dân tại Khôi Nhẫn quốc có độ tự trọng rất cao, nếu khiêu chiến mà bị thua thì chỉ có thể làm nô cho người thắng mặc cho tên đó ra lệnh tự mình tử, chết hay làm gì cũng dám làm mà nếu hai người thì dễ che dấu mà hiện giờ nàng lại làm nữ hán đó mất mặt ngay tại giữa trấn thì danh dự này là coi như xong rồi đi. Tần Tổ Di bỗng chốc cứng lại lạnh lùng cào một ít móng tay lên da mình như tự chuộc lỗi với nữ hán đó rồi nhẹ phát thanh âm

” Vậy tì có phũ sao? Có chỗ nào hay không để muội tử này nghỉ chân chút nì? Sao? “

Nữ hán lại lần nữa tròn mắt nhìn nàng, trong đầu lóe lên suy nghĩ “Nàng ta hay không vô sỉ? Tự nhiên gọi nàng là tì tì? Nàng không được nhân gia giảng dạy sao? Sao nàng có thể như vậy thân thiết với một người muốn cùng nàng động thủ? “

” Ta... Đương nhiên là đều có phũ! Ngươi như vậy muốn ta thành nô tì của ngươi và phục vụ ngươi trong chính phủ của ta sao? “ Nữ nhân đó nhìn Tần Tổ Di nổi xung nhưng cũng không dám làm quá. Tần Tổ Di lúc này mãi nói quên nhìn nữ hán, giờ nàng mới tìm hiểu, nữ hán toàn da màu đồng nhạt, mắt bồ câu tròn hắc mâu, mũi không thô cũng không thấp, tóc dài được búi cao sau lưng rất khí thế, chỉ là cánh tay trái đó vì nàng mà hiện đã không còn nữa, Tần Tổ Di cảm giác thấy nhức đầu, vừa vào quốc mà lại hại thêm người, ảnh hưởng đến sinh hoạt nàng ta!

” Là! Nhưng mà tì không phải làm nô tì a! Ta muốn tì làm tì tì kết nghĩa nha! “

Một câu nói làm cả nữ hán đó và toàn nam nữ hán trong trấn đờ đồng loạt, sắc mặt trầm xuống đôi chút, bọn hán không biết nữ tử đó như thế nào mà vào được đây, cánh cổng sớm không có môn được a, một linh ngàn năm kiểm soát cũng không đứt mà lại bị nàng dùng một chân đá in hình bây giờ bọn hán mới thấy, tâm thấy may mắn vì không cùng nàng ta đụng độ rồi bị mất thanh danh như tiểu hán nữ kia.

” Cường nữ a! Phũ ta so với tên đó hơn rất nhiều a, ngươi hay không muốn đến phủ ta đi? “ Một nam nhân đại hán cũng nhận ra rõ thực lực của Tần Tổ Di bèn hăm hở muốn tiếp cận.

” Đi? Phủ ngươi làm sao độ được với phủ tam, nhị, đại của ta a? Nữ cường có muốn đến thăm chút chẳng? “ Một nữ tử khác cũng nhũn mày nhìn tên nam nhân đó cười khinh thường lại nhìn Tần Tổ Di về lấy lòng.

” Tốt nhất các ngươi khỏi tranh, phủ các ngươi nhỏ như vậy mà cũng thèm vào? Phủ ta đương nhiên là tốt nhất chỗ này nha! “ Một nam tử hán râu ria, cơ bắp cuộn cuộn nhìn, thanh âm ồm ồm cao giọng được phát ra.

” Cái gì nha Tào lão hồ? Cư nhiên tự xưng phủ lão đại? Phủ ta muốn làm tiểu cũng khó nha! “ Một nam hán thiếu niên kiêu căng hướng về phía nam hán đầy to khỏe bằng ánh mắt khiêu khích làm cả trấn đó bỗng chốc đều phát ra sát khí như có điện chớp đấu nhau liên hồi, không một chút ngần ngại, cả đám người đều có động lực cùng nhau hô một tiếng “ Xông lên “ Và cả đám nam nữ hán dơ nắm đấm hướng về phía nhau xông tới tung chiêu để lại Tần Tổ Di ngơ ngác đám chiêu nhìn còn nữ hán đó vẫn đứng yên chậm rãi hướng Tần Tổ Di giải thích:

” Dân đây đều là như vậy, đấu với nhau cùng dân thì sẽ không dùng kiếm hay vũ khí, mọi người ở đây đều nóng giận như vậy chuyện này xảy ra thường ngày! “

Tần Tổ Di ánh mắt lạnh, môi tái nhợt hướng nữ hán đó cầm tay chạy đi mặc lại những người hung hãn đó, như nhớ ra cái gì nàng quay đầu lại hướng nữ hán mở miệng: “Tần Tổ Di! Tì có thể xưng ta là Tiểu Di Di hay Tiểu Di đều có thể.”

” Tâm Hòa... Cái đó là tên ta!” Nữ hán cắn môi quay mặt đi nơi khác mở miệng sau đó liền hướng một ngã rẽ mặc lại con đau mà nắm tay Tần Tổ Di hướng vào trong một phủ đệ, xung quanh trông ít hoa nhưng sớm héo, cả phủ có trang viên, ba căn phòng, cũng có vài con vật bị lột xác phơi khô ngoài gian phủ, nhưng chỉ có vài gia nhân chăm chút. Sau khi mang Tần Tổ Di vào phủ, Tâm Hòa vội vào phòng băng bó vết thương mặc cho Tần Tổ Di ngồi ngoài chờ. Lúc nghe được tiếng thút thít từ trong phòng Tần Tổ Di bất đắc dĩ thở dài một hơi, Tâm Hòa này là cố gắng giả trang tính tình nam nhân a, vì trang mà nàng cũng như thế bất đắc dĩ xuất thủ, ngồi tựa ngoài cột ngắm mặt trời dài một hơi.

Tuy là nàng biết trấn đầu tiên là Tần Khôi trấn, dân nữ cường đây nhìn đều vô cùng hung hãn nhưng thực chất chỉ luyện vài chiêu phòng thân, vẫn chế độ nam tôn nhưng trấn này hầu hết đều trang, không dân nào ở đây biết võ cả, họ muốn làm thế để được quân binh chú ý nhưng mà cái này làm sao có thể qua mắt được hán ta?

Hán ta là ai ư? Nam Phụ thứ ba, là nhị vương gia biến thái tàn nhẫn, trong truyện tả hán dũng mãnh, dung nhan chính trực, anh tuấn, nhưng mà hán cũng chính là người nắm luôn binh quyền, tự mình tham chiến, trên người luôn mặc một bộ quân phục huyết hắc lâu lâu mới đổi sang một bộ hoàng bào phục lúc lên triều. Tên này đặc biệt biến thái với địch tàn nhẫn với quân, nhưng chưa bao giờ phản bội lời thề hay chính mình giết quân mình. Người ta gọi hán là “ Tần Vương “ dân trong này thì ca tụng hán hết cả lời, nói cho cùng hán cũng không đến nỗi chỉ là thanh danh của hán khắp tam quốc thì bị bóp méo vô cùng nên ai cũng tin hán là một cái tên thích ngược nhân, biến thái.

Nàng thật sự muốn hấn tương trợ, có hấn làm chỗ dựa thì nàng cũng không cần phải trốn tránh như trước, lúc đó nàng có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện trước mắt những tên đã làm nàng và... Phải khổ, nhất định cơ hội này là không thể nào bỏ qua được. Tần Tổ Di tự nhủ sau đó đi tới gian phòng mà gia nhân chỉ lạnh lùng bước vào an tâm gia tăng võ công mà không lo có ai theo dõi.

***** Gắn biên giới Thiên Quốc*****

”Ngươi cứ như vậy không tra được? Một nữ tử mà không tra ra được?” Một nam nhân mặc hắc y, tay đập bàn thái độ, bức tức, nhìn những tin tức ít ỏi nhưng không tra ra được cái gì làm hấn vô cùng khó chịu, hơn một tháng rồi mà nữ tử đó không quay lại ma giáo, vì một tên nam nhân mà nàng ta cả gan li khai ma giáo? muốn thoát ly khỏi tà đạo võ công? Tên nữ nhân này càng ngày càng vô phép tắc cư nhiên theo đuổi hấn hai năm mà giờ vì cái tên đó mà không bên cạnh hấn, cũng không tới những nơi nàng ta hay lui tới.

Hấn không hiểu Tần Tổ Di cũng không hiểu tình cách nữ nhân là như nào, nhưng mà nếu đã thành người của hấn thì chỉ nên làm một con búp bê bên cạnh hấn mà thực thi nhiệm vụ thôi, vốn đã là người của hấn thì chỉ nên ở bên cạnh hấn, không cần phải vô phép tắc, người như vậy hấn đã sớm bỏ cổ nhưng là nàng ta còn có công dụng làm hấn tỉnh tâm, vậy nên khi bắt nàng về nên trói lại mà từ từ khiến nàng vì bản thân mà hạ hỏa.

”Tần Tổ Di! ngươi tốt nhất đừng để ta lần ra bằng không ngươi sớm sẽ không còn toàn hình! “Nam nhân hắc y đó cắn môi rồi cười, một nụ cười ẩn dấu đầy tia nguy hiểm khó lường, ánh mắt như phát ra sát khí, phát tay áo truyền lệnh: “Đại, nhị, tam, ngũ hộ pháp! Mau truy tìm tung tích tội đồ tứ hộ pháp ma giáo, chỉ cần bắt được nàng không cần nguyên vẹn nhưng vẫn cần phải sống, có thể trực tiếp phế nàng võ công hoặc chặt gãy chân nàng ta! Không nhiều lời, truy tìm đi! “

”Giáo chủ... Tại sao..Tại sao tiểu thư ta lại là tội đồ a? Người có hay không nhầm lẫn gì đi? “Một nữ nhân khuôn mặt sắc sảo kiều mị, môi hồng nhẹ cánh đào, mắt phượng lóe lên tinh quang, tóc đen búi cao, toàn thân hắc bạch y quý dị, bên hông đeo cong đao lưỡi quỷ một chân trên nền đất lạnh ko tin nổi mà há hốc mồm

”Ngũ hộ pháp! Căn bản là Tần Tổ Di vì một nam nhân mà phản giáo, giờ giáo chủ phái ngươi đi cũng không muốn thực hiện? Hay A Diên muội cũng vì nàng ta mà cam nguyện phản? “Một nữ tử mặc bạch y, ngoài khoác một sa bạch mỏng manh, y phục cùng với A Diên có chút tương tự một thân áo hở bụng, phía dưới mặc một thân bạch y nốt, đầy quyến rũ, khuôn mặt như ngọc, môi mông có chút trắng, làn da mịn màng trắng nõn như ngọc bích, mắt phượng đa tình, tóc dài buông thả xuống, duy nhất cổ định cài hai bông hoa mẫu bạch đơn, đầy sức cảm dỗ.

A Diên nhũ mảy, bỗng chốc nàng nghĩ tới nàng là gia nhập ma giáo cùng thời điểm với Tần Tổ Di tiểu thư chỉ là huấn luyện sớm hơn đôi chút vì nàng chịu nhiều ngược quen rồi mà tiểu thư thân thể nhu nhược nên bất tỉnh cư nhiên lâu, nàng là chọn song đao kiếm pháp, người huấn luyện nàng đương nhiên là Hoạn Phong vì hấn ta cũng luyện môn kiếm pháp này, ai ngờ hấn ta đối với nàng vô cùng tốt tuy so với Tần Tổ Di tiểu thư còn hơi kém nhưng là rất tốt so với mấy tên ở đây làm nàng vô cùng cảm kích. Cư nhiên sau khi tiểu thư tỉnh dậy và huấn luyện xong, người luôn quán lấy Hoạn Phong làm nàng không biết có chút gì mà khó chịu, tâm bứt dứt, cuối cùng nàng có chút không tình nguyện mà muốn rời đi thì bị Hoạn Phong ôm lại và nói là kế hoạch làm nàng nhận ra chân tình của hấn với nàng và người bày ra không ai khác là tiểu thư nhà nàng. Ai! Bị thương là nàng bị gạt.

Nàng hiện là ngũ hộ pháp cai quản phía Bắc của Chiến Quốc nên lâu rồi không có cùng tiểu thư gặp mặt mà giờ lại bị giáo chủ triệu tập về để truy sát tiểu thư làm nàng vô cùng hoảng hốt, A Diên nàng hiểu rõ tiểu thư hơn cả chính mình thì nàng làm sao sẽ nghĩ đến tiểu thư li khai? Tiểu thư giúp nàng thật nhiều mà nàng chỉ có thể lâu lâu cùng Hoạn Phong sang Thiên Quốc vì nhiệm vụ mà tranh thủ cơ hội gặp mặt. Nàng hiện giờ phải làm sao đây? Làm sao để bảo vệ tiểu thư?

”Tam hộ pháp Lăng Lăng! Ta muốn ngươi nói năng cho đúng quy củ! “Một nam nhân mặc hắc pha bạch y đứng đằng sau A Diên phát ra sát khí lạnh lùng trừng mắt nhìn nữ nhân tên Lăng Lăng, tay khẽ nắm vào đuôi kiếm sát bên hông làm nữ nhân đó thức thời mà ngậm miệng không nói

”Đại hộ pháp bảo vệ thể tử a! Tới đây Lăng Lăng, Phi Tiểu nhị pháp ta bảo vệ ngươi! “

Một nam nhân mặc xanh y, tay cầm ô hào hoa phong nhã, nhìn rất giống kiểu thư sinh hướng tới phía Lăng Lăng làm động tác ôm chạy tới thì bị một cái phi tiêu cản trở. Lăng Lăng trừng mắt nhìn Phi Tiểu đề dọa nhanh chóng muốn phi ra hơn chục phi tiêu nữa thì bị âm thanh lãnh hàn làm cho giật mình.

”Các ngươi coi bốn tọa là không khí sao? Còn không mau đi tìm, coi thường lời ta nói?” Thanh âm trầm thấp mang theo điệu bộ lười nhác nhưng chưa đầy đe dọa ngồi phía trên. Tức thì tất cả quỳ xuống nhận tội lại bị phái đi luôn không chút do dự, bốn người hướng đi bốn phía. A Diên cùng Hoạn Phong đứng dậy nhìn nhau rồi cùng hướng ra ngoài phi thân mỗi người một ngã.

”Tiểu thư? Người là có đang nghĩ đến A Diên chăng? “

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bắt tay vương gia ! bỗng dưng nàng có hài tử !

Tần Tổ Di một đêm khoanh chân ngồi tu luyện trên giường, y phục hay làn da vẫn đều như vậy chưa qua một lần tắm rửa, mồ hôi đầy mùi ô uế phát ra khắp phòng nhưng không làm nàng cảm thấy khó chịu, qua một đêm tại tiểu phủ như này nàng sớm đã có kế hoạch rời khỏi, nàng không hề quên mục đích đến đây của nàng, nàng hiện tại thật muốn nhanh chân phi thân đến kinh thành nhưng mà hiện tại nàng liền để Tâm Hòa ti dưỡng thương. Nàng nhớ

lại trước khi đến đây, hiện đại với cổ đại, xuyên không hay nữ phụ ...nàng cũng chịu số phận ai oán như này.

Hiện đại thì nàng là một cô nhi, đơn độc bị người khác vứt bỏ ngoài trời giông bão, sấm chớp giạt liên hồi, sau đó nàng được một tí ti đưa về nhà nuôi dưỡng, nàng tưởng lúc đó nàng có gia đình, ai ngờ... vị tí ti đó vừa đưa nàng về chăm sóc không bao lâu thì bị tai nạn qua đời, người nhà tí ti đẩy coi nàng là cái khắc tinh, liên tiếp xua đuổi nàng.

Nàng lại trở thành một người vô gia cư, nhưng nàng lại được một xấu xí nhận nuôi, người đó đối xử với nàng rất tốt, tuy mặt nhìn rất xấu, biến dạng nhưng luôn cố gắng chiều cố thật tốt với nàng, giúp nàng có tiền đi học.

Tí ti đó cùng nàng sống tạm bợ ở những chân cầu, cùng nhau ăn xin sống tạm qua ngày, xin được tiền hay đồ gì tốt đều hướng nàng đưa trước tiên, tí ti mỗi lần đưa nàng đồ vật đều cười thật tươi, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng mặc kệ bản thân mình lời thôi léch thếch như thế nào, tóc tai rối ra sao, vị tí ti đó luôn bảo vệ nàng, không cho những đồng học sĩ nhục nàng và tí ti đó luôn đưa nàng những bộ quần áo cũ xin được từ những người hảo tâm có ý giúp... Tất cả đều đưa cho nàng mà còn chính mình thì vẫn một bộ quần áo rách rưới và chẳng chít đó. Nàng lúc đó cảm nhận được hạnh phúc.

Một buổi chiều nàng đi học về thì nhìn thấy một nhóm tùm năm tùm ba với nhau chỉ trỏ gì đó, nàng hiếu kì chạy vào xem thì ai ngờ thấy chính vị tí ti của mình đang bị những lão tử khác xông vào đánh, miệng không ngừng hô: “Xấu quỷ nữ! Dám trộm sách cũ của nữ nhi ta! Ta đánh chết ngươi, người không ra người, quỷ không ra quỷ!” “Lão hán vừa nói vừa đá vào bụng tí ti nàng đang nằm trên mặt đất ôm khư khư bảo vệ những quyển sách giáo khoa cũ sớm bị nhàu nát cần cẩn thận không rên lên chút nào. Lúc đó nàng lo sợ mặc kệ lão hán còn đang ra quyền, nàng một mực chạy vào ôm lấy tí ti khi đó to, hướng tí ti xin lỗi, là do nàng cần sách nên tí ti mới như thế vì nàng mà đi ăn trộm, tí ti nhìn nàng xông vào thì vô cùng hốt hoảng vội ôm nàng vào lòng che chắn những cú đá của lão tử đó... Lúc đó nàng cùng tí ti trở về chân cầu ôm nhau khóc, lúc đó nàng hứa sẽ học thật giỏi, có tiền, có quyền để bảo vệ người tí ti mà nàng thương yêu nhất.

Nàng giữ đúng lời hứa của mình, nàng học đại học danh giá, cao điểm nhất nước, đạt tám bằng giỏi trên tay, học bổng nhiều vô số. Từ những số tiền ấy giúp nàng cùng tí ti có nơi ở được gọi là nhà, một gian nhà cấp bốn, nói chung tuy nhỏ nhưng tiện nghi, sau đó nàng cùng tí ti mở tiệm cơm, tuy tí ti nhìn xấu nhưng tính tình cởi mở, ôn hòa lại dịu dàng nên quán cũng dần dần có đông khách... Chỉ là từ lúc nàng được đồng học tặng cho một cuốn truyện ngôn tình nàng lúc đó đọc xong liền nghiện, suốt ngày cứ mơ mơ tưởng tượng, truyện nàng mua càng ngày càng nhiều, tí ti biết liền tặng nàng một quyển để mong nàng sớm tìm được công việc, và ai ngờ chính quyển truyện tí ti tặng cho cũng là quyển nàng xuyên tới, nàng chỉ biết thở dài.

Lúc gặp được Tâm Hóa, nàng nghĩ ngay đến vị tí ti đó, ôn hòa nhưng dũng mãnh, yếu đuối nhưng luôn tỏ vẻ để bảo vệ người khác, trong truyện cũng không đề cập đến nhân vật này nhưng nàng nhận định Tâm Hóa sẽ là tí ti nàng, cũng như cố gắng chiều cố tốt cho tí ti đó.

Chấm dứt dòng hồi tưởng, Tần Tổ Di mặt mày xoa bóp đầu, nhẹ nhàng rời giường bước ra khỏi phòng hít thở hương thụ không khí trong lành, những nô tì ở viện vừa thấy nàng liền nhủu mày đen mặt vội lui ra xa mấy bước, mũi được hai tay che lại. Tần Tổ Di mặc kệ những ánh mắt khinh thường, chậm rãi hướng tới chính phòng của Tâm Hóa nhẹ đẩy cửa, vừa mở cửa nàng liền bị những mùi hương mỹ thực hấp dẫn nhìn Tâm Hóa đang ngồi mức canh uống thấy nàng liền không tự chủ mà bị sặc.

Tần Tổ Di thấy thế nhủu mày tiến đến hương lung Tâm Hóa vỗ vỗ cho dịu bớt rồi không kiêng kị mà ngồi tại đó lấy bát ra tự mức ăn, rất tự nhiên làm Tâm Hóa tròn phồng má trong đầu đều hiện lên từ vô liêm sỉ.

Bất chợt ngửi thấy vị chua, lại nhìn Tần Tổ Di vẫn như vậy cũ y phục bẩn thỉu, tóc tai bị mồ hôi làm bết lại, nhìn rất chi là ngứa mắt, cả người rung mình một cái lắp bắp hỏi:

”Ngươi... Ngươi cư nhiên hôm qua không tẩy trần? Ngươi không gội rửa thấy ngươi là một thối nữ a?”

”Chỉ là hôm qua mệt quên, vội lại ăn xong chúng ta liền tới kinh thành, không cần phí thời gian tại đây, mệt xem tí ti là dưỡng thương đã tốt, liền khởi hành đi!” Tần Tổ Di húp xong một bát canh bỏ bát xuống bàn lạnh lùng mở miệng nói, sau đó nhanh nhẹn đi ra ngoài để lại Tâm Hóa còn đang ngơ ngác sau đó vội ăn như hổ, nhanh chóng đặt bát đi thu dọn hành trang. Lúc Tâm Hóa bước ra cũng là lúc được Tần Tổ Di vác lên vai phi thân đi làm Tâm Hóa chán ghét dẫy dụa, “Ồi... Tiểu phụ của ta, chúng ta từ nay xa cách, ta sẽ nhớ ngươi, vàng bạc châu báu của ta!” Tâm Hóa đau lòng suy nghĩ lòng lạnh lẽo chảy nước mắt cam chịu, phần hận nhìn Tần Tổ Di đang mỉm cười coi thường nàng, ánh mắt như nói lên “Tí làm gì có châu báu mà tiếc?” Làm nàng run run rẩy rẩy thèm thức mặc kệ Tần Tổ Di vác đi.

*****Kinh thành*****

Sau mười ngày, Tần Tổ Di không nghĩ đến nàng khinh công bậc nhất như vậy mà những mười ngày sau mới đến tại chỗ này, nơi này đúng là sâm uất, nhà cửa pho pho như thế đông đúc, đặc biệt là lầu xanh chỗ này cũng nhiều vô kể, nói chung thì tại đây rất náo nhiệt, nữ tử tại đây cũng đều yêu điệu thực nữ, tiểu thư gia giáo, nam nhân thì cũng có thư sinh, công tử, các cấp phẩm không giống như cái trấn muốn trang làm quân sĩ kia. Tần Tổ Di không ngại ánh mắt coi thường nhìn nàng, liên tục đi trên đường mặc mọi người đều lui xa che mũi, có tiểu thư không chịu nổi còn nôn ọe liên hồi làm nàng cảm thấy như bị xúc phạm nhưng nàng không đến đây là du ngoạn, nàng còn là muốn tìm... Hân ni.

Nàng cùng Tâm Hóa mặc kệ tiếng xì xào bàn tán nhẹ bước tới phía gốc cây đại thụ mà ngồi nghỉ ngơi, Tần Tổ Di nhắm mắt cười, từ lúc nào người thích sạch sẽ như nàng lại có thể bỏ tẩy thân hơn cả tháng trời? Hiện tại nàng liền chỉ mong muốn bảo thủ sau sự việc của Vân Phong, nàng càng muốn từ, nhưng nàng mà từ thì ai sẽ thay nàng bảo thủ? Ai sẽ thay nàng giết những tên đã sỉ nhục và làm hại Vân Phong của nàng? Nàng không muốn để Vân Phong chết oan ức, vì trong này hẳn là người đối tốt với nàng sau A Diên. Chắc hiện giờ A Diên đang lo lắng cho nàng lắm đấy. Nàng sớm đã muốn hoàn tục xuất gia nhưng hiện giờ nàng không khác nguyên chủ này là bao, nàng cũng không thay đổi được chuyện gì nhưng mà nàng biết, nàng sẽ cố gắng không làm những người nàng quan tâm vì nàng lần nữa mà chết.

Tần Tổ Di cắn môi nhắm chặt mắt lại liên tưởng nhớ đến những ngày nàng được tựa vào Vân Phong mà ngủ dưới những gốc mai trắng dịu nhẹ... Khoảng khắc đó làm nàng thật sự rất hạnh phúc, môi nàng không tự chủ được mà lóc lên tia ưu thương, mắt nhắm nhắm Tâm Hóa ngồi bên cạnh phải nhủu mày suy

nghe “ Nữ tử cường hãn như vậy cũng có lúc lộ ra tia yếu đuối sao? Nàng ta đến cùng đã xảy ra cái gì mà trở nên thành như vậy? “

Lúc cả hai đang mỗi người một suy nghĩ thì một đạo âm thanh trống vang lên làm cả phố xá giật mình, mỗi người đều biết tự nhường đường cho một cỗ kiệu nhỏ xa hoa đi qua, kiệu tám người khiêng, rèm lụa làm bằng vải dệt tơ tằm thượng hạng khiến bao cô nương hay tiểu thư đều phải chói mắt vậy mà bị mang ra làm rèm che, gỗ mộc đàn trăm tuổi màu huyết tự nhiên cao quý, bao danh nhân thi ca đều muốn giữ làm trân bảo vậy mà bị mang ra không ngần làm thanh nâng kiệu, ngoài thì có hơn năm nữ nô tì, mười binh sĩ hộ giá đủ để biết người bên trong đặc biệt cỡ nào.

Dân chúng kinh thành như đã quen với nhiều quan lại hay đi thăm thú phố xá nhưng cũng mở miệng dò hỏi những người xung quanh

” Người có hay chăng nhận ra vị đại tướng nào trong đó chăng? “ Một nam sĩ cầm quạt nhỏ giọng hỏi một người bên cạnh.

” Người là ngoại nhân a? như vậy mà không biết? “ Là hải tử được vương gia chúng ta nhận nuôi a! “ Nam nhân bên cạnh nhìn nam tử đó bĩu môi khinh thường nói tiếp: “ Không biết vương gia chúng ta nhặt hải tử ở đâu, lại đối xử với hải tử đó như con ruột, người đến giờ còn chưa lập phi, hiện tại liền vì hải tử đó mà quên mất việc chung thân đại sự của mình!! Hazz! “

Bất chợt một nô tì bên cạnh kiệu vén màn lên thì thấy bên trong trống không, hốt hoảng hô dừng kiệu, cả năm nữ tì cùng toán lính vội chạy nhào ra xung quanh tìm, dân chúng cũng hơi hỗn loạn mỗi người chạy một ngã đi tìm, Tâm Hòa cũng tò mò từ cây đại thụ cuối ngõ hẻm bước ra góp vui để lại một phong thư thông báo cho Tần Tổ Di trong khi nàng còn đang thả hồn vào trong những suy tưởng.

Cả lính lẫn nữ tì chạy loanh quanh mãi không thấy chủ tử, vài tì nữ đều hoảng muốn khóc, một nữ tì bình tĩnh chạy đi tới Khôi Vương Phủ gọi thêm người tới nhưng vừa đến cổng kể lại với quản gia thì lại bị một âm thanh trầm lãnh đầy khinh thường vang lên sau lưng

” Tiểu tử đó thật giỏi, không hổ là ta nhi tử, tốt, trốn khỏi bằng này nô tì đi chơi quả thực rất được, vậy ta liền phụng bồi tới cùng! “ Một bóng dáng mặc hắc huyết y phục nhẹ nhàng lướt qua tì nữ còn đang hốt hoảng, nhanh nhẹn leo lên bạch chiến mã anh dũng phi tới.

*****

Cùng lúc đó dưới gốc cây đại thụ, Tần Tổ Di phát hiện thân thể bị tê cứng, còn có một sức nặng ở trên đùi nàng, khó chịu mở mắt, đập vào mắt nàng là một hải tử tầm bốn, năm tuổi nằm gồi lên đùi nàng, hải tử mặc một bộ thanh y tơ tằm, tóc đen búi cao củ hành cổ định bằng tiểu trâm bạc hình chuỗi kiếm, da trắng nõn nhìn rất đáng yêu làm Tần Tổ Di đưa tay lên véo véo má làm hải tử nhú mắt dùng hai tay xoa xoa mắt môi hồng ngáp liên hồi hướng Tần Tổ Di nói: “ Mẫu Thân....! Người làm Khôi Tôn tỉnh! “

Tần Tổ Di môi giật giật, tay run rẩy véo thêm hải tử như để xác thực với mình, nàng là vừa ngủ dậy chút liền từ đâu xuất hiện hải tử hướng nàng gọi mẫu thân, lại còn là một hải tử rất chi là đáng yêu, đừng nói là trong mơ cũng như vậy chân thực a?

” Ngó... Mẫu thân làm Tôn nhi đau! “ Hải tử kêu Khôi Tôn xoa xoa má bị Tần Tổ Di véo đến đỏ mắt to đen láy có chút ươn ướt nhìn về phía Tần Tổ Di còn đang hoảng loạn, một lúc sau mới lắp bắp:

” Có hay chăng người bị nhầm lẫn gì a? Ta làm sao có thể làm mẫu thân người? “ Tần Tổ Di cười chính mình, nàng không thể sinh dục nên tác giả là muốn báo đáp bằng cách trao tặng nàng hải tử đi? Cảm ơn nhưng mà nàng không cần đâu.

” Mẫu thân, người muốn bỏ đi Tôn Nhi ư? Mẫu thân thật xấu! Hu hu hu! Tôn Nhi sẽ nghe lời người mà, mẫu thân đừng chán ghét Tôn Nhi! “

Vừa nghe Tần Tổ Di nói xong Khôi Phong nhào vào trong ngực Tần Tổ Di ôm chặt, nước mắt cứ như thể chảy dài ra sông chết ôm chặt lấy Tần Tổ Di dù nàng đứng lên thì hải tử này cũng không rơi được làm nàng cảm thán, nhìn nam hải tử khóc trong lòng, Tần Tổ Di có chút mềm lòng vừa định vòng hai tay ôm hải tử thì một đạo âm thanh vang lên sau nàng. Tần Tổ Di nhú mày, mặt lạnh quay đầu lại nhìn nam nhân đó chăm chú.

Nam nhân toàn thân hắc huyết y có thêm vài hoa văn tinh xảo, tóc đen buộc cao cổ định bằng một hắc huyết thiết, mắt điều hâu cương nghị, sống mũi cao và thẳng, môi mỏng chính trực, toàn thân phát ra vẻ uy nghiêm, tướng soái.

” Người đang định làm gì? “ Nam nhân anh tuấn cương trực đó hỏi nàng tay cầm chuẩn bị rút kiếm. Hắn sớm phi chiến mã đi tìm khắp kinh thành mà không tìm thấy hải tử của hắn, tâm cũng hơi chút lo lắng ai ngờ vừa rẽ vào gần gốc đại thụ bên trong một cái ngõ gần đường thì lại nhìn thấy một ăn mày nữ tử đang ôm hải tử của hắn, đề phòng mà nhìn nàng đánh giá, là một ngoại nhân.

” Ta? Ta đương nhiên là đi tìm gia đình hải tử này trả lại rồi! “ Tần Tổ Di không nhặt cũng không đậm nhẹ nhàng phát ra thanh âm, hải tử vừa rúc đầu trong ngực nàng khóc giờ lại lộ mặt ra nhìn về phía nam tử với ánh mắt chờ mong cầu khẩn:

” Phụ thân, này là mẫu thân của ta a! Ta đi tìm mẫu thân cho ta thay người! “

Hải tử đầy mắt long lanh vẫn ôm Tần Tổ Di nói cười ngây thơ, điệu bộ số vô tội hướng về phía nam nhân cương nghị đó nói rõ làm Tần Tổ Di kinh hoàng, có hay không như thế hữu duyên? Nữ chính một lần cũng sang bên này dò hỏi thì bị một hải tử quán lấy nặng nề gọi nàng là mẫu thân và cùng từ lúc đó nàng ta gặp được nam phụ Khôi Hàn Lãnh. Vương gia tàn nhẫn nhất Tam quốc, và cũng như vậy Khôi Hàn Lãnh cũng yêu nàng, nguyện vì nàng phản quốc, cùng đánh chiếm quốc gia của chính mình, thắng trận thì hắn cũng trở thành tướng của Thiên Quốc nhưng dù còn sống nhưng lại bị người dân hắn phi nhổ, cả Thiên Quốc khinh thường. Thanh Vi Du thì hắn cũng không tranh nổi với nam chính, và kết quả Khôi Hàn Lãnh biết đường lui, tình yêu với nữ chính dần dần khép lại, cả đời cùng nhi tử Khôi Tôn thoát ỉn giang hồ, triều đình, võ lâm.

Vậy nàng như vậy thật có duyên với hắn? Khôi Hàn Lãnh... chính là hắn?

”Tôn Nhi! Ngươi là một hài tử quá phận! Mau theo ta trở về, nháo đủ loạn rồi! “ Khôi Hàn Lãnh nhíu mày tỏ vẻ, không quan tâm đến những lời Khôi Tôn nói, tiến lên muốn đoạt lại Khôi Tôn thì hài tử đó càng ôm chắc Tàn Tổ Di nhiều hơn làm Khôi Hàn Lãnh dù không muốn cũng phải muốn đưa Tàn Tổ Di về phủ.

Tàn Tổ Di trước khi đi cũng sớm gán một phong thư thông báo với Tâm Hóa biết nàng ở đâu mà tìm sau đó Tàn Tổ Di và Khôi Tôn được Khôi Hàn Lãnh vác trên vai phi thân đi, đi được nửa đường Tàn Tổ Di chịu không nổi từ trong tay Khôi Hàn Lãnh phi thân ra nôn thốc nôn tháo. Nàng xin thề từ nay sẽ không như vậy đối đãi Tâm Hóa, ai ngờ được bị vác lại chóng mặt buồn nôn như đi xe ở hiện đại, vậy mà Tâm Hóa có thể chịu đựng nàng vác suốt mười ngày đường làm nàng thần phục.

”Ngươi biết võ công? “ Khôi Hàn Lãnh âm trầm nhìn nàng đề phòng, Khôi Tôn thì nhìn nàng với ánh mắt thần phục vội nhao nhao hướng tới Tàn Tổ Di đòi bế làm nàng dù không tình nguyện nhưng bị ánh mắt sắc như dao nhìn mình chăm chú của Khôi Hàn Lãnh làm nàng không tự chủ hướng tới Khôi Tôn mà ôm vào lòng sau đó được Khôi Hàn Lãnh dẫn đường đền phủ.

Vừa dừng trước phủ, cả lính lẫn nô tì nhìn thấy Khôi Tôn bèn thờ phào nhưng sau đó lại thấy chủ tử mình trong lòng một nữ nhân tóc tai bù xù tán loạn, quần áo rách nát kinh khủng, còn bốc ra mùi hôi thối khó chịu thì lại với cùng lo lắng muốn chạy đến giành lấy thì Khôi Tôn cho các nàng một câu khiến cả đám bị xuất hồn:

”Ngươi định đem ta rời khỏi mẫu thân sao? Ngươi thật lão, phụ thân sẽ không cho mẫu thân rời đi đâu! “

Khôi Tôn vừa nói xong thì Khôi Hàn Lãnh đen mặt, hần cư nhiên sẽ không cho nữ nhân như vậy rời khỏi? ý của nhi tử hần là hần đem nàng vào vương phủ để làm mẫu thân cho nhi tử hần cũng gần như có ý là hần chuẩn bị thú nàng?

Tàn Tổ Di nghe được câu nói đó cũng đen mặt, tâm gào lên rất loạn “Tiểu tử thôi!” dám nói nàng sẽ lấy phụ thân của hần, là một tên biến thái à? Thật xin lỗi hiện giờ nàng không có hứng thú.

Không nói lời nào Khôi Tôn rời lòng nàng tụt xuống đất tay nàng tiến vào trong phủ, phân phó quân gia cho nàng một căn phòng rồi nghịch ngợm chạy đi hỏi Khôi Hàn Lãnh để xem hần làm có tốt hay không rồi nhận được một cái xoa đầu của phụ thân rồi vui vẻ mà rời khỏi gian phòng kiểu sa, bỏ lại còn có hai người trong phòng, không khí như ám muội, Tàn Tổ Di nhíu mày thân nhiên ngồi xuống rót nước và chén một hơi uống sạch sau đó nhàn nhạt mở miệng nói:

”Vương gia! Ta không dấu gì ngươi, ta là người Thiên Quốc tên Tàn Tổ Di, cũng đã từng theo phe của Chiến Quốc nhưng cả hai cường quốc đó hiện tại đã trở thành quốc thù của ta, ta cũng chỉ có thể tại đây tá túc, ta nguyện cung cấp thông tin cho ngươi, đặc biệt ta cũng không biết phải nói sao vì ta là người của ma giáo... Cũng đã từng thôi, hiện tại ta như vậy phản giáo, quyết định tới đây để đầu thêm một ít trí lực, vương gia, ta biết ngươi không dễ gì tin tưởng ta nhưng là ta sẽ từ từ làm vương gia tin tưởng, ta cam đoan sẽ không làm vương gia thất vọng, ta sẽ tận tâm trung thành với vương gia, sẽ không phản.

Khôi Hàn Lãnh bất ngờ được Tàn Tổ Di thú nhận, mắt điều hâu neho một cái, hần không biết phải nói làm sao khi một nữ tử đều cam nguyện thú nhận, ngoài muốn người khác tin tưởng thì còn có ý gì hơn nữa... Nữ tử đó có vẻ rất cảm hận hai quốc gia đó, nữ tử đó đã trải qua những gì để có thể phát ra sát ý lớn như vậy? mắt nàng ta kiên định nhìn thẳng hần, Khôi Hàn Lãnh môi mòng khẽ nhếch lên một đường xoay người bước ra ngoài, thanh âm vang lên:

”Vậy cứ như vậy ngươi được giữ lại, hãy làm như lời ngươi nói... Đầu quân cho Khôi Nhẫn Quốc đi! Nhưng hiện tại ta chưa thể tin tưởng ngươi, ngươi nên biết an phận tại chỗ này, đừng hòng đánh Khôi Nhẫn Quốc chủ ý! Nếu ta phát hiện ngươi là nội gián ta liền khiến ngươi muốn từ cũng không xong. “

”Ân! Ta hiểu! vương gia hay không có y phục, ta y phục vốn cùng sở thích với vương gia! “ Tàn Tổ Di vẫn dịu thân nhiên uống trà mặt khác lại muốn Khôi Hàn Lãnh giúp.

Vừa nghe Tàn Tổ Di nói, Khôi Hàn Lãnh cước bộ dừng lại, phát ra thanh âm “Tốt” sau đó liền ly khai nơi này.

Tàn Tổ Di ngắm lại, cái này viện tên Thủy Hơi viện là viện rất gần thư phòng vương gia, là viện duy nhất có hồ nước nóng tự nhiên, xung quanh đều trồng liễu xung quanh hồ để che thân khi có người xuống tắm mình thư giãn, xung quanh là trồng hoa hồng leo đa màu sắc rất cao quý, Tàn Tổ Di hướng hồ bước tới, không ngần ngại mà thoát ra y phục rách nát, thả mình xuống hồ tẩy trần, một lúc lâu sau đó hai a hoàn hướng nàng và được sự cho phép nhẹ nâng cành liễu mang y phục, vừa bước vào cả hai đều thất thần, nữ tử hô thối, bốc mùi, toàn thân bản thủ không thấy đâu nữa và thay vào đó là một nữ tử da như ngọc, mũi cao, mắt phượng mị hoặc, đôi môi đỏ mọng tự nhiên, tóc tai tán loạn sớm đã được gội và chải thẳng lộ ra những sợi tóc đen dài mềm mượt còn đang nhỏ nước, cả hai nô tì vội vàng nâng khăn lau tóc, thân thể cho Tàn Tổ Di rồi lần lượt giúp nàng mặc vào y phục, một thân y phục hắc huyết y làm Tàn Tổ Di cảm thấy hài lòng, thân thể sạch sẽ làm nàng thật dễ chịu, tốt hơn trước nhiều. Tóc nàng sau khi được hai nô tì lau khô liền được búi cao, cố định bằng một chiếc trâm bạc, một sợi như dây chuyền được vòng qua trán nàng đeo lên tóc nhìn đầy kiêu mị.

”À... Vương... Phu ...! “ Sau khi chải chuốt cho nàng xong, hai nô tì càng thấy Tàn Tổ Di kinh diễm, càng thấy xứng đôi với vương gia hiện một nữ tì không biết phải xưng nàng thế nào thì nô tì còn lại tiếp lời.

”Ti nữ hiện không biết nên xưng như thế nào cho phải nên mong tiểu thư đến hậu viện cùng vương gia và công tử tiến hành ngo thiện, hiện tại cũng đến giờ. “

Tàn Tổ Di lạnh lùng nhìn hai nô tì gật đầu tỏ ý sai hai người đi trước dẫn đường, trên đường đi có vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, làm sao có thể tin được kiều diễm nữ nhân này và nữ tử ăn mày đó là cùng một người à? Vừa đến hậu viện Khôi Tôn nhìn thấy Tàn Tổ Di liền vui sướng nhảy cẫng lên ôm lấy nàng, dắt nàng đến bên bàn ăn, chờ Tàn Tổ Di ngồi xuống liền nhanh nhẹn mà ngồi lên đùi Tàn Tổ Di

”Mẫu thân hảo xinh đẹp a, về sau Tôn Nhi cũng muốn có nương tử tuyệt sắc như mẫu thân!”

Khởi Tôn vuốt mặt mềm mịn trắng nõn của Tần Tổ Di chu môi thom lên một phát cười hi hi hướng Khởi Hàn Lãnh đen mặt, nhi tử hán dạy lúc nào liền trở nên ham sắc như vậy a, không biết nữ tử đó có chẳng chê cười hán?

Khởi Hàn Lãnh suy nghĩ trầm tư, đánh giá Tần Tổ Di, là một nữ tử tuyệt sắc, kiều diễm, có thể mê hoặc chúng sinh, vì cái gì nàng ta hận mà có thể buông bỏ quốc gia của chính mình? Hay là vì ai khác mà nàng ta trở nên như vậy?

”Tôn Nhi nói hảo dễ nghe a, ta hảo thích!” Tần Tổ Di đối với hán tử đáng yêu như vậy là không thể nào đề phòng, tận tình bóc tôm trên bàn đưa Khởi Tôn ăn, nhìn hai người như thế bỏ quên mình Khởi Hàn Lãnh khó chịu một ít canh tổ yến vào bát của Tần Tổ Di mặt nghiêm trang nói: “Ăn nhiều chút, ngươi hảo gây nên nhan sắc cũng trông thật khó coi!”

”Mẫu thân... Là phụ thân ghen tị tình mẫu tử chúng ta a!” Khởi Tôn nói thâm vào tai Tần Tổ Di nhưng Khởi Hàn Lãnh là một người võ công thâm hậu làm sao có thể không nghe thấy, sắc mặt hán càng ngày càng đen làm Tần Tổ Di phì cười vội nhét một con tôm để che miệng Khởi Tôn làm hán chỉ có thể ô ô mà không phát ra thanh âm chọc đến Khởi Hàn Lãnh nữa.

”Ngươi còn muốn cười nữa thì liền biến đi!” Khởi Hàn Lãnh đe dọa nhìn Tần Tổ Di đầy sát ý thì nàng ta lại thẳng thừng cùng Khởi Tôn che miệng cười làm hán không biết phải nói làm sao chỉ nên hận mà gấp rau cho nhi tử. Nhìn hình ảnh đầy ảm áp đó toàn thể nô tì ở đó xúc động, hu hu vương gia cuối cùng cũng mang một nữ nhân về nhà, còn là tuyệt sắc mỹ nhân, thiên a, người thật có mặt, vương gia chúng thần sẽ không bị gọi là đoạn tụ nữa, mau mau loan tin này ra.

Toàn thể nô tì và binh lính nhìn nhau sau đó từ từ từng người rời khỏi. Sáng hôm sau kinh thành đại loạn, Tần Nhẫn vương gia muốn thành hôn rồi a?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngủ chung giường ! ngươi là nữ nhân yếu đuối nhưng đau thương nhất mà ta từng gặp !

Khởi Hàn Lãnh nhìn hai bóng dáng đang đốt đèn tại phía bên kia bờ hồ, hán thật sự không nghĩ tới sau khi ăn xong, Tôn Nhi lại lôi kéo hán và nữ nhân đó ra hoa viên thả đèn, ai ngờ vừa đến Tôn Nhi đã cầm tay nàng ta cùng nhau tự thấp đèn bỏ lại hán một mình ngồi bên bờ hồ. Khởi Tôn Lãnh nhìn hai bóng dáng cùng ngồi với nhau bên đó chán ghét bĩu môi, Tôn Nhi từ lúc nào có thể tin tưởng một người nữ nhân vừa vào phủ và một lần gặp mặt..?

Nhớ đến lúc đầu gặp mặt, nàng ta toàn thân tản ra vô số mùi ô uế làm ảnh hưởng tới ánh mắt của hán nhưng trong cặp mắt mơ hồ của nàng lại tỏa đầy bi thương và nồng đậm sát khí, có một chút hình ảnh ấy bị hán ghi lại vào trong mắt, hán thật sự không hiểu nổi tại sao Tôn Nhi có thể tìm ra nữ nhân này cũng như dám đụng chạm với nàng ta trong khi nàng ta tản ra vô số mùi ô uế khiến người ta cảm thấy ghê tởm? Chẳng lẽ đây được gọi là định mệnh sao?

Nhan sắc của nàng kiều diễm như vậy thì tại sao nàng phải rời xa cả quốc gia của mình để đến với Chiến Quốc, gia nhập Ma Giáo? Rồi lại phải đến Khởi Nhẫn Quốc trong bộ dạng chật vật như vậy? Nàng ta đã phải trải qua những gì ở hai quốc gia đó? Với nhan sắc của nàng ta nếu được sinh ra trong Khởi Nhẫn Quốc thì nàng chắc chắn sẽ được trân trọng, nàng nui, sẽ có vô số quan quyền tới đập cửa cầu thân có lẽ hán cũng nằm trong những số đó .... Từ từ hán đang nghĩ vớ vẩn gì vậy? Mới vừa lúc này mà hán bị mê hoặc bởi nữ nhân kia hay sao? Hay là do... Tôn Nhi sớm nên có một mẫu thân để chăm sóc..?

Hai quốc gia đó đến cùng là đã làm gì nàng? Tại sao phải chạy trốn đến tận quốc gia tàn nhẫn này? lại còn ma giáo sớm sẽ truy sát nàng ta nữa, hán nhận ra... Tôn Nhi nhìn nàng với ánh mắt mong chờ, vui sướng khi được nàng đưa đèn thấp lồng cho hán, nụ cười thật tâm của Tôn Nhi cũng như vậy hai mắt nàng ta không còn tỏa ra sát khí nữa mà thay vào đó là một chút chua xót, dịu dàng chăm sóc Tôn Nhi của hán... Tâm nàng ta hán không thể nào nhìn ra được. Tâm nàng quá sâu, vô vọng đông đầy hơn cả tình cảm.

Khởi Hàn Lãnh suy nghĩ cẩn thận rồi đứng dậy đi tới mật phòng của hán trong tại thư phòng, hán không sợ nữ nhân kia phát hiện, hán có chút gì đó bất hán phải tin tưởng nàng nhưng không có nghĩa là hán phải lộ những cơ mật của mình cho nàng. Khởi Hàn Lãnh âm trầm tiến vào vừa đến giữa phòng là những dụng cụ tra tấn người như kẹp ngón tay, roi gai, than hồng, mặt nạ trùng huyết, dầu còn đang đun sôi và trong đó đang có một người sớm đã chết trôi nổi trên mặt dầu.

Khởi Hàn Lãnh hán đều làm mọi người lo sợ vậy mà nàng ta dám nhìn hán cái ánh mắt thương hại vì một thân mình nuôi con lại còn phải tự tay bảo vệ chính hán tử của mình, cái ánh nhìn đó thật sự hán không tiếp thu được, nhàn nhạt mở miệng gọi:

”Quý Diện! Việc ta giao cho ngươi sớm đã nên được hoàn thành?”

Lời vừa dứt thì một bóng dáng màu đen hiện lên trước mặt hán thận trọng run run dùng hai tay dâng lên một xấp giấy miệng kiêu kiêu thanh âm: “Vương gia, nô tì vô năng, tư liệu về Tần Tổ Di tiểu thư thần chỉ có thể tra rõ đến đây thôi vương gia!”

Khởi Tôn Lãnh không nói gì cầm lấy xấp giấy từ từ đọc, nụ cười âm hiểm của hán càng ngày càng nhạt dần, hán không nghĩ đến một nữ tử mà có thể tự

mình đi đến nước bước này quả là vô cùng khó, từ trường nữ xuống nhị tiểu thư, từ nhị tiểu thư nhan sắc kiều diễm lại bị người dân bỏ quên, trong phủ tướng quân chỉ có nghĩa nữ, trưởng nữ Thanh Vi Du. Suốt cuộc đời Tần Tổ Di sống trong phủ cũng làm mọi người sớm quên trong phủ đại tướng quân còn có một vị tiểu thư đã từng là trưởng nữ. Ngày x tháng x Bị bắt gặp gian tình với tên hầu giết lợn, đuổi thẳng khỏi phủ, tình phụ mẫu bị cắt đứt. Sau đó đi tới một thôn trang bị bị gia nhân đánh gãy chân, bắt gặp được vương gia Chiến Quốc. Gia nhập ma giáo, tạo ấn ký bị ngạt từ đó.

Ngày x tháng x năm xxxxx Nhận được nhiệm vụ ám sát Vân Thiếu Chủ của Vân Gia Trang, huyết sát động tình cùng Vân Thiếu Chủ nồng tình ý mật, nguyện phản giáo để chạy trốn ngao du, Khanh Hân vương gia Chiến Quốc lấy thân hình của nàng ta về chuyên để phát tiết những cơn tức giận, truy tìm và luôn ngược thân nàng ta cũng chỉ vì muốn trả thù những ngày nàng ta si và Thanh Vi Du, sau khi đàm phán với Vương Gia Thiên Quốc Dật Phong trong việc cướp đi thực lực ám vệ của Vân Gia Trang, một bài bị làm giả, ám vệ đi một nửa theo Thiên Quốc nửa theo Chiến Quốc. Vân Thiếu Gia bị hại chết, huyết sát điên cuồng trả thù, muốn giết hại Thanh Vi Du nhưng không nỡ, ôm lấy thi thể Vân Thiếu Gia mà rời đi. Huyết sát phản lại Ma Giáo và bị truy sát từ đây.

Những dòng thông tin tuy ít ỏi nhưng lại làm hân cảm nhận được phần nào nỗi đau nàng chịu, hai quốc gia đó không biết nữ nhân là cần phải được nâng niu sao? Bọn hân có xứng là nam nhân không? Tuy hân bị cả từ quốc gọi là tàn nhẫn nhưng mà chuyện nữ nhân thì hân chưa bao giờ có ý định ngược đãi với ai khi người đó được hân xác định là vô tội, hân nghĩ hân là người tàn nhẫn nhất vậy mà có vẻ hai quốc gia này đều thích ngược và không coi trọng nữ nhân...Hân không nghĩ đến nỗi đau mà nàng ta mất đi người nàng thương yêu nhất ngay trước mặt mình, nỗi đau đó đau gấp nghìn lần nỗi đau bị kiếm đâm xuyên ngực... Tần Tổ Di ta hiện tại liền muốn người được an toàn, muốn người có chút niềm vui... Còn các người ..

Các người như vậy liền đối chọi với Khởi Nhẫn Quốc đi... Đừng hòng mà mang Tần Tổ Di, mẫu thân của Tôn Nhi đi. Hân xác định Thiên Quốc và Chiến Quốc là hai kẻ thù không đội trời chung.

Khởi Hàn Lãnh thâm trầm nghiền nát cả xấp giấy, cái bàn đá để dụng cụ của hân cũng run lên bần bật, một khe nứt từ từ được kéo dài.

” Quý Diện! Tăng cường ám vệ tại phủ, đặc biệt canh chừng bảo vệ mẫu thân của Tôn Nhi, đừng mà làm nàng ta phải có chút xước xát nào, còn nữa thương gia hay binh sĩ nào của Thiên Quốc hay Chiến Quốc muốn vào liền đuổi đi, được thì sát ngay tại chỗ không cần đối co nhiều!”

” Vương gia? Mẫu thân của Khởi Tôn thiếu tử là...? “ Quý Diện trừng mắt dò hỏi lại cảm giác được mình luống cuống lo lắng cúi gầm mặt xuống đất.

” Về sau người nên gọi nàng là chủ tử, thông báo cho toàn thể gia nhân ám vệ, về sau nàng thuộc người của ta, chủ tử của các người. Nhớ kĩ!” Khởi Hàn Lãnh nắm chặt tay thâm trầm rời khỏi mật phòng, vừa lên đến thư phòng, hân lại được gia nhân thông báo “ Khởi Tôn muốn được ngủ chung với phụ mẫu, được ủ ấm trong tình thương của hai người “ làm hân đen mặt, hài tử này càng ngày càng quá phận. Tần Tổ Di lúc đó bị Khởi Tôn kéo đi tới chính phòng của hân đây về khấn trương sau đó cũng đen mặt vì bị hân nói muốn cùng nàng và Khởi Hàn Lãnh ngủ chung.

” Tiểu tử hư đồn! “ Đó là câu đầu mà Tần Tổ Di và Khởi Hàn Lãnh đầu tiên mà hai người nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngủ chung giường ! người là nữ nhân yếu đuối nhưng đau thương nhất mà ta từng gặp ! (tiếp)

“ Tiểu tử thôi! Ra đây cho phụ thân người! “ Một tiếng nói âm trầm vang lên trước một căn phòng thanh y đầy cổ điển có chút nét của tiểu hải tử, xung quanh có vài ao cá lớn nhỏ, bên thành đường đi là có những khóm trúc cành rũ xuống hình vòng cung chấm đất chỉ là hiện tại trăng cũng gần lên cao nên xung quanh có chút âm đạm, ngoài ra còn một hình ảnh hắc huyết y đứng trước phòng tay còn cầm theo một chiếc roi mây trông rất nguy hiểm, đặc biệt khuôn mặt người đó còn toát ra chút sát khí, trên mặt còn hơi phiếm hồng. Đó không ai khác là vương gia Khởi Hàn Lãnh, một nhân vật được mệnh danh là không nên dây vào.

Vừa nghe tiếng bước chân dừng ngoài cửa, Tần Tổ Di sớm đã bình tĩnh, nàng biết rằng Khởi Tôn có một chút gì đó làm cho Khởi Hàn Lãnh phải sùng ngất trời, bảo vệ như chính con ruột của mình, nàng không biết tại sao trong những tình tiết của câu chuyện đó không hề nhắc tới quá khứ của hài tử này, cũng không biết Khởi Hàn Lãnh lấy nó từ đâu, thân phận của Khởi Tôn đặc biệt là một bí ẩn...! Tần Tổ Di liếc mắt nhìn Khởi Tôn đang ngồi trên chiếc giường làm bằng mộc thụ, rèm có đính cả ngọc trai trong suốt, ở những cây cột đều có gắn những viên minh châu soi sáng ngay cả trong buổi sáng, hoa được cắm trong một cái bình phi thủy cổ nề người với nhiều hoa văn điêu khắc đẹp, không những thế hoa cắm trang trí lại là tuyết linh hoa trăm năm mới nở mà ở đây có cả thầy tất cả những mùi hương đủ biết Khởi Tôn được Khởi Hàn Lãnh yêu thương như thế nào, tất cả đều rất trân quý từ những thứ nhỏ nhất.

Tần Tổ Di mỉm cười tiến lại phía giường nơi Khởi Tôn đang ngồi tập thiền do nàng dạy, nhìn Khởi Tôn thích thú ngồi xâu kim mà nàng muốn phì cười, ai lại nghĩ một nam hài tử lại đi muốn học nữ công dâu. Tần Tổ Di lười quan tâm bóng dáng ngoài cửa đang đập cửa thùm thụp, cửa kêu càng lúc càng rõ cuối cùng là bị bóng dáng ngoài cửa đập cho nát vụn làm Khởi Tôn và Tần Tổ Di mặt nghiêm trang liếc nhìn lên, Khởi Hàn Lãnh mặt thâm trầm, cây roi mây được hân kéo lê từ mặt đất kêu ken két đến gai người nghiền răng mà mở miệng:

” Tôn Nhi thật giỏi! Từ lúc nhận mẫu thân liền quên cả quy củ của phụ thân, việc này nên phạt! “

Khởi Tôn cắn môi mắt ươn ướt bỏ cái khung thêu trên tay xuống nệm giường rồi xả vào lòng Tần Tổ Di làm nũng than oán, khóc đau lòng, đau như ruột gan bị ai cắt làm Tần Tổ Di vừa ôm Khởi Tôn vừa cố nhịn cười, tay vuốt vuốt đầu, trong lòng không ngừng cảm thán Khởi Tôn nhí từ này quả là tuổi nhỏ tài cao, tố chất diễn viên được phát huy rất là tự nhiên. Nhìn Khởi Tôn xong Tần Tổ Di lại bình tĩnh quay mặt lại phía Khởi Hàn Lãnh lại đang bĩu môi ghen tị nhưng ngoài mặt lại làm bộ tức giận Tần Tổ Di một lần nữa lại dờ khóc dờ cười hai cha con này rất rất thương yêu nhau, tất cả đối với nhau đều tràn trề niềm tin và tình yêu thương... Liệu nàng... Một ngày nào đó có được tình yêu thương như họ..?

”Ngươi khỏi cần vì Tôn Nhi mà hướng ta cầu tình, dù ngươi có quỳ xuống hay dùng mỹ sắc để quyến rũ ta đều khiến ngươi thất vọng mà thôi! “

Khởi Hàn Lãnh bất gặp ánh nhìn ân chứa sâu xa điều gì đó làm hắn có chút khó chịu mờ mờ, hắn là không chịu được cái ánh mắt đau buồn mất mát của nàng ta, nhìn trông thật khó coi hắn không thể tiếp thu và hiểu được.

”Không! Ta đang có suy nghĩ nên giao Tôn Nhi cho người sử lý! Tôn Nhi tha thứ cho mẫu thân, là con phạm vào quy tắc của phụ thân mà thôi! “ Tần Tổ Di hướng Khởi Hàn Lãnh cười đến sáng lạng làm cho hắn ta có chút giật mình sau đó lại nhìn bóng dáng đang trong lòng nàng mà ôm chặt lấy cười sâu xa và câu nói vừa dứt cũng chính là bóng dáng của Khởi Tôn run rẩy vùng ra khỏi lòng Tần Tổ Di nhanh nhẹn nhảy phốc xuống giường hướng Tần Tổ Di than oán: “ Mẫu thân thật xấu! cư nhiên yêu thích phụ thân hơn Tôn Nhi, Tôn Nhi không thêm chơi với người! “

Tần Tổ Di cười trừ còn Khởi Hàn Lãnh vừa thấy tiểu tử đó rời lòng thì chiếc roi mây liên tục được vụt xuống đất thị uy làm Khởi Tôn run rẩy càng ngày càng bị Khởi Hàn Lãnh dồn đến chân tường lo lắng hướng Tần Tổ Di đang ngồi trên giường thò về như không nghe thấy làm Khởi Tôn thất vọng lại nhìn bóng dáng Khởi Hàn Lãnh cầm roi tiến đến phía mình càng lúc càng gần sợ hãi nép vào tận góc tường rồi chột nhích ra cái gì đó nhìn vào bên cạnh cửa chính gần với Khởi Hàn Lãnh nhất chỉ vào tròn mắt hét to:

” Phụ thân...! Chuột kia! “

Tức thì như một phản xạ tự nhiên Khởi Hàn Lãnh kêu á một cái xám mặt khinh công đập vội ra ngoài phòng của Khởi Tôn mà quên mất trước thềm bậc phòng Khởi Tôn hơi thấp cũng vì dùng khinh công hơi quá nên vương gia tần nhân của Khởi Nhân Quốc hoa hoa lệ lệ mà rơi ùm xuống một ao cá đối diện với cửa phòng và cũng như đối diện với Tần Tổ Di đang ngồi thêu trên giường. Biểu cảm của Tần Tổ Di lúc này hoảng đến nỗi đánh rơi cả khung thêu và vô tình cắn trúng lưỡi của mình, nàng không ngờ có một ngày tên vương gia này lại bị mất hình tượng trước nàng như vậy không biết hắn có giết nàng diệt khẩu không nữa, lại nhớ đến một sự việc nàng quên đi cả con đau dùng khăn thêu che miệng cười chảy nước mắt:

” Vương gia... Người... người cư nhiên sợ một con chuột a.. Khắc khắc! “ Tiếng cười xen lẫn tiếng nói của Tần Tổ Di làm mặt Khởi Hàn Lãnh càng trở nên xám hơn lạnh lùng từ trong ao cá đứng dậy, may cái này là ao cá nông chỉ đến hông của hắn chỉ tiếc là hiện tại hắn thật sự muốn sát nhân, đầu tiên là Khởi Tôn của hắn dám nói điểm yếu của hắn trước mặt một nữ nhân đặc biệt là cái nữ nhân không hề có tí tôn trọng hay kiêng nể gì với hắn, tiếp theo chính là cái nữ nhân ấy, không có một chút lo lắng hay sợ sệt hắn ngược đãi nàng ta, lại còn cười rất chi là khiến hắn cảm thấy có chút... Thẹn! Ai đòi một nam nhân võ cu-ông thâm hậu như hắn lại bị mất chủ quan chỉ vì một tiếng kêu “chuột” không? Nổi nhục này hắn thề là hắn sẽ ghi nhớ.

” Mẫu thân, không ổn rồi! Chúng ta mau thoát, phụ thân muốn hại chúng ta! “ Khởi Tôn vội đi hải vào đến bên kéo lấy tay Tần Tổ Di còn đang vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác, Khởi Tôn biết là hắn chọc giận phụ thân hắn thật rồi, điều này là không thể chối cãi được nhưng không nghĩ tới mẫu thân cũng bị hắn lôi vào, phụ thân mà bắt được hắn thì sẽ không sao nhưng mà nếu bắt được mẫu thân thì sao đây? Không được, hắn sẽ không cho phụ thân bắt giữ mẫu thân đâu! Hắn sẽ bảo vệ mẫu thân! Suy nghĩ của Khởi Tôn vừa ló ra mặt trẻ con bỗng chốc trưởng thành hơn rất nhiều làm Tần Tổ Di có chút kinh ngạc rồi cùng Khởi Tôn chạy về phía thượng uyển và đằng sau có một bóng người đuổi theo trên y phục còn rơi từng tiếng tanh tách của nước.

Vài lâu sau khi chạy.

” Mẫu thân! người... người công Tôn Nhi cùng chạy, Tôn Nhi mỹ mỹ của mẫu thân chạy không nổi rồi! “ Tiếng kêu thảm thiết của Khởi Tôn vang lên đằng sau lưng Tần Tổ Di, nàng chạy rất thành thạo, chạy như đang bước hơi thở cũng không một chút hỗn hển vừa nghe Khởi Tôn gào lên nàng mới từ từ quay người lại bước đến bên người hải tử đang nhể nhại mồ hôi hướng nàng mà hai mắt long lanh. Nàng ngồi xổm xuống, một hải tử mà có thể dắt tay nàng chạy qua ba Xuân, Thu, Hạ Uyển và đây là uyển thứ bảy của vương phủ, nàng có một vài điều thấy rất là kỳ lạ, sao chỉ qua một buổi mà gia nhân nào gặp nàng cũng hành lễ với nàng đều rất cung kính vừa này chạy qua ba uyển, các ti nữ hay các binh lính đi tuần đều hướng nàng quý một gói hành lễ nhưng lúc đó Khởi Tôn kéo nàng chạy nên nàng cũng không để ý cho lắm giờ dừng lại thì các ti nữ cầm đèn lồng đều hướng nàng hành lễ rất thận trọng rồi nhẹ nhàng thối lui làm nàng có chút ngạc nhiên lại hướng nói với Khởi Tôn

” Mệt rồi sao? Tốt nhất là nên quay lại thú tội với phụ thân đi! Thật sự là trời khuya lắm rồi Tôn Nhi! “

” Mẫu thân, mẫu thân cũng có liên hệ với việc làm sai của Tôn Nhi tại sao lại nói chỉ có Tôn Nhi tự thân quay lại gánh phạt? “ Khởi Tôn phồng má không cam chịu hỗn hển trách móc làm Tần Tổ Di cười không được mà khóc cũng không xong

Nàng cũng chẳng còn cách nào khác mà cùng Khởi Tôn dắt tay nhau quay về, hướng thư phòng của Khởi Hàn Lãnh mà vào. Vừa bước vào thì nàng và Khởi Tôn đã nổi từng đợt gió lạnh, trước bàn giữa căn phòng là những dụng cụ tra tấn, móc xích, dây móc đồng tử, đao trăm tứ chỉ, dây luôn hòng... sắt nung nóng... và ngồi trước bàn là một nam nhân sớm đã thay một bộ y phục màu huyết pha chút hắc ngồi trước bàn, tay kia đang vuốt vuốt roi mây đầy thâm trầm, như biết được hai người đó sớm tới đây Khởi Hàn Lãnh liếm liếm môi mở miệng:

” Ta sớm biết! các ngươi giờ đây muốn chọn phương thức gì? “

” Phụ thân! Tôn Nhi chỉ là nhất thời hồ đồ! Hu hu hu, Phụ thân tha cho Tôn Nhi bảo bối và mẫu thân tuyệt mỹ đi mà! “ Khởi Tôn nhẹ nhàng chạy vòng tới ôm chặt lấy Khởi Hàn Lãnh cầu xin, mắt to được phát huy hết cỡ nhìn không chớp vào Khởi Hàn Lãnh làm hắn bất chợt thở dài một chút rồi xoa xoa đầu nhìn Khởi Tôn một chút hướng tới phía giường có rèm chỉ chỉ cho Khởi Tôn vào nghỉ trước, rồi quay sang nhìn Tần Tổ Di đang nhíu mày đứng một bên, nhẹ mà ám chỉ tiến tới phía trước mặt hắn rồi phát ra một câu khiến Tần Tổ Di cứng người

”Ngươi! Liên thoát y phục trên cho ta! “Khởi Hàn Lãnh không lạnh không nóng, thanh âm trầm thấp không có chút sắc đục nào mà yêu cầu tuy là như vậy nhưng Tần Tổ Di vẫn có chút không quen nằng không có ý định quỵ rũ hẳn đâu a!

”Khụ khụ! Vương gia... Người có ý đồ gì? “Tần Tổ Di bình tĩnh nhìn thẳng vào nam nhân anh tuấn đó không chút xấu hổ hay thẹn thùng làm Khởi Hàn Lãnh có chút coi trọng, hẳn đương nhiên là chỉ làm cho mình có lợi mà thôi.

”Ta làm gì tự khắc ngươi biết, không làm được liền coi như ngươi chưa từng xuất hiện trên đời đi! “

Tần Tổ Di mất lạnh đi, cắn răng xoay người lại từ từ cởi ra phần vai trái thì Khởi Hàn Lãnh kêu “dừng” làm nằng giật mình..cư nhiên chỉ bảo nằng hờ vai trái? có lẽ nào... vừa nghĩ ra điều gì đó thì Tần Tổ Di bất chợt cảm nhận được nỗi đau bỏng rát từng trải trong lần đầu gia nhập Ma Giáo... Khởi Hàn Lãnh giúp nằng xoa ấn ký Ma Giáo...? Hẳn thật sự rất cẩn thận. Nằng không cảm thấy đau, những vết thương ngoài da đó sớm chẳng là gì với nằng cả. Sau khi xoa xong ấn ký, vai trái nằng lại cảm nhận được có chút gì đó được bôi lên mát lạnh, hương thơm tỏa ra mùi dễ chịu tinh khiết, nằng nghe thấy hẳn nói là:

”Hừ, thật là phá hoại thân thể chính mình, ấn ký Ma Giáo thực xấu, không mỹ, ta không thích những người mang nhiều vết dấu trên người, đây là Cao Da Chi, bôi hằng ngày, bôi đúng theo giờ cho ta, bôi càng nhiều càng tốt, đừng mà phí phạm giọt nào, không thì ta bắt ngươi tự đi mà tìm nguyên liệu bào chế! “Khởi Hàn Lãnh hừ lạnh tung cho Tần Tổ Di một chiếc hộp gỗ chứa Cao sau đó nhủu mắt lại nhìn tiếp Tần Tổ Di rồi mở miệng: “Ngươi tới nay liền tại đây cùng Tôn Nhi nghỉ ngơi, sáng mai ta xem cho ngươi vết thương, giờ liền kéo y phục lên tới giường mà nằm, ta ra thư phòng tìm sách, tí quay lại mà chưa thấy ngươi ngủ là không xong với ta đâu! “Khởi Hàn Lãnh hừ lạnh phất tay áo rồi đi làm Tần Tổ Di nằng còn chưa hoàn hồn, tay vội kéo vạt áo lên, xoa xoa hộp mỉm cười nhẹ giọng:

”Đúng là có khí chất tướng quân, uy quyền khiến người ta phải thực hiện! “Sau đó nằng đặt cẩn trọng chiếc hộp lên bàn để dụng cụ, phần hết phòng toan màu hắc y, ở mỗi góc pha chút đồ giường rèm đen tơ tằm thượng hạng, thấm dầm chân là lông bạch miếu và cáo trắng dệt lại với nhau, đi rất êm chân, không hoa không bình, không ấm trà, chỉ có một chiếc bàn tròn lưu ly cùng với vài chiếc ghế ngọc thạch. Đánh giá xong một cách nhanh nhất, Tần Tổ Di tiến tới phía giường, Khởi Tôn sớm đã chui vào giữa giường ngủ, đắp một chiếc chăn ngang ngực đầy đáng yêu, nằng nhẹ nhàng đi qua nằm ở bên trong của giường từ từ đắp chăn ngang qua người nhìn Khởi Tôn thao láo một chút rồi từ từ nhắm mắt... Đã bao lâu nằng chưa từng ngủ ngon như vậy?

Khởi Hàn Lãnh chờ sau khi Tần Tổ Di ngủ say mới từ mật đạo thông từ thư phòng sang bước ra, nhìn hai bóng dáng đang say giấc, khuôn mặt hai người đều hiện lên một tia bình thản đến khó tin. Hẳn không biết lúc này nói thế với Tần Tổ Di không biết nằng ta có nghĩ hẳn bệnh hoạn hơn tin đồn không nữa, nhưng mà thôi, đằng nào cũng có cơ đưa thuốc cho nằng ta rồi, thật sự là hẳn không nghĩ tới vì đưa thuốc cao da cho nằng mà hẳn đã phải đắn đo, hẳn chỉ sợ nằng không hủy đi được vết bỏng kia mà thôi, nên hẳn bắt buộc phải sai nằng ta thoát y phục như vậy.... Nếu nằng ta bắt hẳn chịu trách nhiệm thì hẳn cũng không có ý kiến gì. Hẳn là dám làm dám nhận.

Khởi Hàn Lãnh tiến tới phía giường nhẹ nhàng nằm xuống, kéo nhẹ chăn lên người mình mắt càng dán chặt vào khuôn mặt kiều mị của Tần Tổ Di nhắm mắt tâm loạn suy nghĩ “Ngươi đến cùng đã chịu những đau thương như thế nào? Nếu ngươi gặp ta sớm hơn thì chưa chắc chịu những bi kịch như thế này...! Ta là người duy nhất chịu bảo hộ ngươi! Nhớ kỹ!”

Nền cấm bàn được Khởi Hàn Lãnh thổi tắt bằng nội lực, căn phòng trở nên, một lúc sau, minh châu từ từ phát ra ánh sáng xanh trên mỗi góc phòng, lộ là hình ảnh trên giường, một nam nhân sớm vuton tay ôm trọn cả hai hình ảnh, mỗi có chút nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Ước muốn nguyên chủ !

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta tại sao lại ở đây? “Tần Tổ Di tròn mắt nhìn xung quanh đầy kinh ngạc như không thể nào tin được, nằng nhớ là lúc đi ngủ thì nằng chung cùng phòng với tên vương gia đó cơ mà? Sao vừa mở mắt là ở một nơi đồng không hiu quạnh, xung quanh tràn đầy sương mù như thế này? Hay là nhân lúc nằng ngủ say hai tên cha con vương gia đó khiêng nằng bỏ vào cái nơi hoang vắng.. Chắc là như vậy, hai tên lừa tình này, hai người giả vờ như là quan tâm nằng lắm rồi nhân lúc nằng không để ý muốn phi tang thân xác nằng sau khi sát nhân, nhưng chắc ở phủ làm quá bất tiện nên mới đưa nằng về đây chuẩn bị sát thì nằng tỉnh giấc? Hai tên đó giật mình chạy trốn. Chắc chắn là như thế rồi, hai tên kia chắc còn trốn đâu đó ở trong mây đám sương mù này. Các ngươi chết chắc rồi dám cho ta một vố đau như vậy tốt nhất là trốn cho kỹ vào, ta mà tóm được hai cha con nhà người thì liệu hồn.

Sau suy nghĩ đầy tình tiết đó, Tần Tổ Di tròn mắt nhe răng cười man rợn phi thân vào trong bóng đêm tràn đầy sương mù, tay luôn ở thế phòng thủ sẵn sàng, nhưng nằng nhận ra một điều, ở đây ngoại trừ đất, bóng đêm và sương mù thì chẳng còn gì cả mọi thứ như vô tận, không có bất cứ thứ gì cản trở ngay cả một hòn sỏi cũng không. “Rốt cục thì hẳn ta bỏ nằng ở chỗ quái quỷ gì vậy? “

Sau những lần khinh công nhảy tứ phía, Tần Tổ Di thấm mệt đáp xuống mặt đất lấy lại dưỡng khí bình thường, ánh mắt sắc lạnh luôn nhìn xung quanh đề phòng mai phục. Bất chợt một giọng hát nữ nhân từ phía xa truyền đến làm nằng chú ý, giọng ca sâu thẳm, giai điệu ưu thương, ca từ dồn nén, bộc phát ra tâm trạng đau khổ, giọng ca quả là sâu lắng, khiến tâm trạng người nghe phải day dứt, có cảm giác tội lỗi, chất giọng nằng ta nghe rất quen thuộc như nằng đã từng được nghe mỗi ngày. Tiếng hát ngày càng gần hơn, ca từ cũng bi thảm hơn trước rất là nhiều, Tần Tổ Di lạnh lùng nhìn về phía phát ra giọng ca, từ trong sương mù, một nữ nhân búi tóc nửa đầu bằng một trâm hoa màu tím ngọc, phần còn lại tung bay trong gió, cuối đuôi tóc có gắn một chiếc

vòng ngọc thắt nút màu cam, khuôn mặt với đường nét mê người, mắt phượng, mũi cao, thẳng, đôi môi đỏ nhuận căng mịn, toàn thân tím viền xanh y to
lạ bỗng bình trong mỗi bước đi, trên tay cầm một chiếc đèn lồng tỏa ra ánh nền rực lửa cháy tĩnh lặng.

Nữ nhân đó không đổi sắc mặt, vẫn ca lên những giai điệu đau thương bước tới gần Tần Tổ Di không một chút lo sợ:

”bất đẳng lai thế tái tương ước

Dù đến kiếp sau mong không tái phạm

kim sanh tự yếu vô hận vô hối

Nhưng kiếp này chỉ cần không oán không hận

bất vấn tiền duyên ngã thị thù

Đừng hỏi duyên phận kiếp trước ta là ai

chỉ quán kim trần hòa nhĩ nhật nguyệt nguyệt

Chỉ cần kiếp này được ở bên chàng ngày ngày tháng tháng

ngã nguyên dữ nhĩ tuyết trung nhật

hồng trần thốn thốn nê trung huyết

Làm máu nhuộm đỏ chốn hồng trần

tương phùng tương ái bất thị tội

Gặp gỡ rồi ta yêu không phải là tội lỗi

Đất mãi khóc than, trời cứ tuôn dòng lệ

vì chàng nhiễm hồng ngã đích huyết

Vì chàng, nguyên dùng máu đổi cả giang sơn

Kiếp này gặp chàng, không một lần hối hận

Kiếp sau mong muốn.....Có thể đừng gặp nhau...

Tần Tổ Di sững sờ, chuyện gì đang xảy ra ở đây? Nữ nhân đó không lẽ là nguyên chủ thân xác ư? Cả giọng nói, dung mạo đều giống như lời tả, nhưng hình như tính cách có chút gì đó không giống thì phải....? Nàng còn đang cúi đầu suy nghĩ thì nhận thấy được rằng tiếng ca đã dừng lại, không gian lại im ắng, Tần Tổ Di bình tĩnh ngẩng đầu lên đối diện với nguyên chủ, nhưng giờ nàng càng cảm thấy có gì đó sai sai.... Dung mạo nàng ta hình như là nguyên chủ lúc hai năm trước khi chưa luyện võ công, thảo nào nàng thấy nguyên chủ này không giống với cảm xúc được viết miêu tả trong truyện.

Đang định mở miệng thì một cái tát đã giáng xuống mặt nàng khiến bên mặt trái của nàng nghiêng đi, tuy có chút sững sờ, nhưng Tần Tổ Di vẫn quay đầu lại nhìn Tần Tổ Di nguyên chủ, nàng ta bỏ đèn lồng xuống đất rồi dùng tay còn lại xoa xoa tay kia để che đi bàn tay ửng đỏ của mình sau khi đã tát nàng, ánh mắt nàng ta trầm lắng, chứa đựng nhiều đau thương nhưng có một thứ gì đó phảng lảng ngăn cách nàng ta nói ra, bắt nàng ta phải chịu đựng tất cả đau thương một mình.

”Ta biết ngươi có thể tránh nhưng tại sao ngươi không tránh? Ngươi thích bị ngược đến thần tàn ma dại luôn sao? “ Tần Tổ Di nguyên chủ nhú mày lạnh lùng dõi mắt về phía Tần Tổ Di. Thấy nàng không trả lời Tần Tổ Di nguyên chủ nhếch môi cười, tiếp tục nói ra lời nói của mình:

”Sao? ngươi cảm thấy đau khổ khi bị nhập vào thân xác của ta mà không phải là thân xác của Thanh Vi Du ư? Ngươi thấy nhục nhã khi bị người khác chê cười? Ngươi luôn tự hỏi ai cũng được nhưng tại sao lại là một nữ nhân bị kinh thành khinh thường, độc nữ? Hay là ngươi cũng khinh thường chính ta?....Trả lời ta đi Tần Di!

Tần Tổ Di giật mình tròn mắt nhìn Tần Tổ Di nguyên chủ, nàng ta sao có thể biết được tên ở hiện đại của nàng? chuyện này chẳng lẽ là bị sắp đặt từ trước sao? Miệng lưỡi nàng khô dần, không có câu nào của nàng thốt ra thành lời được. Nhìn biểu hiện khó tin của Tần Tổ Di, Tần Tổ Di nguyên chủ, chính xác hơn là linh hồn của thân xác Tần Tổ Di trầm mặc: “

” Tần Tổ Di ngươi không trả lời ta bởi vì ngươi cũng khinh thường ta sao? Khinh thường ta vì không thanh tao, cao quý bằng Thanh Vi Du ư? Hay ngươi căm ghét ta vì ta phá đám tình yêu của hai người nọ? Hay ngươi khinh thường cái mà ta cho là tình yêu sét đánh... Ngươi...?” Chưa kịp nói hết câu, linh hồn của nguyên chủ Tần Tổ Di đã được Tần Tổ Di ôm trọn vào lòng, làm nguyên chủ cực kỳ bất ngờ, lúc đó cũng là lúc nàng ta cảm nhận được từng giọt lệ tanh tách trên vai mình: “ Tần Tổ.....Tần Di? Ngươi khóc...vì thương hại ta ư? “

” Tần Tổ Di, cô không nên..Tự bôi nhọ chính mình như thế, cô thật sự tốt hơn những gì tôi tưởng tượng, trước lúc bị kéo vào đây, tôi đã từng oán trách

cô, mắng và nguyên rủa cô rất nhiều, nhưng mà cô biết sao không? Sau khi nhập vào thân xác cô, ta mới biết là cô chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ mà ta hay các độc giả khác ở thế giới ngoài đó không thể nào cảm nhận được. Cô làm như vậy để níu kéo tình yêu mình là không hề sai, chỉ là cô không biết cách để bày tỏ nên cô cam chịu tất cả tiếng xấu của dòng tộc, và người thân của mình, cô cố gắng không ghét Thanh Vi Du nên mỗi lần chạm mặt đều khiêu khích cô ta để cô ta biết mà khinh thường chính cô, khi phụ mẫu cô làm tổn thương cô, cô im lặng chịu những trận sỉ vả để ngăn cho hạnh phúc mong manh gia đình đổ vỡ trong khi đồ ăn của cô lại được mang vào phòng tự ăn cùng với A Diên mà không được ngồi ăn chung với phụ mẫu. Hai người họ không hiểu gì về cảm xúc của cô cả Tần Tổ Di! Họ chỉ chấp nhận Thanh Vi Du là nữ nhi mà thôi, cô không hiểu là ngay từ đầu bọn họ đã lợi dụng cô để cô mang chịu tiếng xấu thôi sao? Tại sao cô biết mà vẫn cam chịu làm như vậy hả Tần Tổ Di? Cô cam tâm sao? “

” Tóc...tóch “ Tần Di! người thật sự rất có tài,lần đầu tiên có người hiểu được cảm giác của ta như thế nào, lần đầu tiên ta khóc trước mặt một người như vậy, Tần Di người là một nữ nhân tốt, người thật sự rất tốt, nhưng mà người biết không ta làm như vậy để mọi người còn nhớ về ta còn hơn một người vô danh không hơn không kém trong phủ, chanh chua, độc ác giúp ta còn được bọn nô tì coi trọng chút, là loi, kiêu mị không thực nữ đoan trang là ta chỉ mong mẫu thân có thể đến trách ta mỗi ngày, chỉ như vậy ta mới có thể được gặp cả mẫu thân và phụ thân... Ta hay tìm cách gây sự với Thanh Vi Du là chỉ mong Dật Phong sẽ chú ý tới ta hơn, chú ý tới người hay làm hại vương phi tương lai của huyênh ấy. Được nhìn thấy huyênh ấy mỗi ngày không phải là... Tốt lắm sao? Tần Di?”

Tần Tổ Di đau lòng, nước mắt vẫn chảy ra đều đặn, nhìn thân hình mong manh của Tần Tổ Di nguyên chủ run lên trong từng cơn nấc nằng càng cảm thấy xót xa cho thân phận của nữ phụ, họ cũng có quyền được ghen tị, đố kỵ, giận, vui buồn, họ cũng là con người nhưng là người ở một thế giới truyện khác mà thôi, họ cũng biết đau, cũng bị tổn thương là một cuộc đời bất hạnh so với cuộc đời sung túc hạnh phúc của nữ chính.

” Tần Di! Người có thể hoàn thành ước vọng của ta không? “ Tần Tổ Di nguyên chủ nhẹ nhàng thoát ra khỏi lòng của Tần Tổ Di lộ ra đôi mắt phượng đỏ au vì khóc

” Người nói...!” Tần Tổ Di gật đầu

” Người hãy quên đi quá khứ và làm lại từ đầu, đừng trở thành một nữ phụ độc ác như những tình tiết đã viết sẵn, đừng trả thù vì lợi ích cá nhân mà ảnh hưởng tới hạnh phúc của người, hãy tìm một nam nhân yêu thương người, sẵn sàng hi sinh vì người, sau đó nếu tâm đầu ý hợp thì hãy cùng nhau tới sống ở thôn quê, cùng nhau làm ruộng và nếu không tìm được ai thì lúc đó.... Ta sẽ đưa người trở về!

” - _ “ “ Làm ruộng????” Người muốn ta về thôn quê làm ruộng? Có thật như vậy không?”

“...” Vậy là người chấp nhận. Thế thì người đi được rồi!”

*****

” Làm Ruộng.....Á! Tần Tổ Di bất chợt mở mắt hét to ngồi bật dậy nhìn xung quanh, vẫn là phòng của tên vương gia đó phủ, chỉ là một giấc mơ. Tần Tổ Di thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn sang bên cạnh thấy Khởi Tôn đang ngồi trên ghế hai tay chống mặt để trên giường nhìn nằng một cách rất chi là tươi cười, bên cạnh Khởi Tôn cũng có một cái ghế nhưng trống không, Tần Tổ Di nhủ mảy nghi hoặc hỏi: “ Có chuyện làm Tôn Nhi vui? “

” Đúng vậy mẫu thân, vừa nãy Tôn Nhi cùng Phụ thân dậy nghe thấy mẫu thân nói trong mơ là “ Làm ruộng, làm ruộng “ Nên lúc nãy phụ thân ra sai người hầu dọn sạch hoa viên để lấy đất cho mẫu thân làm ruộng, Khởi Tôn đã tìm cuốc và để dưới giường cho mẫu thân có thể dậy là làm ruộng luôn, mẫu thân thấy Tôn Nhi thật có tài trí phải không? “ Khởi Tôn vừa nói vừa khua chân múa tay mà không chú ý đến sắc mặt của người trên giường từ đó sang tím sạm đen.

Khởi Tôn như nhớ ra gì đó lại nói tiếp: “ Hoa viên rộng lắm, mẫu thân tha hồ mà làm ruộng nha, mẫu thân chắc hẳn là rất vui phải không? “

Tần Tổ Di môi giật giật suy nghĩ cái thằng oát con này cùng tên vương gia đó nữa đúng là giống nhau, suy nghĩ thật đơn giản thật muốn gõ đầu hai tên này quá đi! Tất cả là tại cái nguyện vọng của cô đó Tần Tổ Di nguyên chủ. Ta bắt đầu muốn nguyên rủa người lần nữa.

***** (Ở một nơi nào đó) *****

” Có ai gọi tên ta thì phải, tự xưng lạnh xương sống! Mà thôi ta chả nghe thấy gì cả!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cấp tốc tiến cung ! mỉm cười chào nhị boss

” Khởi Tôn ngoan! Ta hiểu rồi, giờ Tôn Nhi ra ngoài hảo hay không? “ Tần Tổ Di lấy lại vẻ mặt bình tĩnh dùng tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc dài cho đỡ rối rồi dùng tay ấn nhẹ vào trán Khởi Tôn ra giọng dịu dàng hết mức có thể.

” Mẫu thân không ra xem phụ thân sao? Người sau khi nghe câu nói của mẫu thân đã tức tốc tới hoa viên... Mẫu thân thật nhẫn tâm! Phụ thân đáng thương của Tôn Nhi! Oa oa!”

Vừa nghe xong câu của Tần Tổ Di thì bất ngờ Khôi Tôn mất long lanh ngồi bệt xuống nền lạnh giá vờ dùng gấu tay y phục chấm chấm nước mắt dù không rơi nổi một giọt lệ làm Tần Tổ Di sớm đã nhận nhìn bưng nỗ bước xuống giường chân trần bước đến dùng một tay nhấc cổ áo của Khôi Tôn, ba bước sau đó Khôi Tôn đã ngơ ngác đứng trước căn phòng đóng cửa của Tần Tổ Di. Khôi Tôn mặt đỏ lên xấu hổ vì xung quanh có hai nha hoàn canh phòng vội lớn miệng: “ Hai người các người sao còn chưa vào hầu hạ mẫu thân ta? Nhìn cái gì mà nhìn, có tin ta bầm phụ thân hai người khinh thường ta? “

” Nô tì không dám! “

Cả hai nô tì vừa nghe vậy mặt liền biến sắc quỳ xuống run rẩy làm Khôi Tôn thỏa mãn dùng tay lau mũi mặt hếch lên trời chống hông cười sau đó hít một hơi gõ gõ cửa phòng Tần Tổ Di đầy giọng đáng thương: “ Oa oa! Mẫu thân, người giận Tôn Nhi sao? Tôn Nhi có làm gì sai đâu! Tha cho Tôn Nhi đi mà! “

Từ trong phòng, Tần Tổ Di đang chải tóc nghe được tiếng kêu thảm thương của Khôi Tôn mà mặt đen dần, chiếc lược ngọc thạch “ Rắc “ một tiếng sau đó lược ngọc thạch vờ dúi rơi xuống đất, kim nén giọng điệu Tần Tổ Di nhẹ nhàng nói vọng:

” Tôn Nhi! Nam nhi đại trượng phu không được nói lời lẽ yếu đuối như vậy, Tôn Nhi ngoan tới Hoa viên trước đi, ta tin phụ thân đang mong hài tử người hảo! “

Sau khi nghe tiếng “ Hảo “ của Khôi Tôn từ ngoài vọng vào Tần Tổ Di nhẹ nhõm cúi người nhặt nữa chiếc lược sau đó từ bên ngoài hai nô tì sớm đã bê chậu rửa và y phục vào, thấy Tần Tổ Di đang tự động vắn tóc vội vàng đặt y phục xuống giá quỳ xuống: “ Nô tì đã làm việc không chu đáo làm người phải tự mình vắn tóc, nô tì đáng chết! “ sau đó run rẩy chờ những cơn xả giận của mỹ nhân mẹ người đang ngồi quay lưng vắn tóc trước gương đồng, nhưng quỳ được một hồi vẫn không thấy động tĩnh thì cả hai ngẩng mặt lên, vừa ngẩng mặt thì một khuôn mặt mỹ hoặc đã sớm quay lại đối diện nhìn hai nàng nhếch mép cười:

” Hai người quý đã mới? Tới giúp ta đi! “ Tần Tổ Di nghiêng người, tóc dài đen nhánh của nàng được tay nàng vuốt nhẹ, mắt phượng nàng nhìn thẳng vào hai người nô tì đang quỳ, nghe được câu nói ra lệnh của nàng cả hai vội vã mang chậu đồng và giúp Tần Tổ Di thay vào trang phục đã được Khôi Tôn Lánh chuẩn bị sẵn. Sau khi được hai nô tì chuẩn bị giúp, Tần Tổ Di hài lòng nhìn mình trong gương đồng, tóc nàng được vắn đơn giản nửa đầu cổ định bằng một chiếc trâm quạt tỏa phù hợp với việc... làm ruộng, y phục vẫn hắc huyết y nhưng gần kiểu dạ hành thuận tiện đi lại, đôi môi nàng sớm đã đỏ tươi nhờ ảnh hưởng của độc, làn da xanh xao của nàng sớm đã hồng nhuận tươi sắc hơn bao giờ hết, điều nay nàng mới nhận ra, có vẻ ở đây vài ngày nàng được bồi bổ và tâm trạng đỡ hơn hẳn thì phải, và nàng cảm giác nàng cũng thoải mái hơn.

” Mọi thứ đã xong, giờ người có thể tới hoa viên cùng vương gia! “

Hai nô tì sớm cắt đứt suy nghĩ của nàng, sau khi nói xong cả hai vội lui ra ngoài sau đó Tần Tổ Di thờ dài ngồi dậy khỏi ghế bước ra mở cửa thì giật mình nhận ra chân nàng bị ôm chặt lại, Tần Tổ Di vội giật giật, cái kích thước chỉ đến chân nàng này nàng khỏi nhìn cũng biết tên nào rồi, ngoài tên nhóc đáng ghét hơn đáng yêu Khôi Tôn này còn ai có thể bám dính nàng như vậy được.

” Mẫu thân, người thật là lâu Tôn Nhi chờ người mới hảo a! “ Khôi Tôn ôm chân Tần Tổ Di ngược khuôn mặt ngây thơ lên nhìn nàng cười hi hi. Tần Tổ Di cúi đầu bất gặp cảnh này đầu nàng như xuất hiện muôn vàn vì sao, mặt đen lại, tay nắm chặt lần nữa thâm tâm gào thét trước gặp nàng còn thấy đáng yêu, sao giờ lại trở nên phiền phức như vậy? Thờ dài cam chịu, nàng dùng tay gỡ bỏ tay của Khôi Tôn ra khỏi chân nàng, cười nhẹ rồi cầm lấy tay Khôi Tôn cùng bước về phía hoa viên. Tuy có phiền nhưng điều này lại làm nàng cảm thấy bình yên, nàng không biết chắc nàng sẽ còn được như thế này bao lâu vì nàng tin chắc rằng cuộc chiến tiếp theo sẽ kinh khủng hơn rất nhiều vì đây là cuộc chiến giữa ba quốc gia và một tổ chức sát thủ mà nàng, chính nàng đã gây ra hiệu ứng hồ điệp cho nên nàng có thể sẽ....

” Mẫu thân! Người đang nghĩ gì vậy? Người có thể nói cho Tôn Nhi không? “

Tần Tổ Di đang suy nghĩ thì bị giọng nói tò mò của Khôi Tôn vang lên cước bộ nàng dừng lại, Tần Tổ Di ngồi xuống đối diện với Khôi Tôn mặt nghiêm túc:

” Tôn Nhi! Ta không phải là mẫu thân người, đó là sự thật và sau này có thể Tôn Nhi sẽ tìm được một mẫu thân khác tốt hơn ta, còn nữa là thân nam nhi không nên bám váy nữ nhân, như thế sẽ không có chí hướng! Tôn Nhi đã hiểu chưa? “

” Người là mẫu thân của ta, là nương tử của phụ thân ta, sao người lại nói không phải? Mẫu thân muốn rời bỏ phụ thân với hài tử của người sao? “ Khôi Tôn nghe Tần Tổ Di nói nghiêm túc vậy khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo sắp khóc cúi đầu vờ y phục một cách đáng thương làm Tần Tổ Di cũng mềm lòng mặt trầm ngâm không nói. Tần Tổ Di cắn môi đỏ mọng của mình sau đó đứng dậy dùng tay gõ nhẹ lên trán Khôi Tôn: “ Ta chỉ đùa mà cũng như vậy thì sau này làm sao tiếp nối phụ thân đây? Nam nhi như vậy làm sao có thể bảo vệ người Tôn Nhi yêu thương? “

” Mẫu thân thật xấu xa! Làm Tôn Nhi lo lắng a, đi nhanh thôi mẫu thân, phụ thân đã chờ lâu! “ Khôi Tôn nghe được câu nói của Tần Tổ Di lập tức ngẩng đầu vui vẻ vội cầm lấy tay Tần Tổ Di chạy một mạch đến hoa viên.

Vừa nhìn thấy hoa viên từ xa, bất giác nàng buông tay Khôi Tôn, mắt nàng mở to, môi đỏ mọng mím chặt vào nhau. Hoa viên trước trông vô số thảo được và hoa mẫu đơn chỉ vương thì nay đã được thay bằng những cây hoa mai. Nhìn thấy một vườn hoa mai, nàng nhớ lại Mai Uyển, nước mắt nàng bắt đầu rơi xuống....

” Vân Phong...! Sao người có thể ngủ gật làm chỗ dựa cho ta ngủ? “

” Vân phong!..... Chiều tối rồi, chúng ta mau rời mai uyển trở về!

” Vân Phong, ngắm trang đủ rồi, hoa cũng không nhìn rõ rồi, đi uống thuốc a! Ta sớm sắc cho ngươi rồi! “

” Đây, Vân Phong, Vân Phong...

Một hình ảnh Bạch y xuất hiện trong tâm trí nàng, từng cử chỉ dịu dàng ôn nhu của hắn và nàng dưới mai uyển xuất hiện như một thước phim, nàng còn nhớ hẳn khi vừa đưa nàng tới mai uyển đã dùng một tay véo má nàng và chèn nàng gầy, nhưng hắn đâu biết được rằng tay hắn đã không thể dùng toàn lực nên không thể cảm nhận được khuôn mặt của nàng....Hắn chính là vô tâm với chính bản thân hắn mà.... Thật ngu ngốc!

” Nữ nhân yếu đuối! Đừng trước mặt những tên thấp hèn mà bày ra bộ dạng thảm hại này, ngươi khiến ta thật mất mặt! “

Từ bao giờ, Khôi Hàn Lãnh đã đến trước mặt Tần Tổ Di nhếch môi, mặt lạnh tanh thô lỗ dùng hai bàn tay gạt đi những giọt lệ của nàng sau đó thờ dài nhẹ ôm Tần Tổ Di vào lồng ngực vững vàng của mình.

Tần Tổ Di sau khi được Khôi Hàn Lãnh kéo tựa đầu vào lồng ngực hắn, nàng có thể ngửi thấy mùi trầm hương nhàn nhạt giúp nàng tĩnh tâm lại nhưng nước mắt nàng vẫn chực rơi xuống, lồng ngực hắn vững vàng tạo nàng cảm giác bình yên và an toàn, khác hẳn với Vân Phong, ở hắn nàng như là chính mình, không e dè có cảm giác thoải mái nhưng nàng lại phải lo sợ, sợ Vân Phong lung lay ngã xuống, sợ hắn có thể ra đi bất cứ lúc nào..

Bất chợt Khôi Hàn Lãnh mở miệng xua tan cảm giác xấu hổ giữa hai người

” Ta biết ngươi thích mai, ta muốn ngươi tự mình trông nhưng có vẻ là không được! “ Khôi Hàn Lãnh trầm giọng nhìn tới một góc của hoa viên vẫn còn trống vắng thờ dài.

” Hàn Lãnh! Cảm tạ...! Thật sự...! “ Tần Tổ Di rời khỏi người Hàn Lãnh từ từ bước lên nhìn nam nhân trước mặt, nở một nụ cười hạnh phúc, không hề có chút gượng ép nào, đó là nụ cười từ trái tim của nàng, một nụ cười chân thành đến chói mắt, có thể đây là lần nàng cười không một chút che giấu trước thế giới này. Nhìn cảnh nàng cười Khôi Hàn Lãnh vẫn lạnh lùng liếc qua nói: “ Thật phí lời! “ sau đó bước đến gần đến gốc hoa viên nơi chưa có cây mai nào. Nhưng Tần Tổ Di biết rằng, sau khi hắn quay người đi, nàng đã thấy hắn nhếch môi, nàng cười sau đó mới nhận ra rằng Khôi Tôn và những nô tì khác đã sớm không thấy ai. Nàng nhìn tới người nam nhân đang vút qua quyền vị vương gia mà hạ mình trông hoa cho nàng tại góc hoa viên, nàng vội chạy tới giúp đỡ, có vẻ như nàng đang dần hòa mình vào với truyện: “ Hàn Lãnh... Thật sự quen biết được ngươi thật tốt! “ Tần Tổ Di mỉm cười suy nghĩ.

Cả hai đang chăm chú trông hoa thì bất chợt cả hai như nghe được tiếng bước chân từ xa, Tần Tổ Di xoa xoa móng tay để phòng, đang định phi thân tới nơi để sát nhân thì bị Hàn Lãnh giữ cầm tay giữ lại ánh mắt hắn thanh tịnh làm tâm nàng đang dao động cũng phải phẳng lặng. Một lúc sau, một đoàn công công bước đến trước mặt hai người sau đó quỳ xuống đọc thánh chỉ? Nhìn thấy cảnh này, Tần Tổ Di sững sờ nhìn Khôi Hàn Lãnh rồi lại nhìn xuống đám công công hơn mười người đang quỳ và một công công quỳ đầu cảm thánh chỉ bắt đầu đọc to: “ Phụng thiên thừa vận, Thái hậu chiếu viết, lệnh cho Khôi vương gia, tiểu vương gia và đặc biệt yêu cầu Tần Tổ Di tiểu thư khăn gói vào cung dự đại yến tiệc trong vòng ba ngày và sau khi nhận thánh chỉ nhanh chóng vào cung! Khâm thủ “

Tần Tổ Di chưa kịp hoàn hồn thì Khôi Hàn Lãnh đã sớm kéo nàng theo đến trước công công đọc thánh chỉ rồi nhận thánh chỉ, sau đó mở miệng: “ Tin tức của mẫu hậu thật nhanh, người quay lại truyền lời chúng ta sẽ tới đúng giờ! “.

Tần Tổ Di dờ khóc dờ cười, loạn rồi, quá loạn rồi, lần đầu tiên nàng thấy người truyền thánh chỉ phải quỳ trước người nhận thánh chỉ, rốt cục là Khôi Hàn Lãnh có sức lực đến đâu mà có thể làm cho cả tứ quốc phải kính nể? Nàng thật sự không nhận ra hắn là biến thái người nha.

” Tiểu thư thật giống như lời đồn, quả thật là khuynh nước khuynh thành ,ngang bằng với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của quốc gia Thiên Quốc: Thanh Vi Du! “ Sau khi Khôi Hàn Lãnh nhận thánh chỉ, cả đám công công từ từ đứng dậy nhìn Tần Tổ Di và Khôi Hàn Lãnh tay trong tay vội mở miệng nịnh nọt, ai được khen ngang hàng với đệ nhất mỹ nhân quả thật rất vinh dự, chỉ tiếc đây là Tần Tổ Di. Nghe được câu so sánh của tên công công, Tần Tổ Di tức sôi máu, mặt tóa ra sát khí, nàng đang định dùng độc trào thì một câu nói của Khôi Hàn Lãnh vang lên làm nàng cùng đám công công dơ người.

” Thanh Vi Du? Ngang bằng? Nữ nhân của ta mà chỉ ngang hàng với nữ nhân đó! Ặn nói hàm hồ! “ Khôi Hàn Lãnh cười lớn kiêu ngạo, tay hắn buông khỏi tay Tần Tổ Di bước tới trước mặt tên công công đó cười lạnh dùng tay bành miệng tên đó sau đó một tay cầm lấy cây thương treo trên cột bên cạnh liềm môi thích thú trước con mắt lo sợ của đám công công còn lại, ánh mắt tò mò của Tần Tổ Di và đặc biệt là ánh mắt sợ hãi của tên công công đó, tên đó sớm đã quỳ xuống cầu xin, nước mắt chảy dài nhưng giọng nói không phát được thành lời. Sau đó một tiếng “ Phập “ vang lên máu bắn lên mặt của Khôi Hàn Lãnh và Tần Tổ Di, tên đó đã bị Khôi Hàn Lãnh dùng thương xuyên từ miệng tới hạ thân, cái xác cứng ngắc đổ rầm xuống trước con mắt ngạc nhiên của Tần Tổ Di và đám công công không dám ho he câu gì, mặt sớm đã trắng bệnh như không còn máu.

” Thật là bẩn! Nếu ngươi để hắn cho ta giải quyết có phải sạch hơn không? “

Tần Tổ Di chán ghét lau mặt bằng chiếc khăn trước nàng thấm, sau đó như nhớ ra điều gì nàng lại lấy từ người ra một chiếc khăn bước chậm tới gần Khôi Hàn Lãnh sau đó kiễng chân lau đi những vết máu trên mặt và trên tóc hắn một cách tự nhiên làm cả đám công công hít một ngụm khí lạnh, ngày càng thêm kính trọng, bọn hắn nhận ra đây là nữ tử không nên trêu vào, có ai đòi nữa từ thấy cảnh này lại thần nhiên như vậy đâu.

” Các ngươi lui, nhớ chuyển lời của ta tới thái hậu! “ Khôi Hàn Lãnh lại trở về khuôn mặt lạnh lùng ra lệnh, nghe được tiếng “tuân lệnh” sau đó nghe được tiếng đi chuyển thật nhanh của đám công công hắn mới nhìn lại cái xác nhũn mảy: “ Bỏ đi thật là phí, là một mạng người nhưng hắn có tội! Theo ngươi thì nên lấy cái xác này làm gì? “

” làm Tượng? Lột da làm bìa sách?...! Tần Tổ Di hứng thú kể tên nhưng nàng thấy không thỏa đáng sau đó mắt nàng sáng lên: “ Băm nhuyễn làm phân bón cho cây mai! “

” Tồ! Theo ý người! “ Nhận được câu trả lời thỏa mãn, Khởi Hàn Lãnh nhếch môi cười, hẳn cùng nàng đều chung một ý nghĩ nên việc hoàn thành việc cũng rất là nhanh. Tàn Tổ Di cười sáng khoái, cảm giác đầy thích thú, nhưng sau khi làm việc này y phục nàng và hẳn đã sớm bị vấy bẩn, nên hoa viên cũng in vùng máu khô, nàng cùng Hàn Lãnh quay bước trở về thay y phục và dùng thiện, nàng biết rằng sự việc vào trong cung này sẽ không đơn giản vì nàng biết rằng trong cung luôn ẩn dấu sự tranh chấp và đặc biệt có sự góp mặt của “người đó “. Tàn Tổ Di nở nụ cười quý dī

Nàng thật mong chờ biết bao....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16-1: Bàn chuyện hỉ sự ! Nhị boss đáng thương (1)

Hầu hết trong các câu truyện, có vô số nhân vật quần chúng làm rào cản ngăn cách các nhân vật chính đến với nhau, trong số những nhân vật quần chúng thì trăm vạn lần có những nhân vật phụ tiêu biểu làm người đọc phải thay nhân vật chính bất bình và hận không thể giết hết, nhưng mà đau khổ hơn với các nhân vật phụ có tình cảm với nam nữ chính là đã yêu một người mà sẵn sàng bỏ qua tôn nghiêm, phép tắc của nữ nhi mà can đảm theo đuổi rồi nhận được sự phi nhủ của mọi người, cái nhìn khinh miệt của người mà ta cho là quan trọng. Rồi nhờ như vậy nhân vật đó thức tỉnh "đoàng" một cái lắc mình thành trùm cuối của truyện và đều nhận lại cái kết bi thương đó cũng là số phận của đại boss Tàn Tổ Di trong truyện.

Nhưng nếu nói Tàn Tổ Di là đại boss nữ phụ và Khanh Hãn là đại boss nam phụ thì sẽ có nhiều boss khác và sau Tàn Tổ Di là nhị Boss "Khởi Gia Đan".

Nếu nói Tàn Tổ Di chết do báo thù Thanh Vi Du và Dật Phong thì Khởi Gia Đan chết vì quá si tình trong mạch truyện. Theo như nguyên tác thì Khởi Gian Đan là công chúa của Khởi Nhẫn Quốc, là nữ nhi tính tình phóng khoáng, mạnh mẽ thích chu du thiên hạ, nhan sắc chim sa cá lặn, cũng có tiếng tăm trong giới giang hồ. Tuy nhiên sau nhiều lần chu du gặp Dật Phong, từ một cô nương coi mở phóng khoáng, ăn mặc đơn giản thì Gian Đan đã quay trở lại quốc gia của mình để học lại các phép tắc, lễ nghi cung đình hoàng tộc vì nàng biết hẳn ta là vương gia, nàng muốn thay đổi vì nàng biết chàng thích mẫu người như vậy. Gian Đan muốn đi cầu thân với Thiên Quốc cải thiện tình hình hai quốc gia nhưng sau khi sang Thiên Quốc, nàng nhận ra mình chỉ có thể làm trắc phi và trong đêm tân hôn Dật Phong đã không đến. Đối với nữ nhi thì đó là một sỉ nhục đồng nghĩa với chuyện bị thất sủng. Gian Đan điên cuồng tự cõi bỏ khăn trùm đầu tự mình tìm đường đến phòng Thanh Vi Du và cái gì nàng không muốn thấy cũng phải thấy.

Chuyện nữ nhi ghen là chuyện thường tình nhưng với những người trong giới giang hồ và đặc biệt với dòng dõi Khởi Nhẫn thì danh dự của nữ nhi đó bị chà đạp. Quá uất hận Khởi Gian Đan cầm kiếm xông tới định sát Thanh Vi Du nhưng với võ công đủ dùng thì không thể đấu thắng mình chủ võ lâm và bang chủ một tổ chức sát thủ nên nàng bị một cước va thẳng thân mình vào tường học máu rồi bị ám vệ của Dật Phong lôi xuống mật giam và bị cai ngục hãm hiếp trong đêm đó nhưng nàng không biết, rồi nàng được quay trở lại phòng tân hôn mọi chuyện tối đó bị xóa sạch, sau đó nàng trăm mưu ngàn kế muốn lật đổ Thanh Vi Du, âm toán, hạ độc, tung tin...., Khi đọc tới phiên đoạn nữ phụ thứ hai của truyện, Tàn Di (Tàn Tổ Di hiện tại) thì nàng hận boss nữ phụ chưa kịp hạ lại kéo theo nhị nữ phụ, lúc đó nàng giận kinh khủng, hận không thể thay nam nữ nhân vật chính đẹp tan đám rước rồi đó.

Nhưng đoạn cuối của Gian Đan làm nàng không thể không cảm phục và rơi nước mắt đó là cuộc chiến giữa Gian Đan và Tàn Tổ Di sau cuộc chiến nổ ra giữa ma giáo và chính phái võ lâm. Tàn Tổ Di lúc đó nhận được nhiệm vụ bắt sống Thanh Vi Du của Khanh Hãn nhưng nàng muốn giết hại Thanh Vi Du không toàn thây, lúc đó Khanh Hãn đã luyện tới đỉnh cao của tuyệt kỹ ma giáo nên Dật Phong đấu không lại và Thanh Vi Du đã lao ra đỡ thay cho Dật Phong một chương của Khanh Hãn đến học máu, nhân cơ hội đó mà Tàn Tổ Di nham hiểm phi thân tới muốn lấy mạng của Thanh Vi Du thì chính Gian Đan đã lấy thân mình ra làm lá chắn cho nàng ta và cả Dật Phong trước con mắt sừng sờ của ba người. Dật Phong đỡ Thanh Vi Du tiến lại bên thân xác thì thóp của Gian Đan đang ngẩng đầu cố gắng nhìn hai người bằng con mắt đau khổ, lệ rơi hòa lẫn vào huyết đang chảy ra từ miệng nàng, rồi Gian Đan đã cầm lấy tay Dật Phong cố gắng nói vài câu cuối là: "Thiếp biết trong lòng người không có thiếp, tên thiếp chưa chắc người đã nhớ, thật lòng ta rất hận Thanh Vi Du, nhưng mà nếu nàng ta từ thì người chắc chắn cũng sẽ muốn theo nàng ta, thà thì hãy để cho thiếp làm một chút gì đó có ích cho người,.... Thiếp làm vậy.... Vương gia đã...chịu nhớ ta vào tâm can người chăng? Thiếp...là..Gian.. Đ..! " Gian Đan vừa nói vừa khóc, cố gắng nói rõ thành tiếng vừa cố gắng mỉm cười, tiếng nói cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn. Bàn tay đang nắm chắc tay của Dật phong cũng buông thẳng xuống đất để rồi cũng chỉ đáng được một hai giọt nước mắt của Dật Phong và " Gian Đan, ta nhớ rồi... nàng là trắc phi duy nhất của ta, xin lỗi,tại ta...Gian Đan..! "

" Chủ nhân? người thần thờ chuyện gì mà...? " Tàn Tổ Di đang suy nghĩ thì một tiếng nói làm cắt đứt và trí nhớ mạch chuyện của nàng để rồi lúc nhận ra nàng lại rơi lệ lần hai trong cùng một ngày... chuyện này là như thế nào? tại sao dạo này nàng lại có thể dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình cho người khác thấy? ngay cả với Vân Phong nàng cũng chỉ dám ôm sau lưng hắn mà khóc, giờ đây thì ngay cả trước nô tì nàng cũng có thể rơi lệ là sao?

" Không chuyện gì đi, ta vừa nghĩ lại vài số chuyện " Tàn Tổ Di lau nhanh nước mắt sau đó nhìn rõ mình trong gương với kiểu búi tóc làm không quá cầu kỳ, hoa lệ nhưng lại làm lộ ra khí chất quyền rũ, đa tình cho nàng. Tóc được buộc cao phần trên, phần dưới thì được búi lại và cố định bằng chiếc đai đầu mạ vàng chói mắt nhưng không phô trương đầy vẻ ma mị của nàng được toát nên. Mất phượng của nàng sớm đã được tô màu huyết kiều tràn viền tạo cảm giác ma mị, đôi môi được tô màu huyết cam nhìn càng mong mỏi gọi là nhìn mê người. Nhưng thấy thiếu thiếu một thứ nàng không nhanh không chậm mở miệng hỏi: " Theo người thì ta nên mặc y phục gì? "

Nô tì đang đứng hầu bên cạnh nhanh nhẹn thưa, giọng nói tuy có chút run rẩy sợ hãi nhưng vẫn cố gắng nói không vấp và không muốn để lộ giọng điệu yêu cầu trả lời:

" Vương gia nói sẽ đích thân mang đến cho người, người không cần lo lắng! "

"Hào!" Tần Tổ Di nhếch môi cười nhẹ vì nàng biết Khởi Hàn Lãnh sẽ không đến muộn. Đúng như nàng dự đoán thì tiếng bước chân của hắn càng ngày càng gần.... Tại sao? Chỉ nghe tiếng bước chân mà nàng đã nhận ra đó là hắn? Sao nàng có thể chắc chắn đưa ra kết luận đó là hắn? Tần Tổ Di bất chợt trừng mắt như thức tỉnh, mặt như lạnh đi vài phần... Rốt cục thì chuyện quái gì đang xảy ra với nàng vậy?

Một lúc sau, một nô tì cầm khay đựng y phục tới bên nàng quỳ xuống dâng lên. Tần Tổ Di cảm nhẹ y phục lên xem xét, mặt nhăn nhó, không phải hắc huyết y, mà là mang màu xanh dương, viền thêu ánh vàng sang trọng, tuy thế nhưng chỉ cần không phải bạch y là tốt rồi, Tần Tổ Di cảm y phục cười trừ.

Nhìn thấy rõ y phục mà Tần Tổ Di đang cầm, nô tì làm tóc cho Tần Tổ Di đứng há hốc mồm nhìn xuống nô tì đang quỳ bệ khay y phục và trang sức ánh mắt dò hỏi rồi nhận được cái gật đầu thì vội cung kính càng thêm cung kính vội tới giúp Tần Tổ Di mặc y phục và trang sức trước con mắt nghi ngờ của nàng. Sau khi thay xong, Tần Tổ Di đứng ngắm mình trước gương, do sớm hòa nhập với y phục cổ đại dài ngang mắt cá chân thì lúc mặc y phục của Khởi Hàn Lãnh đưa thì nàng có chút suy nghĩ y phục này có chút táo bạo. Cả bộ y phục là bộ y phục rời, áo một thân, váy một thân, hở bụng như kiểu ba tư và đặc biệt là váy theo kiểu dài chạm đất đằng sau và ngắn lộ chân ở đằng trước. Phải một lúc sau, Tần Tổ Di mới bước ra khỏi phòng và đập vào trước mắt nàng là một nam nhân cũng mặc y phục xanh dương thêu ánh vàng đang cầm tay Khởi Tôn dựa lưng vào thành tường ngoài phòng nàng mặt trầm ngâm nhưng lại thoát ra phong thái y hệt quân nhân, làm cho người đối diện cảm thấy an lòng. Thấy nàng bước ra, Khởi Hàn Lãnh đứng thẳng người, dắt Khởi Tôn tiến đến bên cạnh nàng nhìn lướt rồi nói:

"Đây là triều phục của ta, là y phục bắt buộc của mỗi vương gia, ai trong hoàng tộc đều được! Ta mong không làm người khó chịu!"

"Hào! không khó chịu, cảm tạ!" Tần Tổ Di cười nhẹ đáp lời, sau đó lại nhìn Khởi Hàn Lãnh rồi bất chợt nhăn mày tiến đến Khởi Hàn Lãnh gần hơn rồi dùng tay chỉnh sửa lại phần cổ y phục đã bị nhăn cười nói: "Người nên chú ý, người là vương gia của Khởi Nhân Quốc, không thể không chu toàn, người nên thay nô tì, hào!"

"Phụ thân không bao giờ cho một nữ tử chạm vào người đầu mẫu thân, nên y phục phụ thân tự mình mặc thôi a!" Giọng Khởi Tôn lạnh lạnh bên cạnh làm Tần Tổ Di bỏ tay khỏi vai cứng người xác nhận lại câu nói vừa rồi của tiểu hài tử. Khởi Tôn còn bồi thêm vài câu: "

"Đúng là phụ thân Tôn Nhi, thủ tiết chờ mẫu thân Tôn Nhi về!" Tần Tổ Di nhìn kĩ Khởi Tôn, tóc búi cao, cả y phục liền thân màu vàng kim, đai màu xanh dương, tay còn cầm quạt tờ vẽ soái. Thấy mình được mẫu thân chú ý thì Khởi Tôn liên tục chu môi, phồng má, quay người liên hồi như muốn nói: "Khen ta đi, khen ta đi!"

Nghe được câu tiếp theo của Khởi Tôn, Tần Tổ Di che miệng cười nhẹ nhàng, còn Khởi Hàn Lãnh thì đen mặt. Chưa bao giờ hắn ta thấy nhục nhã như thế này, một nam nhi đại trượng phu bị gọi thủ tiết chờ nữ nhân, tin này mà truyền ra ngoài thì hắn đúng là thêm danh hiệu mà. Nhưng không thể chờ đợi thêm, Khởi Hàn Lãnh cùng Tần Tổ Di mồm người cầm một tay Khởi Tôn cùng dắt đi, thấy thế là Khởi Tôn cười vui mừng, háng hái chạy sao cho đều bước cùng hai người. Vừa ra khỏi cổng vương phủ thì đã có một chiếc xe ngựa lộng lẫy đủ cho cả năm người đứng chờ ở ngoài và ngựa kéo là loại hắc mã móng cổ chuyên được dùng để làm kỵ binh nhưng giờ thì lại bị mang ra kéo xe đủ biết xa hoa ở đây đạt đến mức độ như thế nào.

"Chủ nhân! mời người lên xe!" Xa phu đội nón vải, y phục bằng lụa, tay cầm roi da vội nhảy khỏi xe quỳ xuống kính cẩn nói.

"Hào!" Khởi Tôn hào hứng đáp rồi được Tần Tổ Di bế thẳng bước lên xe trước con mắt ngạc nhiên của xa phu, rồi tiếp đến là Khởi Hàn Lãnh. Xa phu nhếch môi cười đầy ẩn ý rồi lên ngựa quát roi đến hoàng cung.

***** Công hoàng cung *****

Trên đường tới hoàng cung thì Khởi Tôn đều háo hức ngó ra ngoài xem phố xá, Tần Tổ Di thì mặt bình thản, mắt vẫn luôn để ý đến Khởi Tôn còn Khởi Hàn Lãnh mặt lạnh cảm bình thư đọc. cả quang cảnh hòa hợp đến nhường nào. Tần Tổ Di thì vẫn đang suy nghĩ sao trên đường ra khỏi phủ thì bọn nô tì đều nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc, chẳng lẽ bộ y phục nàng mặc có vấn đề? Tần Tổ Di cứ suy nghĩ thì nhận được cái chạm nhẹ vào vai của Khởi Hàn Lãnh, nàng quay sang đối diện với hắn thì nhận ra hắn đã ra khỏi xe ngựa và đang vén rèm xe nói với nàng, mắt đại bàng tĩnh lặng, môi mỏng nhẹ giọng cất lời: "Tôi nói rồi! xuống tiến vào cung!"

"Tốt!" Tần Tổ Di gật đầu, sau đó bế Khởi Tôn nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa. Vừa nhìn nàng xuất hiện cùng với tiểu vương gia, các binh lính canh cổng thành và công công hít một ngụm khí lạnh run rẩy, cả đám đều có chung một suy nghĩ. Khởi Tôn sau khi được Tần Tổ Di bế xuống xe ngựa thì hôn hờ chen vào giữa Khởi Hàn Lãnh và Tần Tổ Di cầm tay hai người sau đó nhanh chóng lôi hai người vào trong điện.

Vừa chạy vừa nhìn hoàng cung, Tần Tổ Di trầm trồ chiêm ngưỡng, toàn cảnh trước mắt nàng đều vô cùng tráng lệ, uy nghiêm, khác xa với phim ảnh, tuy đã thực hiện nhiều nhiệm vụ sát nhân là người quan to mặt lớn ở Thiên Quốc nhưng nàng bị Khanh Hãn cầm hành động trong cung nên nàng không có cơ hội chiêm ngưỡng. Giờ được nhìn thấy làm nàng thấy thật thỏa mãn. ánh mắt lóe lên hạnh phúc của nàng làm một người khó hiểu nhăn mày. Chạy thật lâu mới đến chính điện, Khởi Tôn sớm đã thờ hồn hên, Khởi Hàn Lãnh thờ dài bế Khởi Tôn lên sau đó nghiêng đầu nhìn Tần Tổ Di ra hiệu. Các công công canh điện vừa nhìn thấy Khởi Hàn Lãnh vội mỉm cười nịnh nọt rồi nhìn sang bên cạnh thấy Tần Tổ Di thì môi giật giật liên hồi, mắt trừng to như thấy yêu quái, tay cầm run run, môi mấp máy quỳ xuống thì lễ: "Tham kiến vương gia, tiểu vương gia và....?"

"Láo xược! Ngay cả mẫu thân ta mà người cũng không biết lễ hành lễ?" Khởi Tôn cắn môi bực mình quát thoát rồi nhìn Khởi Hàn Lãnh nùng nịu: "Oa oa, phụ thân, hắn ta không biết mẫu thân, hắn ta dám bắt kính với mẫu thân!"

"Sẽ xử tử! Tôn Nhi ngoan a!" Khởi Hàn Lãnh tỏ ra quan tâm cười dùng tay véo má Khởi Tôn nhưng xung quanh tỏ ra đầy sát khí. Còn đám đó sớm đã quỳ rạp run rẩy.

"Thôi thôi! Khởi Tôn, tới đây với ta, ở chung với phụ thân sẽ nhiễm tính xấu!" Tần Tổ Di nhăn mày tới đón lấy Khởi Tôn đang trong tay Khởi Hàn Lãnh. Sau đó, cả ba mặc kệ đám quỳ bên ngoài đại điện mà cùng bước vào. Vừa bước vào trong, không khí náo nhiệt, đông đúc, vui cười đang rất sôi nổi thì vừa nhìn thấy ba người, đặc biệt là cảnh Tần Tổ Di ôm Khởi Tôn, cả đám quan lại, quần thần cả hoàng thượng và hoàng hậu ngồi trên ngai cũng trừng

mất không thể tin nổi và càng bất ngờ hơn khi Khởi Tôn nói:

"Mẫu thân, tha Tôn Nhi xuống, ta tới ăn quế hoa cao! "

"Uỳnh!" Như có một tiếng sét giáng thẳng xuống đại điện, cả điện đang yên lặng bỗng như ong vỡ tổ, tiếng xì xầm bàn tán làm Tần Tổ Di vô cùng khó chịu, nàng cảm thấy ngứa tay vô cùng, móng nàng thật sự muốn đâm vào ai đó. Ai giải thích nàng hiểu đi, tại sao hôm nay lại bất thường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-2: Bàn chuyện hỉ sự ! Nhị boss đáng thương ! (2)

"Khục khục!" Tiếng ho nhẹ của Khởi Hàn Lãnh vang lên giữa tiếng xì xầm ồn ã bỗng chốc như nổi bật hơn cả khiến các quan lại vội đứng ngay ngắn cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn soi xét Tần Tổ Di nữa nhưng vẫn có vài số nữ quyền tiểu thư tò mò mà len lén nhìn lên đánh giá Tần Tổ Di làm nàng vô cùng khó chịu.

Làm một sát thủ, việc nhanh nhất nàng làm được đó chính là giết người nhưng sau đêm toàn sát Vân Gia Trang thì nàng chưa hề thủ tiêu ai và ở cạnh Khởi Hàn Lãnh thì hẳn luôn không cho nàng xử lý những điều nhỏ nhặt như thế này, mà tâm lý nàng không ổn định, phải nói là nàng là một nữ tử biến thái cuồng sát nhân chính vì lý do này nên Khởi Hàn Lãnh luôn để nàng bên cạnh hẳn để phòng bất trắc. Mà một tên biến thái bị quản lý cũng bởi một tên biến thái nàng cảm thấy thật hồ đồ... Mà ngạc nhiên ở chỗ nàng chưa bao giờ thấy hắn nổi cơn cuồng nộ.

"Ta muốn... Sát nữ tử bên đó!" Tần Tổ Di cắn môi dùng tay cầm chắc vào hai vai của Khởi Hàn Lãnh kiễng người thì thào vào tai hắn một cách đầy sát ý sau đó nhìn về phía nữ tử đó ra dấu cho Khởi Hàn Lãnh làm nữ tử đó giật mình run rẩy cúi gằm người xuống. Khởi Hàn Lãnh nghe xong câu nói của Tần Tổ Di lạnh mặt nhìn theo hướng của nàng tỏ ra muôn vàn sát ý sau đó cầm chắc tay Tần Tổ Di mở lời:

"Người cô chịu đựng hảo?"

"Ta.. sẽ cố!" Tần Tổ Di nhắm mắt mím chặt môi khó nhọc trả lời, tay nắm chặt tay Khởi Hàn Lãnh, khi tĩnh tâm lại nàng mới có thể cảm nhận được móng tay của nàng đâm vào da thịt của hắn vội hốt hoảng muốn giật tay ra vì độc trong móng tay nàng là loại mạnh nhất trong cả thân thể nhưng vẫn bị bàn tay vững chắc của Khởi Hàn Lãnh nắm chặt, Tần Tổ Di ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Khởi Hàn Lãnh nhưng vẫn khuôn mặt lạnh tanh đó không hề bộc lộ ra chút cảm xúc trùng độc làm nàng khó hiểu.

"Ta nuôi cô độc trong người, kháng độc!" Một câu nói ngắn gọn nhưng làm nàng hiểu rõ tại sao hắn không sợ độc của nàng, vội gạt đầu biểu lộ mình đã hiểu sau đó nàng trừng mắt nghĩ ngợi: loại cô mà có thể kháng độc duy nhất có ba con, có hai con là của Khanh Hân nhưng hắn đã sớm mang một con tặng cho Thanh Vi Du và lúc đọc nàng không đọc thấy người nuôi con thứ ba, loại cô duy nhất cực hiếm chỉ có ba con chính là loại cô: "Cô Vương"

Tần Tổ Di trừng mắt nhìn Khởi Hàn Lãnh với điệu bộ không thể tin nổi, nàng cứ ngỡ có thể Dật Phong là chủ nhân của cô độc thứ ba, ai ngờ lại rơi vào tay nam phụ biến thái này.

"Hàn Lãnh đệ! Đệ có vẻ đã quên mất trầm và hoàng tẩu! ha ha ha!" Một tiếng nói từ trên đài cao vọng xuống kèm theo tràng cười sáng khoái, cả Tần Tổ Di và Khởi Hàn Lãnh đang dùng hàm ý đứng giữa điện trao đổi nghe được thì đều đồng thời quay lên trên điện cao nhất mặt lạnh lùng Tần Tổ Di đánh giá hoàng đế Khởi Nhân Quốc đang ngồi trên ghế rồng với phong thái kiêu ngạo nhưng phát ra vẻ uy nghiêm và cao quý, nam nhân đó tầm 32 hoặc 33 tuổi, mặt góc cạnh tóc búi cao đội mũ rồng, mặt kiêu sắc nét nhưng tỏ ra vẻ xảo quyệt, phong lưu. Không hề giống với Khởi Hàn Lãnh, thực sự nàng nghĩ ngờ tên nam nhân này không mang dòng máu chính thống thì bỗng tay nàng nhận được lực cầm tay nàng của Khởi Hàn Lãnh chắc hơn, nàng quay qua nhìn hắn với vẻ mặt khó hiểu.

"Nữ nhân ngu ngốc, đừng nghĩ lung tung!"

Khởi Hàn Lãnh nhếch môi cười nàng bày tỏ chút sự khinh thường sau đó lời nàng đến gần chính điện đối diện với hoàng thượng tham kiến: "Hàn Lãnh tham kiến hoàng thượng!"

Nhìn Khởi Hàn Lãnh cúi đầu nhẹ tham kiến nhưng một tay vẫn nắm chặt tay nàng giật giật thì Tần Tổ Di mới nhẹ nhún người: "Tổ Di tham kiến hoàng thượng!"

"Hào hảo, miễn lễ!" Hoàng thượng cười lớn phát tay ra hiệu sau đó nhìn Tần Tổ Di bằng con mắt chăm chú đánh giá, khuôn mặt khuyếch điểm kiêu mi, mắt phượng mê hoặc, đôi môi được tô son màu cam căng mọng làm toát lên vẻ yêu kiều quyến rũ khó tả, và đặc biệt hơn khi chất cao quý lạnh lùng thoát ra từ trong làn ngoài thần thái của nàng ta đúng chất của hoàng gia và điều làm hắn ngạc nhiên đó chính là y phục... Đánh giá xong, hoàng thượng cười nhếch môi nhìn về phía Tần Tổ Di tỏ vẻ thú vị, lại tiếp tục mở miệng:

"Hàn Lãnh đệ! Cuối cùng đệ mới mang tới ra mắt mẫu hậu, người ắt hẳn rất lấy làm vui mừng ở đây!"

"Ta cũng mong mẫu hậu có ý như hoàng huynh!" Khởi Hàn Lãnh cười nhẹ thưa, sau câu nói đó của Khởi Hàn Lãnh thì đại điện lần nữa lại rơi vào tiếng xì xầm và hoàng thượng vừa mới nhấp ly rượu vội phun ra ngoài làm Tần Tổ Di thấy kinh tởm định né tránh "sự sặc sụa của rồng" bằng cách buông tay

Khởi Hàn Lãnh thì bị hấn ta kéo một lực sang phía hấn rồi sau đó nàng cùng hấn nhìn lên hoàng thượng đang đỏ mặt được cung nữ lau chùi khóe miệng nở nụ cười khinh thường.

Tần Tổ Di cảm thấy ngày hôm nay như có vấn đề, ai cũng nhìn vào nàng soi xét, liệu y phục này không phải có vấn đề chứ? Ngay cả tên hoàng thượng cũng bày tỏ thái độ một cách quá thái như vậy thì đúng thật là nên suy nghĩ thấu đáo. Sau đó nàng và hấn được ngồi bàn dưới hoàng thượng là bàn của các tướng quân dưới trướng Khởi Hàn Lãnh cùng các gia quyến của những tướng quân được thánh chỉ đó. Sau khi ngồi vào nàng nhìn quanh các chỗ, độ sa hoa đều được gọi là đạt tới đỉnh cao, ngay cả khăn lau đều là lụa tơ tằm thượng hạng có thêu chỉ vàng, bàn ghế mùi gỗ hơi hương trầm hương, nhưng có lẽ sáng chói ở đây nhất có lẽ là các nữ nhân, nữ nhi của quan lại. Nhìn ai cũng một vẻ đẹp khác nhau làm nàng lóa mắt nhưng thứ làm nàng sáng mắt nhất là cách tiếp cận ý trung nhân. Như nàng nhận thấy thì ở những ngày vui trọng đại như vậy đều có người tới xin ban hôn, hoặc tứ hôn. Nàng rất mong chờ điều này a, đặc biệt trong ba ngày thì ngày thứ ba của tiệc sẽ có nhiều bất ngờ vì đó là thời điểm các biên giới đều mở cửa nghênh đón các sự chúc mừng từ các quốc gia khác, và hơn nữa nàng sẽ gặp được cả ba tên phá hủy đi cuộc sống của nàng: Thanh Vi Du, Dật Phong... và Khanh Hân, cả ba tên đó đều đại diện quốc gia đến chúc mừng thái hậu Khởi Nhân Quốc.

" Thái hậu giá lâm, hoàng hậu giá lâm! " đang ngồi đánh giá tiệc tùng thì nàng lại nghe được tiếng thông báo của công công vốn định đứng lên tham kiến như bao người thì Hàn Lãnh ra hiệu chỉ cần cúi đầu như hoàng thượng.

" Thái Hậu vạn thể an khang "

" Hoàng hậu thiên tuế thiên thiên tuế "

" Các khanh bình thân! Thường ngồi! " Ai gia rất mừng vì các khanh đều có thể đến dự tiệc của ta! " Thái Hậu được hoàng hậu cảm nhẹ tay diu lên ngồi trên phượng kỷ trên ghế rồng hoàng thượng, sau đó hoàng hậu lui xuống ngồi ghế phượng bên cạnh hoàng thượng tạo thành chữ V ngược bộ ba quyền lực. Tần Tổ Di không kiêng nệ nhìn thái hậu đánh giá, khuôn mặt trái xoan đã có tuổi nhưng vẫn giữ được hình bóng mỹ nhân ngày xưa, mặt phượng sắc sảo, đầu đội trang sức quý tộc dành riêng cho thái hậu, cả người thân thái đều lộ lên vẻ uy nghiêm làm nàng có chút lo lắng không hiểu vì lý do gì, cả người mặc một bộ y phục màu nâu sẫm thêu ánh vàng có họa tiết phượng hoàng bạch sau đó nàng lại nhìn về phía hoàng hậu, vừa nhìn nàng đã thấy khuôn mặt nàng ta lộ lên vẻ phúc hậu nhưng thủ đoạn, mắt bồ câu to tròn được nhấn mạnh bằng phấn hồng, sống mũi cao thẳng dọc dừa, làn da trắng hồng và đôi môi trái tim tô hồng căng mọng mê người, quả là mỹ nhân xuất chúng thích hợp làm mẫu nghi quốc gia.

" Khởi Tôn của tổ mẫu đâu rồi nào? Tới đây với ai gia nào! " Sau khi ngồi yên vị thì thái hậu vội liếc mắt tìm hình bóng nhỏ nhoi của Khởi Tôn trong các bàn hải tử giọng hiền từ gọi.

" Tổ mẫu, Tôn Nhi tại đây! " Vừa nghe xong câu nói thì tiếng Khởi Tôn đã vang lên ở góc chính điện, Khởi Tôn dơ tay để thái hậu biết chỗ nhưng vừa nói vừa dùng tay còn lại cầm quế hoa cao ăn khiến mọi người cảm thấy đáng yêu ngay cả Tần Tổ Di cũng đang chống cằm xuống bàn cười nhìn hải tử đó.

" Lên đây ngồi cùng tổ mẫu hảo tôn tử a! " Thái hậu dang tay cười dụ dỗ sau đó Khởi Tôn nhanh chóng cầm mấy miếng quế hoa cao còn lại vào mồm rồi chạy nhanh lên đại điện ôm chầm lấy thái hậu cười lấy lòng. " Mọi người mau nhập tiệc! " Thái hậu hải lòng mở miệng bắt đầu bữa tiệc, từ hai bên điện, các vũ công cầm quạt lụa và toàn thân y phục màu hồng rồi thân hồ bụng bắt đầu tiến vào vũ khúc theo nhạc một cách mê người đầy uyển chuyển làm mọi người như bị thu hút theo điệu múa bao gồm cả Tần Tổ Di.

" Vương phi! Tại hạ dưới trướng vương gia lần đầu ra mắt người! "

" Vương phi...? "

Nghe tiếng nói cứ vọng bên tai, nàng lấy lại ý thức quay lại nhìn vào bàn thì bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn nàng lo sợ còn tên Khởi Hàn Lãnh chẳng mấy may để tâm mà chỉ chăm chú theo dõi điệu múa.

" Các người gọi ta? " Tần Tổ Di ngơ ngác nhìn các tướng quân đang đưa ly rượu cung kính mời trước mặt nàng như ý muốn làm quen, Tần Tổ Di hào sảng nhẹ nhàng cầm chén uống cạn ly rượu sau đó tên tướng mới thở phào: " Về sau mong người chiếu cố vương gia! "

" Ta? Không thể nào đi, phải là vương gia chiếu cố ta đúng không? " Tần Tổ Di cười nhẹ làm tỏa ra hào quang tứ phía, đặt chén xuống bàn nàng cầm lấy tay áo Khởi Hàn Lãnh lắc lắc ra hiệu khiến các tên tướng mất sáng ngời vui vẻ mà đâu biết Tần Tổ Di đang nghĩ sinh mạng nàng giờ đều ở trong tay Khởi Hàn Lãnh, mà hấn còn là người giúp nàng ngăn chặn sự không kiểm chế của mình, phải gọi là hấn trông chừng nàng mà mấy tên này dám nói nàng chiếu cố hấn, thật sự muốn giết nàng a.

" Đúng! " Khởi Hàn Lãnh nâng ly rượu nàng vừa uống đồ tiếp rượu nhấp nhẹ cười nhếch môi trả lời làm Tần Tổ Di bỗng chốc đen mặt, cái chén đó nàng vừa uống giờ hấn uống thì chả khác gì hôn gián tiếp? Mà đây là thời cơ đại như thế này là có ý gì nhỉ? Nàng đã từng đọc đâu rồi thì phải.

Vừa nghe xong câu trả lời của vương gia, các tên tướng bỗng phá lên cười vội từng người cầm rượu tới mời Khởi Hàn Lãnh trước với từng câu " Chúc mừng, vương gia "

" Ta mong sớm được tới phủ ngài uống tửu đối thơ a! "

" Quá tốt rồi vương gia, ngài sẽ không bị mang danh nữa! "

Tần Tổ Di dơ người, vừa nãy mấy tên này gọi nàng bằng gì nhỉ? Sao nàng lại quên nhanh vậy a, vừa rồi còn nom nớp lo sợ Khởi Hàn Lãnh mà giờ lại vui mừng tới mời rượu nhiều như vậy thì Khởi Hàn Lãnh không phải là say rồi ỉ? Vội dùng tay ngăn thì Khởi Hàn Lãnh nhẹ giọng nói: " Người sang bên bàn nữ quyền trò chuyện, ta không gục nhanh vậy! " Sau đó lại quay sang nhận chén từ các tướng lĩnh dưới trướng uống cạn làm Tần Tổ Di tức giận, nàng

không hiểu tại sao nàng muốn giết tên vương gia này vô cùng, đúng là bức thật mà. Tần Tổ Di lạnh lùng lườm Khởi Hàn Lân rồi trả lời: " Tốt! Người cứ ở đó thành tù quý! "

Nói xong nàng nhẹ nhàng buông tay Khởi Hàn Lân bước sang bàn dành cho nữ quyến và tiểu thư, vừa sang nàng nhận được bao nhiêu ánh nhìn, bàn tán, nàng mặc kệ phong thái ung dung cao quý của nàng đủ lấn át bao nữ nhân, vừa bước sang thì ai cũng đã nhận ra sự nổi bật, mắt phượng liếc quanh bàn tìm chỗ rồi định ngồi xuống thì bị ngăn chặn bởi một giọng nói

" Chỗ đó là chỗ của bốn tiểu thư! người sao không nhìn trước sau mình có ai vậy? " Một nữ nhân khuôn mặt thanh tú, làn da trắng mịn, tóc được búi thấp và cố định bằng trâm hoa mẫu đơn và hoa ngọc trai, mắt bồ câu tình ranh, khuyên tai đeo ngọc lục bảo quý phái và y phục màu hồng y tay che miệng cùng một vài tiểu thư nữa che miệng cười nhẹ nhàng nhìn về phía Tần Tổ Di với ánh mắt coi thường.

Nhìn đám nữ nhân đang cười nhạo mình, Tần Tổ Di lạnh lùng định rời sang chỗ khác thì lại bị hồng y nữ tử chặn đường như muốn phát uy với nàng, Tần Tổ Di nhủ mấy khó chịu nàng đã làm vào cảnh này bao nhiêu lần rồi, muốn một chút bình yên mà ai cũng nhắm vào nàng là sao?

" Người cứ như vậy mà đi khỏi sao? Biết bốn tiểu thư là ai chẳng? " Hồng y nữ tử khe khẽ nhẹ giọng, nàng ta đường đường là mỹ nhân đứng thập tam trong Khởi Nhẫn Quốc với danh tiếng hoa cũng phải thẹn, điệp cũng phải nhường, cha nàng làm trong bộ thượng thư chỉ dưới tể tướng trở xuống, nàng muốn nhân cơ hội này mà kết thân với các vương gia, ngò đầu sau khi nữ tử này vào là chiếm được bao nhiêu cái nhìn trầm trồ và ngạc nhiên, phụ thân nàng sau khi nhìn thấy nữ tử đó vội run sợ rồi đi thông báo cho các chức quan mới lên điện lần đầu, nàng vô cùng thắc mắc tại sao phải sợ nữ tử đó? Nàng ta chỉ được dung mạo mà làm mọi người đối xử cung kính như vậy nàng không cam lòng. Nhất định phải làm cho ra lẽ, mà không biết chừng sau vụ này nàng có thể cảm phục được tên vương gia biến thái và làm cho hắn phục tùng dưới chân nàng cũng nên... Nghĩ như thế hồng y nữ tử lấy khăn che miệng cười tủm tỉm, vừa cười vừa nhìn lại Khởi Hàn Lân đầy tình ý mà quên mất Tần Tổ Di đang mặt lạnh trước mặt mình.

" Thật là ngu xuẩn! " Tần Tổ Di khoanh tay khinh thường nhìn hồng y nữ tử trước mặt với những tâm ý sớm lộ rõ ra ngoài

" Người...? Người dám nói ta ngu xuẩn? Người là cái thá gì mà dám nói Châu Bùi Hân ta? " Nữ nhân tên Châu Bùi Hân vò mạnh khăn tay mặt đỏ bừng sứt khí nhưng giọng vẫn cố đề nén để người ngoài nhìn vào như đang nói chuyện vui vẻ với nhau.

Thấy Tần Tổ Di càng ngày càng cúi đầu xuống nền điện, Châu Vũ Hân vui vẻ tiếp tục cáit lời: " Ta thấy người cũng tội nghiệp, thân là nữ nhi nhưng phải dùng thân xác mình để lấy lòng vương gia, quả thật là bất gia chi tử, vô phúc cho ai sinh ra người hão? Chắc nhờ chiêu trò bán thân này người chắc chỉ được vài lượng bạc ta sẽ bố thí cho người vài rương để người thoát khỏi đây và trở lại nơi của người cùng người nhà kinh tởm như người đi! "

Nói xong Châu Vũ Hân cùng hai ba gia quyến nữa cười to quay lưng bỏ đi làm nổi lên sự chú ý của những người xung quanh, Khởi Hàn Lân nháy mắt chột lạnh, bóp nát chiếc chén của một tướng lĩnh vừa mời rồi đứng dậy đi lại phía Tần Tổ Di, hắn biết nàng nhớ lại khoảng thời gian tồi tệ đó, cái ngày định mệnh bị gài bẫy và đuổi ra khỏi nhà, hắn còn chưa dám nói gì mà nữ tử đó dám nói như vậy? Sát ý lạnh dần, cước bộ cũng nhanh hơn nhưng chỉ trong chớp mắt bóng dáng của Tần Tổ Di biến mất trước mắt Khởi Hàn Lân và đứng trước mặt của Châu Vũ Hân làm nàng ta giật mình đánh rơi khăn tay.

Khuôn mặt của Tần Tổ Di bây giờ rất vắn vẹo, cả khuôn mặt hoàn mỹ nhẹ răng cười rất tươi nhưng không hiểu sao làm nàng ta cảm thấy khủng bố vô cùng, tim như thắt lại nhưng vẫn lên giọng: " Người còn dám đứng trước mặt ta? Ta sẽ....! " Chưa kịp nói hết câu Châu Vũ Hân như bị chặn họng vì Tần Tổ Di đã nhẹ nhàng dùng một tay bóp cổ nàng nâng khỏi mặt đất trước con mắt kinh hoàng của bao nhiêu người trong đại điện bao gồm cả Thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu. Tần Tổ Di cười nhìn Châu Vũ Hân một cách đầy man rợn mở miệng nói:

" Kể tiếp ta nghe đi nào? Tại sao người không kể, ta đang ở rất gần để nghe...! "

" Người điên, mau... buông ta...! " Châu Vũ Hân dùng hai bàn tay cầm chắc vào tay Tần Tổ Di, mắt tròn trừng kêu gào điên loạn nhưng không một ai vào can ngăn, nước mắt nàng ta trào xuống rơi tóc xuống mặt đất, tóc cũng dần bị lỏng vì cựa quậy muốn thoát ra hít không khí, nên giờ nàng ta trông vô cùng thảm hại. Châu Vũ Hân sợ hãi vội nói: " Xin thứ lỗi, ta sai rồi, ta... sẽ làm những gì... người muốn! "

Tần Tổ Di nhắm mắt tĩnh tâm lại rồi buông tay khỏi cổ Châu Vũ Hân, khiến nàng ta mất thăng bằng ngã khụy xuống nền điện. Tần Tổ Di chán nản vì nhớ tới lời của Khởi Hàn Lân, không nên tùy tiện giết người ở đây sau đó nàng định bước tới cạnh Khởi Hàn Lân thì hắn đã đến cạnh nàng từ lúc nào, mặt âm trầm tỏa đầy sát khí nhìn Châu Vũ Hân đang ho sặc sụa.

" Vương gia tha tội, Hân nhi còn nhỏ, chưa biết phép tắc mà động chạm tới vương phi, đây là lần đầu mong vương gia tha tội, vương phi tha tội! " Một phu nhân trung niên mặc y phục quý phái vội chạy tới chắn trước mặt Châu Vũ Hân liên tục đập đầu xuống đất nước mắt rơi lã chã khẩn thiết cầu xin.

" Diu nàng ta đứng dậy đi! " Khởi Hàn Lân nhẹ nhàng cầm tay Tần Tổ Di như truyền thêm sự tinh táo ra lệnh cho phu nhân đó.

" Đa tạ vương gia khai ân! " Nghe được câu này, phu nhân đó như vớ được vàng vội nhẹ nhàng nâng nữ nhi mình dậy đứng đối diện với Hàn Lân và Tổ Di vội hành lễ xin lỗi.

" Tien nữ có mắt như mù, dám động chạm đến vương phi, mong vương phi vương gia tha lỗi! " Châu Vũ Hân xin lỗi mà liên hồi nhìn về phía Khởi Hàn Lân ra vẻ đáng thương là người bị hại, khiến Tần Tổ Di khinh thường nắm chặt lấy tay Khởi Hàn Lân rồi phóng cái nhìn thách thức lại cho Châu Vũ Hân. Khởi Hàn Lân thấy hành động này cười nhếch môi cúi xuống nói nhỏ vào tai Tần Tổ Di rồi buông tay Tần Tổ Di ra tiến đến trước mặt Châu Vũ Hân đang vui mừng như điên vì nghĩ mình đã thành công còn Tần Tổ Di thì nhếch môi lui lại phía sau vài bước.

" Bốp!... Crắc " Một tiếng động giòn tan làm biết bao nhiêu người lạnh sống lưng và kèm theo đó là tiếng á của phu nhân nọ, hình ảnh đập vào mắt mọi người là đầu của Châu Vũ Hân đã bị Khởi Hàn Lân tát gãy cả đầu, đầu đã bị quay ngược ra phía sau lưng một cách kinh dị, máu bắn đầy lên người của phu nhân đó làm phu nhân đó ngất xỉu vì máu và nữ nhi bị giết trước mặt mình.

" Kề nào dám khinh thường nàng cũng là khinh thường ta, ngoài ta ra thì không ai được phép thương tổn nàng, làm trái nàng là chống lại ta! " Khởi Hàn Lân lau tay vừa tắt gãy cổ bằng khăn thêu chỉ vàng rồi vứt đi như mình vừa chạm vào một thứ gì đó rất kinh tởm rồi thản nhiên cầm lấy tay Tần Tổ Di quay lại bàn của nam nhân, sau đó mọi việc được hoàng thượng sai người xử lý nhanh gọn và tiếng nhạc lại bắt đầu, điệu múa cũng như trước mà tính tình mọi người cũng không sợ là bao sau chuyện vừa rồi chỉ có điều nó hơi có mất đi chuyện vui chút.

Tần Tổ Di ngẩng lên, bất chợt chạm vào ánh mắt của thái hậu đang dò xét mình, nàng rung mình nhìn thẳng lại, sau đó thái hậu bất chợt cười nhìn nàng nói điều gì đó nhưng nàng không thể nghe thấy nhưng đủ để làm nàng giật mình.

ba ngày sẽ rất dài đây...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-3: Bàn chuyện hỉ sự ! Nhị boss đáng thương ! (3)

Thái hậu thoi nhìn nàng, cúi xuống đùa nghịch với Khởi Tôn đang ngồi trên đùi mình để lại Tần Tổ Di nghi hoặc nghĩ lại những sự việc vừa rồi. Khởi Hàn Lân nhìn Tần Tổ Di đang nhắm nhăm nghiêm túc suy nghĩ bên cạnh mình bỗng chốc phì cười nhẹ trước con mắt ngạc nhiên của các tướng lĩnh. Hắn chưa bao giờ nghĩ một nữ tử âm hiểm như vậy lại có thể mặc lên mình bộ triều phục vương phi phù hợp đến vậy, nhưng điều làm hắn buồn cười hơn cả chính là sự thông minh nhạy bén của nàng ta đã không thể suy nghĩ ra điều đơn giản mà ngay một cung nữ có thể nhận ra.

Bỗng dung các vũ nữ lui ra phía sau đại điện, nền và trần châu chiếu sáng đều bị tắt vụt,

cả tiếng đàn đều bị dừng lại khiến cho mọi người lâm vào hoảng loạn, sợ có thích khách tới ám sát hoàng thượng. Tần Tổ Di thân là sát thủ nên thị giác sớm đã được tăng cường nhờ những lần ám sát, nhìn mọi người nhốn nháo cầm chặt tay gia quyến người thân của mình lo lắng đề phòng xung quanh, không có ai là bị đẩy ra vì thân phận thứ nữ hoặc thứ tử,

nàng cắn môi ghen tị. Tại sao bọn họ không cần nàng mà chỉ cần Thanh Vi Du? nàng cũng là nữ nhi của hai người, vậy thì tại sao?

Bỗng một bàn tay to thô, chai sạn do cầm kiếm, thương nhiều năm chặt tay nàng và vỗ vai nàng nhẹ nhàng tạo cảm giác an toàn cho nàng. Tần Tổ Di nhìn sang Khởi Hàn Lân, bất gặp được hắn cũng đang nhìn nàng lạnh lùng nhếch môi tỏ vẻ cao quý nhưng nàng biết hắn đang giả vờ như vô tình an ủi nàng mà thôi.

" Hộ gì..." Một tiếng nói công công đang định kêu lên giữa đại điện ồn ào lo lắng thì tiếng đàn tranh và các nhạc cụ khác được vang lên trước sự ngỡ ngàng của các quan và gia quyến, các viên minh châu phát sáng cũng từ từ được để lên phát ra màu trắng dịu nhẹ nhưng ánh sáng đều được chỉnh về phía chính giữa đại điện, nơi các vũ nữ biểu diễn trước đó. Nhờ có ánh sáng mà mọi người đã tỉnh tâm trở lại cùng nhìn tới nơi ánh sáng được chiếu vào bao gồm cả Tần Tổ Di và Khởi Hàn Lân cũng không thoát khỏi tò mò.

Tiếng đàn được gảy đến đoạn cao trào, từ trên đỉnh đại điện, một nữ tử mặc hoàng y bay xuống với phong thái cao quý, khuôn mặt thon gọn, làn da trắng sáng làm nổi bật lên đôi môi nhỏ tô lớp son màu huyết, lông mày lá liễu và mắt đại bàng tinh ranh y như Khởi Hàn Lân. Tóc đen dài được búi cao cố định bằng trâm quạt mạ vàng quý phái. Hai tay thon gọn cầm hai chiếc quạt lụa dài uyển chuyển xoay một vòng trên không trước khi tiếp đất một cách mỹ lệ.

Trước con mắt trầm trồ thán phục và ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là thái hậu,

nữ tử đó nhẹ nhàng tiếp tục điệu múa mê người của mình với đôi quạt lụa làm mọi người như bị lôi cuốn vào trong điệu múa, và nữ tử đó kết thúc điệu múa của mình bằng cách nhẹ nhàng nhảy đến bên chân thái hậu cung kính nịnh nọt:

" Mẫu hậu thân thể an khang, Gia Đan vì người đã tập điệu " Phụng hoàng " dành tặng cho người! "

" Hào nữ nhi của ai gia! " Thái hậu cười cảm động xoa đầu nữ tử đó nhẹ nhàng.

" Tôn nhi cũng muốn tổ mẫu xoa, tổ mẫu thương cô cô hơn Tôn Nhi! " Khởi Tôn cầm tay lắc nhẹ cánh tay của thái hậu, khuôn mặt nhỏ phồng lên ghen tị làm thái hậu cười vội xoa đầu Khởi Tôn còn nữ tử mặc hoàng y cũng nhìn Khởi Tôn cười sùng nịnh vội đưa đôi quạt lụa cho cung nữ rồi quay nhẹ người nhẹ giọng: " Bản công chúa ta mạn phép múa riu qua mắt thợ trước các tiểu thư, quận chúa ở đây, mong các vị không chê và cảm tạ đã thưởng thức!"

" Chúng thần lấy làm vinh dự! "

" Được thấy Gia Đan công chúa múa là phúc ba đời nhà thần "

Các tiếng reo hò khen ngợi của các quan tướng lần lượt vang lên làm Khởi Gia Đan hài lòng nhìn quanh rồi bất chợt dừng ở Tần Tổ Di đang tay trong tay với Khởi Hàn Lân bên bàn của các tướng lĩnh. Khởi Gia Đan tròn tròn mắt như không thể tin vội bước đến gần thỉnh an.

"Hàn Lãnh huynh cát tường!" Sau khi nhận được tiếng đáp của Khởi Hàn Lãnh, Khởi Gia Đan mới nhẹ nhàng đánh giá nữ tử đang mặc triều phục vương phi bên cạnh nhị hoàng huynh. Mặt trái xoan với làn da trắng nõn nà, mắt phượng màu kiêu mị mê người, sống mũi cao và nhỏ, đôi môi tô cam căng mọng làm tăng thêm nét kiêu mị, tóc buộc cao buông thả cố định bằng trang sức có sẵn trong bộ triều phục và thêm phong thái ung dung cao quý thì thừa sức đánh bật những mỹ nhân trong Khởi Nhẫn Quốc mà có thể là cả tứ quốc.

Tần Tổ Di liếc nhẹ nhị boss mỉm cười. Cuối cùng cũng chờ được nàng ta xuất hiện, giờ thì khó có thể nhận ra nàng ta thuộc nữ tử giang hồ của phái "Phiến môn" Một môn phái lừng danh trên giang hồ về tuyệt kỹ dùng quạt đoạt mạng. Mà giờ nàng y hệt như một công chúa nuông chiều trong cung tử nhỏ, yếu điệu thực nữ, là đối tượng của mọi công tử lừng danh nhắm đến.

"Vị tiểu thư này là?" Khởi Gian Đan cười ngại ngùng nói đủ lớn để Tần Tổ Di nghe được câu hỏi nhưng nàng chưa kịp trả lời thì Khởi Tôn đã lảng xằng chạy xuống nhào vào lòng Tần Tổ Di rồi quanh lên đáp trả Gian Đan: "Cô cô đã có tổ mẫu rồi, không được cướp mẫu thân của ta!"

Mặt Tần Tổ Di giật giật, tên nhóc con này cứ phải thích đi loan tin vịt như thế mới vui hay không, có gì là tiểu hải tử này này cứ oang oang kêu nàng là mẫu thân như thế này, làm phụ thân như thế này,... Giờ lại còn nói nàng là của hải tử này nữa. Tức chết đi thôi

"Ra là mẫu thân của Tôn nhi a! Cô cô thất lễ rồi!" Gian Đan nhanh nhẹn xoa đầu Khởi Tôn lấy lòng rồi nhìn Tần Tổ Di mắt lấp lánh, giọng oanh vàng thánh thót: "Gian Đan ra mắt nhị tâu!". Nghe được câu nói của Khởi Gian Đan, xung quanh Tần Tổ Di như tối sầm, sầm chớp đùng đoàng bên tai. Nàng định phản bác và nói lại Khởi Tôn thì tiếng nói âm trầm của Khởi Hàn Lãnh vang lên:

"Tôn nhi! Tôn nhi nói cái gì của ngươi?" Khởi Hàn Lãnh trầm giọng mặt đe dọa làm Khởi Tôn giật mình sợ sệt ôm chặt vào Tần Tổ Di làm nàng rất hài lòng vì không phải ra tay, còn Khởi Gian Đan thì nhìn Hàn Lãnh một cách nghi hoặc.

"Tôn nhi nói... Nói mẫu thân là của chúng ta!" Khởi Tôn suy nghĩ một lúc nhanh nhẩu cười nhìn Khởi Hàn Lãnh lấy lòng còn Tần Tổ Di cười thầm trong lòng vì dám chắc Khởi Tôn sẽ bị một trận đây, sau nàng lại có thể là của hai người? Hàn Lãnh chết tiệt kia sẽ giúp nàng làm Khởi Tôn nở hoa vì câu trả lời sai trái này. Nhưng ai ngờ Khởi Hàn Lãnh cười nhếch xoa đầu Khởi Tôn trong lòng nàng trả lời một câu làm nàng suýt cắn trúng lưỡi của mình:

"Quả là hải tử của ta! Thông minh!"

Tần Tổ Di lườm lườm Hàn Lãnh sau đó quay sang muốn giải thích với Khởi Gian Đan thì nhận được ánh mắt cùng với điệu bộ gật đầu như tỏ vẻ đã hiểu sau đó vội chạy tới bên bàn dành cho mình bỏ lại Tần Tổ Di với cơn bức tức sôi máu mà không thể làm gì do hai người ngồi bên cạnh gây nên.

Được một lúc sau tiết mục vũ khúc phượng hoàng của Gian Đan, từng cặp đôi ra xin chiếu chỉ tứ hôn và một số khác bị ép tứ hôn của hoàng thượng, những người bị ép tứ hôn đều là những thiên kim quan lại thuộc tầng lớp quý tộc thiên về văn với các công tử thuộc tầng lớp coi trọng võ. Hoàng đế luôn có ý phải cân bằng hai từ văn võ này lại với nhau làm Tần Tổ Di nề phục rồi sau đó nàng lại nhận được cái liếc nhìn từ thái hậu một cách... Triu mến đến nỗi nàng thấy lạnh sống lưng.

"Hàn Lãnh, có gì muốn nói với ai gia chăng?" Thái hậu đột nhiên mở miệng dò hỏi làm bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn vào Khởi Hàn Lãnh chờ đợi câu trả lời.

"Đúng như ý của mẫu hậu!" Khanh Hân đứng dậy không siểm nịnh làm thái hậu cười lớn, vắn vớ bá quan và gia quyến đều từ ngồi thành đứng dậy vỗ tay một cách náo nhiệt. Thái hậu trực tiếp cầm chiếu chỉ, bút lông và mực viết luôn thánh chỉ trước mặt mọi người. Sau đó đưa cho công công đọc to: "Phụng thiên thừa vận, thái hậu chiếu viết. Tần Tổ Di tiểu thư tài mạo song toàn, võ nghệ vang danh tứ hôn với nhị vương gia Khởi Hàn Lãnh, hôn lễ sẽ được cử hành tại hoàng cung vào đầu tháng sau, khâm thờ!"

Tần Tổ Di trừng mắt kinh hãi trước những điều mà công công vừa đọc rồi nhìn vào Khởi Hàn Lãnh đang quỳ một chân tiếp nhận thánh chỉ một cách thận trọng khác với thánh chỉ lúc đầu mời vào cung, sau đó nàng vô lực bị Hàn Lãnh kéo theo quỳ xuống cảm tạ thánh ân. Sắc mặt nàng đen dần đi khác với hình ảnh náo nhiệt trước mặt nàng thì nàng nhận ra, không chỉ có một mình nàng đang xuống sắc mà còn có... Nhị boss đang nhìn nàng một cách đầy vắn vẹo khác với điệu bộ muốn thân thiết lúc này. Tần Tổ Di quên mất một điều, nàng ta đã điều tra biết Dật Phong thì sẽ biết bao gồm quá khứ của hân mà bao gồm trong đó hầu hết có nàng, người đã suýt thành vương phi của Dật Phong, người bị hủy hôn lễ và cả khoảng thời gian nàng theo đuổi hân đến cuồng. "Tần Tổ Di" Nữ tử bị cả Thiên Quốc phi nhỏ và chối bỏ. Mà nếu nàng giờ từ chối chức danh vương phi của Khởi Nhẫn Quốc thì có lẽ sẽ không yên ổn với nhị boss mất. Thù đoạn nàng ta tính vì và tí mỉ hơn đại boss nhiều nhưng kỹ năng độc ác, tàn bạo và sát nhân không bằng nàng cho nên mới phải làm nhị boss.

Đã nói đến boss là khó xoi rồi, nên nàng tin tưởng đại và nhị đầu nhau sẽ bị người khác làm ngư ông đắc lợi thôi. Giờ nàng đang rất muốn quen thân với nàng ta, nếu như làm đại tâu của nàng ta có thể dễ nói chuyện và hợp tác hơn thì nàng đành chịu khó vậy. Nhìn sang Hàn Lãnh đang bị các triều thần vây quanh và bị gọi vào cung của thái hậu cùng với hoàng thượng và hoàng bản chuyện hi sự. Hân cho nàng một cái gật đầu nói nàng an tâm rồi mặt lạnh dặt luôn Khởi Tôn đi theo. Vừa nhìn theo bóng Hàn Lãnh và Khởi Tôn khuất sau điện thì tiếng nói của Khởi Gian Đan đã rõ bên tai:

"Nhị tâu, người tên Tần Tổ Di sao?" Khởi Gian Đan thoát cái đã bước tới đối mặt với nàng, nhưng nàng sớm nhận ra khí tức nên vô cùng bình tĩnh, mắt phượng nhìn xuống vì nàng ta thấp hơn nàng nửa cái đầu. Môi cam căng mọng nhẹ giọng phát ra thanh âm mỉa mai: "Là như vậy!"

"Người ở Thiên Quốc hạo? Nhị huynh có biết như vậy chăng? Tất cả?" Khởi Gian Đan trầm giọng cao ngạo dò hỏi mong muốn nhận thấy ý đồ nào đó của Tần Tổ Di nhưng thất bại.

"Muội nói vậy là có ý gì?" Tần Tổ Di cười nhẹ, mắt lóe lên chút sát khí làm Khởi Gian Đan có chút giật mình lùi lại phía sau rồi nhìn Tần Tổ Di một cách đề phòng

"Có thể mọi người ở đây bị người lừa nhưng đừng hòng lừa được ta! Ta biết mọi thứ về ngươi, ngươi cứ đề phòng ta đi!" Khởi Gian Đan nhìn Tần Tổ

Đi với ánh mắt căm hờn có chút ghen tuông, nhanh chóng nói ra suy nghĩ bản thân mình rồi quay lưng bước đi nhẹ giọng thông báo với công công là hồi phủ công chúa. Tần Tổ Di nhìn theo mà tâm nào nề, không biết là nàng có chống chọi làm thân được với nhị boss không đây, nàng tự thấy điều này thật xa vời.

Chờ Hàn Lân và Khởi Tôn trở về thì cũng đã quá muộn, hoàng thượng sớm bố trí chỗ ngủ cho các đại thần quan trọng. Nàng muốn trở lại phủ nhưng Khởi Tôn sớm đã ngủ say trên vai Hàn Lân thì đành theo chỉ dẫn cung nữ mà tới cung cũ trước đã từng ở của Khởi Hàn Lân khi chưa phong. Trước phòng là một hoa viên trồng đầy đủ loại hoa, bên cạnh có hồ sen đầy cá nhiều màu sắc mà nàng không biết tên. Vào phòng thì vẫn bố trí như ở phủ vương gia hiện tại nên cũng không có cảm giác xa lạ. Nhìn Hàn Lân đặt Khởi Tôn xuống giường nhẹ nhàng nàng cảm thấy thân thể mệt mỏi, vội vào phòng nhỏ bên cạnh thay đồ và gỡ trang sức, quay lại phòng thì chỉ còn thấy Khởi Tôn đang nằm ngủ ở giữa giường, thờ dài Tần Tổ Di nhẹ nhàng luồn vào trong không gây ảnh hưởng đến giấc ngủ của hải tử. Nàng rất mong có thể ngủ một phòng riêng nhưng sau khi nhận được ánh mắt sát khí và đôi mắt ngây thơ vô số tội thì nàng cảm thấy nàng sẽ ổn với hai phụ thân này. Nghĩ là sẽ khó ngủ nhưng vừa đặt đầu xuống gối là nàng sớm thiếp đi một cách nhanh chóng.

Nhận ra khí tức đều đều của hai bóng dáng, Khởi Hàn Lân từ trên mái cung nhảy xuống thờ dài ngoa ngán đi vào phòng, nhưng nhìn thấy hình ảnh hài hòa trước mặt một nụ cười lóe sáng lên làm ấm áp cả căn phòng. Viên minh châu phát sáng cùng nền được tắt đi, cả hoàng cung chìm vào tĩnh lặng.

Hai ngày còn lại bắt đầu, rắc rối chuẩn bị...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-1: Rắc rối mở màn !

"Nhị hoàng tẩu, người cư nhiên không tôn trọng bản công chúa ta?" Khởi Gia Đan uất ức, nghẹn giọng con giận chực phát khóc dùng tay thon gọn chỉ thẳng vào mặt một nữ tử hắc huyết y đang ung dung ngồi trên ghế gỗ chạm khắc ngọc thạch giữa vườn thượng uyển hoàng cung nhân nhả uống trà.

"Nha? Ta làm gì có lỗi với muội mà muội nói ta không tôn trọng Đan Nhi?" Nữ tử kiêu mị đặt nhẹ tách trà xuống bàn, dùng hai tay chống cằm nhìn vào Khởi Gia Đan một cách trêu mến lấy lòng. Không phải ai khác chính là Tần Tổ Di chúng ta.

"Tẩu... Tẩu!" Khởi Gia Đan cắn môi, nước mắt uất ức cứ như thế tuôn ra. Nàng chưa bao giờ cảm thấy yếu thế như vậy trên giang hồ chỉ duy nhất với Dật Phong mà bây giờ nàng còn thua xa cả nữ tử đã bại trận rút lui khỏi Thiên Quốc này. Nàng là công chúa Khởi Nhân Quốc được mọi người kính nể, ngay cả hai hoàng huynh và mẫu hậu còn không dám lớn tiếng với nàng sợ nàng giận, nàng cư nhiên được coi là bảo bối của đất nước vậy mà giờ đây nàng phải chịu nhục nhã dưới nữ tử như vậy nàng không phục. Nghĩ đến đây, Khởi Gia Đan lau nước mắt tiếp tục gằn giọng: "Nhị hoàng tẩu! Chúng ta tiếp tục!"

Tần Tổ Di nhíu mày, đánh giá Khởi Gia Đan, khuôn mặt nàng ta đã lấm tấm mồ hôi nhưng tóc được búi cao nên không đáng nói là thảm hại. Y phục một màu hồng trang nhã nhưng không làm khó lên khí chất cao quý và phong thái nữ tử giang hồ đã từng là nàng. Hai tay cầm quạt lụa đồng màu đến nỗi nàng nhìn thấy cả các khớp xương trắng của nàng ta.

Mọi chuyện bắt đầu từ sáng nay, sau khi nàng thức dậy khi mặt trời vừa lên, nàng theo thói quen đi dạo hoa viên nên khi ở hoàng cung, nàng cũng tìm đường tới thượng uyển ngắm hoa, ai ngờ đã thấy Khởi Gia Đan sớm luyện thân thủ ở đây. Nàng dẫu khí tức của mình nhẹ nhàng thử tiếp cận nhưng ai ngờ Khởi Gia Đan không hề phát giác làm nàng ngạc nhiên là do nàng võ công cao cường che dấu tốt hay do nàng ta... yếu? Nàng chán nản thờ dài thì Khởi Gia Đan mới chú ý đến đề phòng. Cho rằng nàng khinh thường nàng ta nên hung hăng đối nàng dùng tuyệt sát của Phiến Môn đầy sát ý. Nhưng tiếc thay là nàng dễ dàng né tránh không tổn hại đến cả một sợi tóc và cứ như vậy thượng uyển giờ đây không còn một cành hoa nào nguyên vẹn và Khởi Gia Đan thì liên tục cầm chặt quạt lụa ôm ngực thờ dốc nhìn nàng căm hận và nàng lúc đã đã ung dung thả tiến vào đình thượng trà giữa vườn thượng uyển sớm đã bị hủy.

"Người đừng nghĩ có nhị hoàng huynh chống lưng thì bản công chúa không dám làm gì người, người đừng vọng tưởng trèo cao với thân phận thật sự của người!" Khởi Gia Đan mở to mắt nghiến răng nói như hét to uy lực của mình với Tần Tổ Di sau đó tiếp tục nói: "Người nghĩ mẫu hậu sau khi biết người là một nữ tử đã sớm... bị thất... tiết thì liệu người có đồng ý cho người và nhị hoàng huynh nên duyên? Người chắc chắn sẽ xé bỏ thánh chỉ để bảo vệ danh dự hoàng tộc!"

"Ta vẫn chưa hiểu, muội tại sao lại nói ta như vậy?" Tần Tổ Di giả vờ nghe không hiểu, mặt ngọc ngạc lạnh lùng dò hỏi.

"Người nghĩ bản công chúa là ai? Ta còn biết người là nhị tiểu thư của tướng quân Thiên Quốc, là ác nữ và bị vương gia Dật Phong đưa là từ hôn,...!" Khởi Gia Đan khinh thường nhìn vào Tần Tổ Di với phong thái cao quý.

Tần Tổ Di cười "Nga!" một tiếng, việc đó vẫn còn vắn danh đến tận bây giờ. Trải qua ba năm rưỡi, nàng giờ tròn 20 tuổi nhưng vẫn không sao quên được bọn hắn đã từng nhạo báng thanh danh của nàng, phi báng cả A Diên, lúc đó ra đường vẫn luôn phải hứng chịu những trận ném trứng thối và cả chua vào người tất cả đều nhờ Dật Phong, Khanh Hân và Thanh Vi Du góp mặt. Và bọn chúng đã cướp đi người mà nàng quan tâm nhất, thù này không báo nàng chết sẽ bị nguyên rủa chắc chắn nàng phải làm bọn chúng đau khổ như đã từng đối xử với nàng.

Khởi Gia Đan nhìn Tần Tổ Di trầm ngâm suy nghĩ có chút chạnh lòng, không phải là nàng đã nhắc đến cái gì không nên nhắc rồi chứ? Nàng tuy có ghét

Tần Tố Di nhưng sao phi báng nàng ta lại làm nàng có cảm giác tội lỗi? Chắc tại vì nàng ta có hoàng huynh sau lưng nên mình mới sợ nàng ta, sợ nàng ta nói với hoàng huynh để hắn xử phạt nàng đây mà. Chắc là như vậy thật rồi. Nghĩ đến đây, Khởi Gia Đan nhẹ ho làm Tần Tố Di nhìn lên cười với nàng một cách nhẹ nhàng rồi nghe Khởi Gia Đan nói: "Ta chỉ vô tình nhắc tới, ngươi đừng có suy nghĩ sâu xa là ta làm tổn thương ngươi, ngươi mà dám nói câu gì với hoàng huynh ta sẽ không để ngươi an toàn đâu, bổn công chúa tới giờ thỉnh an mẫu hậu rồi. Ngươi cùng hoàng huynh cũng tới luôn đi!"

"Là! Muội tới trước, đừng đợi tẩu với nhị huynh của muội!" Tần Tố Di cười tươi gật đầu làm Khởi Gia Đan có chút ngạc nhiên sao nàng có thể tinh tâm đến như vậy khi nàng nói lại chuyện cũ, tính cách nàng ta theo báo cáo chưa ngoa đánh đấm như thế mà sao...?

"Ngươi nghĩ ngươi là ai? Làm gì có chuyện bổn công chúa chờ người?" Khởi Gia Đan bối rối ném cho Tần Tố Di con mắt khinh thường rồi dùng khinh công bay thẳng lại nơi mình trong hoàng cung mà không tới thẳng chỗ của thái hậu vì Tần Tố Di biết nàng còn phải thay y phục hoàng cung dành riêng cho công chúa, mà y phục như này là đồng bộ của môn phái.

Nghĩ đến những điều Gia Đan vừa nói lúc này, Tần Tố Di cười nhẹ, đúng là huynh muội có khác, tuy ngoài miệng nói là không quan tâm nhưng trong lòng lại chứa hàm ý vô cùng sâu xa thấu đáo. Giống như nàng năm 17 tuổi... Ăn nói cũng độc miệng, độc lưỡi nhưng trong lòng nàng không hề muốn thương tổn tới ai. Ngồi một lúc trong đình, nhận ra đã gần tới giờ thỉnh an, nàng tiêu sái trở lại phòng đã thấy Khởi Tôn đang được Khởi Hàn Lân ngồi búi tóc một cách thuần nhuyễn, còn Khởi Hàn Lân một đầu tóc dài chưa kịp búi cao thì vội thờ dài tới gần bàn, lấy lược ngọc thạch tới chải tóc cho hắn.

"Làm phiền ngươi rồi!" Khởi Hàn Lân cùng lúc đó cũng đã búi tóc xong cho Khởi Tôn, Khởi Tôn cười rồi chạy thẳng thẳng ra ngoài để lại một nam một nữ trong phòng với không gian tràn ngập ngưng ngưng.

Nhìn mái tóc dài ngang lưng mềm mượt như nữ tử làm Tần Tố Di ghen tị, lược chải cũng nhẹ nhàng hơn, sau đó thuần thực đem tóc vắn lên cao cố định bằng huyền thiếc bạc khảm ngọc trai đen. Nhìn thành quả của mình nàng vui vẻ, lần đầu đã vắn được như vậy là có tay nghề rồi. Đương nhiên đây là lần đầu vì Khanh Hân và Vân Phong chưa bao giờ nhờ nàng vắn tóc, hắn luôn luôn vắn nửa đầu bằng cách nào đó làm nàng thấy hoa mắt, còn Khởi Hàn Lân thì hắn nói không chú trọng ngoại hình cứ đơn giản là được nên điều này làm nàng thoải mái khi vắn tóc cho hắn. Vội thực lực cường đại cộng thêm cái danh đó nàng nghĩ chắc không ai dám nói thì làm gì dám chê.

"Tới giờ thỉnh an mẫu hậu!" Tần Tố Di nhẹ giọng nói với Khởi Hàn Lân làm hắn bị bắt ngờ sau đó phì cười quay lại nhìn nàng che miệng nói: "Ngươi gọi là mẫu hậu?"

Nhận ra được vấn đề mà hắn cười, Tần Tố Di mặt lạnh nhìn ra ngoài, giọng bình tĩnh nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không thích ta có thể sửa lại!"

"Hào, hào! Tới thỉnh an mẫu hậu. Vương phi... Của ta!" Khởi Hàn Lân cười nhếch môi đứng dậy khỏi ghế đưa tay ra trước mặt Tần Tố Di như vẻ tùy tiện nhưng trong thâm tâm vô số kêu gào chờ mong.

"Tốt! Vương gia của ta!" Tần Tố Di không khách sáo đặt bàn tay của mình lên tay hắn nắm chặt bước ra ngoài cùng tiến tới thỉnh an thái hậu.

Hắn biết Tần Tố Di lúc đầu lợi dụng hắn như một công cụ trả thù, hắn cũng lợi dụng nàng để tìm hiểu hai quốc gia, cả nàng với hắn đều có suy nghĩ lợi dụng nhau nên việc thực hiện nó cũng dễ hơn không kiêng nể gì, nhưng hắn biết, đã là người của hắn thì hắn không cho phép ai làm tổn thương tới nàng dần dà suy nghĩ đó thấu vào tim hắn in sâu trong lòng của hắn, và sợi dây kết nối hai người sớm không phải quan hệ thông thường, hắn biết cả hắn và nàng đều đang mở lòng. Tin tưởng vào đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17-2: Đại Boss và Nhị boss! Chấp nhận

Đúng như nàng dự đoán, trên đường đến cung thái hậu cũng gặp không ít trở ngại vì những lễ nghi cung kính của cung nữ và cái nhìn lo sợ của thái giám canh hoàng cung, binh lính tuần tra quỳ xuống khấu đầu, vòng vèo một lượt như vậy làm nàng cũng thấy mệt mỏi vì nói "Miễn lễ" quá nhiều trong khi Hàn Lân vẫn cầm chắc tay nàng suốt dọc đường hoàng cung này nhưng nhờ có vậy nên mấy nữ tử gia quyến được mời lại trong cung cũng không dám lấy cớ gì phiền nàng, chỉ có thể dỗi mắt từ xa. Đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được đứng trên cao nhìn xuống là như thế nào, trước đó ai cũng thăm khinh thường nàng ngay cả khi nàng là một tiểu thư danh giá, danh môn vọng tộc của Thiên Quốc. Ngay cả lúc nàng dẫn thân vào ma giáo đứng trên vạn chúng tử sĩ thì bọn chúng vẫn âm thầm khinh thường nàng vì từ bỏ cả sĩ diện để theo đuổi tên Khanh Hân.

Vân Phong và nàng đều là hai người bị gia thân từ bỏ, sẵn sàng một cước đá bay quan hệ vì lợi ích của gia đình, lúc đầu nàng nghĩ có hắn bên cạnh thật tốt nhưng bọn chúng lại cướp đi mất hạnh phúc của nàng... Giờ thì nàng rất muốn cho bọn chúng thấy hoàn cảnh của nàng bây giờ, các ngươi hạnh phúc? Ta cũng đang hạnh phúc, vui hơn các ngươi gấp trăm lần vì sao?... Ta đã có Hàn Lân, người máu lạnh tàn độc nhưng quan trọng hơn hết là giờ hắn có ta và ta có hắn...Hắn là người biết về quá khứ của nàng nhưng không quan tâm đến nó, sẵn sàng giang tay ôm trọn bảo vệ nàng...

Tần Tố Di nắm nhẹ tay Hàn Lân cười nhẹ rồi dừng lại trước điện thái hậu, vừa nhìn thấy Tần Tố Di và Khởi Hàn Lân, ma ma canh trước cửa vội đơn đã nói to thông báo với người quyền uy bên trong:

"Nhị vương gia và Nhị vương phi tới!"

Từ bên trong liền vọng ra tiếng khàn khàn nhưng đầy quyền lực:

" Còn không mau mở cửa đón vương gia và vương phi vào ngồi? "

Nghe xong câu nói của thái hậu, ma ma vội đẩy cửa rồi lui ra ngoài, Tần Tổ Di và Hàn Lãnh tay trong tay song song tiến vào, nàng trầm trồ kinh ngạc khi bước vào cung hoàng hậu nhưng không biểu lộ ra mặt, trong thâm tâm ngầm đánh giá sự xa hoa, hai bên góc điện khắc hai pho tượng phật lớn bằng vàng ròng, rèm tơ tằm tự nhiên thêu loan phượng, bàn ghế đều được làm từ gỗ quý trăm năm mới có màu nâu đỏ đẹp mắt, mà có vẻ sự xa hoa đạt đến đỉnh điểm khi cả hoa đều làm từ ngọc trai, ngọc anh, phi thủy bất mất và mỗi chén trà đều khắc chữ bằng vàng nổi lên bất mất trên màu gỗ, mà trong phòng thái hậu còn có núi giả với bốn nước ở dưới trông quá là bất mất. Âm thầm nhận xét xong nàng nhìn đến chính giữa điện nơi các phi tần và hoàng hậu đang ngồi thưởng trà và ngồi trên nhất chính là thái hậu đang ung dung mặt hồ hững đánh giá các phi tần.

Vừa nhìn thấy Tần Tổ Di và Hàn Lãnh, thái hậu đặt nhẹ chén trà xuống bàn, tươi cười khác biệt với vẻ mặt lạnh lúc nãy

" Ấy Da! Lãnh Nhi, Di Nhi? Còn không mau vào đây ngồi đàm chuyện với ai gia? "

Nghe thái hậu nói một câu " Di nhi " Tần Tổ Di nàng cảm giác như lồng ngực bị bóp nghẹt, bao nhiêu lâu rồi nàng chưa được nghe lại. đôi lúc nàng ghét chính bản thân mình vì sao nàng không được phụ thân và mẫu thân yêu thương? Có vẻ như nàng hợp với quốc gia này thật rồi.

" Mẫu hậu thân thể an khang! " Tần Tổ Di kéo nhẹ tay Hàn Lãnh cùng nhau hành lễ rồi nhận được tiếng cười nhẹ và miễn lễ của thái hậu một cách trầm âm.

" Hoàng tử an khang! " Tần Tổ Di lại nhìn về phía hoàng hậu cúi nhẹ nhún người hành lễ.

" Muội thật khách sáo! " Hoàng hậu cười che miệng dịu dàng ôn nhu tạo cho nàng cảm giác thân thiện dễ gần nhưng mà nàng biết để lên được vị trí như ngày hôm nay chắc hẳn nàng ta không phải người đơn giản.

" Di Nhi không cần nhiều lời, mau tới đây ngồi cạnh ai gia! " Thái hậu chép miệng tỏ vẻ hài lòng vỗ nhẹ vào chiếc ghế khắc phượng bên cạnh với giọng sùng nịnh nhìn về phía Tần Tổ Di.

Tần Tổ Di nàng nhận được sự quan tâm chân thành từ thái hậu nhanh nhẹn rút tay ra khỏi bàn tay của Hàn Lãnh để lại Hàn Lãnh hàm hực đứng yên tại chỗ không tiến tới chỗ ngồi làm thái hậu chú ý rồi à lên một tiếng như đã hiểu rồi mở lời: " Hoàng thượng vừa muốn mời lão nhị qua triều điện, Lãnh nhi không thể thưởng trà đây với ai gia nữa rồi!"

" Hân mời ta? Hảo huynh đệ! " Khởi Hàn Lãnh liếc nhìn Tần Tổ Di rồi nhận được cái gật đầu của nàng bực mình quay lưng bước ra cung thái hậu rồi mặt lạnh tiến tới triều điện.

Sau khi Khởi Hàn Lãnh đi rồi, thái hậu cùng nàng hàn huyên trên dưới đất mà bỏ quên đi chúng phi tần và hoàng hậu, điều này khiến các phi tần muốn bàn luận cùng nhưng không có cửa xen vào nên đành ủ rừ xin cáo lui về cung, hoàng hậu vẫn muốn ở lại để cùng bàn chuyện nhưng nói chung không lọt vào được câu chuyện của hai người nên cũng đành mặt lạnh xin cáo lui. Chỉ có vậy, nàng với thái hậu nhìn nhau cười tươi, nàng sớm biết thái hậu thấy phiền phức với chúng phi tần này, nên sớm ra ý mong nàng cùng thái hậu hợp tác.

" Di nhi thật thông minh, ai gia chỉ cần xoa xoa tay là nhận ra ý của ai gia rồi, một đám nữ nhân muốn tranh sủng với nhau nên mới tới lấy lòng ai gia đây mà! "

Thái hậu nhẹ nhàng nói với giọng mỗi một, tay nhẹ đầm đầm vai khó chịu. Nhìn thái hậu như vậy Tần Tổ Di đứng lên tiến ra phía sau nhẹ nhàng xoa bóp vai cho thái hậu rồi mới nhẹ mở miệng

" Mẫu hậu biết tất cả về Di Nhi sao? "

Thái hậu đang nhắm mắt hưởng thụ nghe xong câu nói này của Tần Tổ Di thì khẽ nhíu mày trả lời: " Ai Gia sớm cho người điều tra, ta hi vọng Di nhi là một nữ tử trong sạch nhưng không ngờ,...! "

Tần Tổ Di thở dài, có vẻ như nãy nàng chỉ tượng tượng về tình cảm thái hậu dành cho nàng thôi!

" Ai gia thật không ngờ một nữ tử như Di nhi sao có thể bị bọn chúng nhấm tâm phi báng sự trong sạch của người, bồi nhọ thanh danh Di nhi? Lại còn hai tên phụ mẫu của người nữa, ai gia thật không dám tin bọn chúng có thể làm vậy với con dâu của Khởi Nhãn Quốc! Ai gia nhất định sẽ trả lại sự công bằng cho người, Thiên Quốc đó quả thật ta sớm hận rồi!"

Thái hậu nắm chặt tay tỏ vẻ khó chịu, từng câu đều toát lên vẻ giận dữ, nghe xong toàn bộ lời thái hậu vừa nói ra, tim nàng như ngừng đập, ở tại đây, ngay tại chỗ này, tại quốc gia này nàng lại cảm nhận được tình thương của một người, dù biết quá khứ của nàng nhưng không khinh thường nàng, ngược lại còn thấy uất hận thay nàng muốn bảo vệ nàng như một người thân.

" Mẫu hậu.... " Thanh âm Tần Tổ Di như nghẹn ngào, bao nhiêu nỗi oán hận tích tụ trong lòng nàng trào ra, nàng bước ra đối diện với thái hậu đang ngồi rồi bất ngờ nhào vào lòng thái hậu khóc một cách thê lương.

" Di nhi không khóc, ai gia nói là làm được, Khởi Nhãn Quốc chúng ta sẽ không thua Thiên Quốc đâu, ta sẽ bắt từng tên dám chế nhạo Di nhi tứ mã phanh thây, Lãnh nhi chắc cũng có ý như ta vậy! " Thái hậu cười âm lòng, tay vuốt đầu Tần Tổ Di cho nàng tĩnh tâm lại còn Tần Tổ Di gục mặt trên đùi thái hậu vẫn cần nhẹ môi đề nén tiếng khóc rồi mới nói:

" Tại sao người lại muốn giúp ta? Vì ta mà sẵn sàng khai chiến với Thiên Quốc thì có đáng hay không....! " Chưa kịp nói hết câu thì nàng lại bị tiếng giận dữ của thái hậu nói to nhưng sau câu nói đó, nước mắt nàng lại tuôn trào thành từng hàng, nàng nhận ra được sống là một điều may mắn.

" Người là con dâu của Khởi Nhẫn Quốc, là vương phi của Khởi Nhẫn Quốc ai gia cũng như con dân Khởi Nhẫn Quốc không thể tro mắt đứng nhìn khi người của ta bị sỉ nhục danh dự làm xấu thanh danh. Di Nhi là một thành viên trong dòng tộc họ Khởi, cho nên đó là lý do chúng ta không thể đứng nhìn người cùng Hân Lĩnh tự mình chiến đấu...! Tại vì các con đều là người thân của chúng ta! ".

*****

Trên nóc cung thái hậu, Khởi Gia Đan ngồi trong bóng mát của cây bồ đề nghe loạt từng câu nói của Tần Tổ Di, tiếng nắc ngeh của nàng ta làm nàng khó chịu, nàng biết suốt thời gian bị người khác hăm hại không vui vẻ chút nào nhưng nàng ta thì luôn cố giả tạo rằng mình rất mạnh mẽ, đó là điều làm nàng rất khó chịu, khi điều tra và Dật Phong nàng ta có trong hân tất cả những thông tin của hắn, không trang nào là không có thông báo về nàng ta, lúc đầu nàng nghĩ đây hẳn là một nữ tử vô phép tắc, bị từ hôn như vậy là đúng, một nữ tử như vậy làm sao mà xứng với Dật Phong được nhưng mà để hiểu biết hơn về tình địch dễ dàng đối phó hơn, nàng đã điều tra luôn về nàng ta. Nàng không tin nổi một nữ tử có thể chịu đựng tất cả những điều tai tiếng không đúng sự thật này như vậy hay sao. Nàng ta cam chịu thanh danh ác nữ đó, còn cả chuyện bị thất tiết, đó là kế hoạch của phụ mẫu nàng ta, Gia Đan nàng không hiểu, là phụ thân mẫu thân phải bệnh vực nữ nhi của mình thì đằng này lại ra sức xua đuổi nàng ta, thật không hiểu gia quyến nàng ta bị sao nữa.

Mà dù sao chuyện đã qua rồi, nàng ta nếu vẫn muốn trả thù Dật Phong thì nàng không thể để yên nàng ta làm gì thì làm dù có là nhị tẩu nàng đi nữa, giờ nàng hiểu cảm giác yêu một người điên cuồng đến thế nào rồi.

Thấy tiếng khóc nàng ta đã dừng, Khởi Gia Đan thở dài một hơi, ngồi một lúc định rời khỏi hoàng cung nhưng không đành lòng nhẹ dùng khăn công tiếp đất trước cửa thái hậu, nhanh chóng đẩy cửa vào. Đập vào mắt nàng là Tần Tổ Di đang ăn quế hoa cao một cách tao nhã, vừa ăn vừa bàn chuyện với thái hậu, mắt không hề có chút đồ biểu hiện cho trận khóc vừa này, thái hậu thấy nàng liền nhẹ nhàng vẫy tay tỏ ý nàng lại ngồi.

" Ta không nghe thấy tiếng tẩu khóc! " Vừa ngồi xuống đối diện Tần Tổ Di,, Khởi Gia Đan vội nói ra một câu rồi rút đầu lo lắng, nàng lờ lờ rồi, thật muốn tát cho mình một bạt tai mà.

" Vậy thật xin lỗi, ta làm ồn tới muội! " Tần Tổ Di hơi chút ngạc nhiên rồi nhẹ giọng trả lời làm Khởi Gia Đan thở phào nhẹ nhõm.

" Ha Ha, nghe thoáng qua mà thôi, không ồn lắm đâu! " Khởi Gia Đan cười lớn hào sảng thì bị thái hậu lườm nhẹ vội cười nhẹ nhàng dùng khăn che miệng cười duyên. Sau đó như nghĩ ra điều gì nàng xông tới cầm tay Tần Tổ Di mắt lấp lánh: " Tỉ chưa được đi thăm hết kinh thành Khởi Nhẫn Quốc đúng không, ta dẫn tỉ đi chơi cả một ngày luôn! "

" Hào, như ý muội! " Tần Tổ Di có chút bất ngờ về độ thân mật của Khởi Gia Đan với mình nhưng cũng nhanh chóng đáp ứng quay đầu nhìn sang thái hậu thì nhận được một cái gật đầu làm nàng an tâm, không lo bị Khởi Gia Đan tính kế.

" Tẩu tẩu sẽ thích nơi này cho xem! " Khởi Gia Đan cười nhe răng rất tươi rồi kéo thẳng Tần Tổ Di ra một mạch khỏi hoàng cung. Nhìn theo hai bóng dáng dần khuất sau cánh cửa, thái hậu cười nhẹ nhõm, " Xem ra Đan nhi đã quyết định nhận Di nhi là nhị tẩu rồi! "

***** Kinh thành*****

" Nhị tẩu, tỉ xem này, đây là tửu quán ngon nhất Khởi Nhẫn Quốc! "

" Đây là gánh hát hay được mẫu hậu mời vào hoàng cung! "

" Nơi này cung cấp nguyên liệu, hương liệu, vải vóc trong cung nha! "

" Còn đây! ".... Còn đây " Còn đây! "

Khởi Gia Đan sau khi lôi được nàng ra khỏi hoàng cung là kéo nàng nhảy luôn từ tường thành xuống khiến các binh sĩ một phen hoảng hồn, có binh sĩ không biết thế nào ngất luôn được, điều đó làm nàng thấy có chút buồn cười, có vẻ như ở đây mạng sống nàng vô cùng được coi trọng.

Nhưng mà đi chung với Khởi Gia Đan ác mộng mới bắt đầu, nàng ta lôi nàng từ chỗ này sang chỗ kia giới thiệu một lèo chỉ trong vòng 5 phút, và thật bất ngờ khi ai bán hàng nàng ta cũng đều là khách hàng quen thuộc, ai ai cũng niềm nở chào hỏi nàng ta. Đại boss và nhị boss có thể hòa hợp như vậy cũng thật là tốt. Mà đi hết kinh thành thì cũng chỉ tới giờ trưa, Khởi Gia Đan đã dẫn nàng tới lầu xanh để dùng thực....

Đúng là như vậy, chúng ta vào lầu xanh thường thức... Nàng thật hết biết với cô công chúa này.

đứng trước cửa lầu xanh, tên lầu cũng rất chi là gọi... " Lầu Mộng Xuân ". Các kỹ nữ đang mời khách bên ngoài thấy Khởi Gia Đan vội vui vẻ chạy đến lôi kéo, nàng ta cũng mỉm cười thân mật gọi tên từng người như Hoa tỉ, Kim tỉ, Liễu tỉ,... Còn Tần Tổ Di nàng thì vẫn đứng đấy đánh giá lầu này gây hiếu kỳ cho các kỹ nữ.

" Gia Đan muội, hôm nay muội mang đến chỗ này vị khách quý nào vậy? "

" Thật xinh đẹp, hảo tuyệt mỹ nha, muốn giới thiệu cho chỗ chúng ta sao Gia Đan muội?!

Tùng Kỳ nữ đánh giá Tần Tổ Di rồi lần lượt từng câu hỏi được đặt lên khiến Tần Tổ Di mặt lạnh càng thêm lạnh còn Khôi Gia Đan thì đen mặt, giọng từ thân thiết đến đe dọa:

" Nhị tẩu của bốn công chúa, Nhị hoàng huynh biết được điều mà các ti nói sẽ không tha đâu! "

" Cái... Cái gì? " Cả đám kỹ nữ trợn tròn mắt, vội quỳ xuống dập mạnh đầu xuống đất, luôn miệng kêu tha tội, Tần Tổ Di thờ dãi nhìn sang Khôi Gia Đan cũng đang giả vờ không quan tâm muốn tùy nàng xử lý nhưng nàng nhận ra nàng ta cũng đang lo lắng cho đám kỹ nữ này.

" Miễn đi, chúng ta tới dùng thực, Gia Đan nói trong này nhiều món ngon nhất! Đúng không? " Tần Tổ Di cười nhẹ quay sang nhìn Khôi Gia Đan đang quay đầu sang hướng khác, nghe được Tần Tổ Di nói vậy Khôi Gia Đan vui vẻ gật đầu liên hồi rồi sai các kỹ nữ đang quỳ đó xuống bếp hộ chuẩn bị thay cho hình phạt rồi vui vẻ cùng Tần Tổ Di tiến vào, do có người thông báo nên tất cả đều rất cung kính với hai người nàng, được chọn ngồi chỗ ban công của tòa lâu, ở đây có thể nhìn thấy trọn vẹn quang cảnh của kinh thành.

" Mọi điều ta nói lúc trước mong ti bỏ qua, bốn công chúa không hề có ý nhắc lại chuyện xưa của tẩu! " Khôi Gia Đan ngượng ngừng mở miệng

" Ta cũng sớm nhận ra muội không có ý đó! " Tần Tổ Di cười tươi chống cằm nhìn Khôi Gia Đan đang đỏ mặt vì hạ mình xin lỗi nàng.

" Nhưng ta có thể nói với ti câu này chăng?.. Ta.. " Khôi Gia Đan bỗng chốc căng thẳng, không dám đối mặt nhìn thẳng Tần Tổ Di làm nàng chán chường liếc mắt ra phía đường phố, bỗng chốc một hình ảnh đập vào mắt nàng.... Thù hận trào lên như làn sóng, sát khí nàng tỏa ra xung quanh dày đặc khiến Khôi Gia Đan lạnh run người sợ sệt nhìn Tần Tổ Di, nàng chưa thấy hình ảnh một Tần Tổ Di như vậy, xung quanh giờ tỏa đầy thù hận, tay nắm chặt đến mức có thể thấy rõ các khớp xương, Khôi Gia Đan cũng nhìn theo tầm nhìn của Tần Tổ Di.....

..... Ở đó chỉ có thể thấy lưng một đôi nam nữ hắc y và bạch y thôi mà.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.